

အေဇဒေါင်း ရုပ်နှိမ် ရုပ်ကလေး

(စတုတ္ထအကြိမ်)

ရွှေဥဒေါင်း ရုပ်နှံ ဝိသုဒ္ဓိ

M-T
2023

ရုပ်နှံ ဝိသုဒ္ဓိ (ရွှေဥဒေါင်း)

9 782023 120354

စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ် (၃၅)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ရွှေဥဒေါင်း

ရူပနန္ဒီ၊ ရူပကလျာဏီ

- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ♦ စတုတ္ထအကြိမ်၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ မှတ်သုံ
- အတွင်းဒီဇိုင်း ♦ နိုင်ငံထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ♦ ၅၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး ♦ ၁၂၅၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးပြည့်အာကာ(၀၃၀၉၄-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ♦ ဒေါ်မျိုးမျိုးသန်း(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး ♦ စာရိပ်မြိုင်စာပေ၊ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊
ပန်းဆိုးတန်း လမ်းမကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။ ဖုန်း ၀၉ ၇၆၂၂၂၆၀၂၀

ရွှေဥဒေါင်း
ရူပနန္ဒီ၊ ရူပကလျာဏီ / ရွှေဥဒေါင်း။ ရန်ကုန်
စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၃။
စာမျက်နှာ - ၃၄၄၊ ၁၃.၉၇ စင်တီ x ၂၀.၃၂ စင်တီ
(၃၅) ရူပနန္ဒီ၊ ရူပကလျာဏီ

စာရေးသူ၏ စာပေနှင့် ဘဝဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်း

- ၁၈၈၉ || || အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် မန္တလေးမြို့၊
ဧချိုင့် (ဓားတန်း)ရပ်ကွက်၌ မင်းတုန်းမင်း စားတော်ခဲ၏သား၊
ရွှေဘိုခရိုင်၊ မန်ကျည်းတုံရွာသား၊ ကုန်းဘောင်ခေတ် သီပေါဘုရင်
လက်ထက် လွတ်တော်စာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သူ ပိန်းတန်းဖိနပ်
ထောင် ဆရာ အဘဦးဧရာနှင့် သီပေါဘုရင်၏ စာတော်ဖတ်
တနက်သီ ရွာစားဘွဲ့ရ မိခင်ဒေါ်ရွှေတို့မှ ဖွားမြင်သည်။
အမည်ရင်း ဦးဖေသိန်း ဖြစ်သည်။
- ၁၉၀၂ || || မန္တလေးမြို့၊ အိမ်တော်ရာဘုရား တောင်ဘက်ရှိ ဒက္ခိဏဝံတိုက်
(မြိတ်) ဘုန်းတော်ကြီးဖွင့်ထားသော ကျောင်းမှ ငါးတန်းအောင်ပြီး
အေဘီအမ် (ကယ်လီကျောင်း) ကျောင်းသို့ ပြောင်းသည်။
- ၁၉၀၈ || || ကာလကတ္တား တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲအောင်ပြီး မန္တလေးမြို့၊
ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်း၌ ကျောင်းဆရာအလုပ် လုပ်ခဲ့ပါသည်။
ရွှေဘိုမြို့၊ အရေးပိုင်ရုံး၌ အကူစာရေးလုပ်ခဲ့ပြီး သစ်တောရုံး၌
လည်း စာရေးကလေးအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။
- ၁၉၁၀ || || မန္တလေး လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် သမဝါယမမင်းကြီးရုံး၌ စာရေး
အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။ မြေတိုင်း ကျောင်းဆရာကြီးသမီး မလှမူ
နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။

- ၁၉၁၄ || || ပထမ အိမ်ထောင်နှင့်ကွဲပြီး ဒုတိယ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။
- ၁၉၁၅ || || ရန်ကြီးအောင် ဝတ္ထုကို ပထမဆုံးရေးခဲ့ပြီး ၁၉၁၇ ခုနှစ်ကျမှ သူရိယသတင်းစာတိုက်က ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
- ၁၉၁၆ || || ရတနာပုံဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့ပြီး ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် သူရိယသတင်းစာ တိုက်က ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းစာအုပ် ဖြစ်သည်။
- ၁၉၁၇ || || သူရိယတိုက်တွင် အယ်ဒီတာအလုပ် လုပ်ခဲ့သည်။ သူရိယတည်း ဟူသော နေဒေါင်းကို အစွဲပြုလျက် ကလောင်အမည်ကို (ရန်ကြီး အောင်နှင့် ရတနာပုံ ဝတ္ထုနှစ်ပုံရေးအပြီး) ရွှေဥဒေါင်းဟု မှည့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပထမဦးဆုံး စုံထောက်မောင်စံရှား ဝတ္ထုကို ကြီးကြာကန် လူသတ်မှုတွင် မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံ အမည်ဖြင့် ၁၉၁၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ သူရိယမဂ္ဂဇင်း၌ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၂၀ || || ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့် ကွဲပြီး မစိုးနှင့် တတိယအိမ်ထောင်ပြုခဲ့ သည်။
- ၁၉၂၂ || || မြတောင်၊ ကမ်းနီရွာတွင် အင်္ဂလိပ်အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းဆရာ ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။
- ၁၉၂၆ || || မြတောင်၊ ကမ်းနီရွာတွင် အသက်ထက်ဆုံး ရဟန်းပြုရန် ရည်ရွယ် ၍ ရဟန်းဘောင်ဝင်သည်။ နာမကျန်းဖြစ်၍ ရဟန်းဘောင်မှ ထွက်ရသည်။ ၎င်းနှစ်၌ပင် နယူးဘားမား သတင်းစာတွင် စက္က ထရီအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။
- ၁၉၃၀ || || ပဲခူးမြို့၊ ခရစ်ယာန်စာပေအသင်းတွင် ဘာသာပြန်ဆရာ အလုပ် လုပ်ခဲ့သည်။
- ၁၉၃၆ || || သူရိယသတင်းစာတိုက်တွင် အယ်ဒီတာ တစ်ဖန်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။
- ၁၉၄၂-၄၄ || || စစ်အတွင်း မန်ကျည်းတုံရွာတွင် စစ်ခိုလျက် ကုန်သည်အလုပ် ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုပြီး အားလပ်ချိန်များတွင် စာရေး ခဲ့သည်။
- ၁၉၄၆ || || မန္တလေးလူထုသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် လုပ်ခဲ့သည်။
- ၁၉၄၈ || || စာရေးဆရာအသင်းတွင် အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အမှုဆောင်အဖြစ် အကြိမ်များစွာ ဆောင် ရွက်ခဲ့သည်။
- ၁၉၅၂ || || Charles Dicken ၏ Great Expectation ကို ဘာသာပြန်သော

mgyoe.com

မျှော်တလင့်လင့် ဝတ္ထုဖြင့် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆု ရခဲ့သည်။
ပိကင်းမြို့တွင် ကျင်းပသော ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး အစည်းအဝေး
ကြီးသို့ မြန်မာအဖွဲ့၏ ဒုတိယခေါင်းဆောင်အဖြစ် သွားရောက်ခဲ့
သည်။

၁၉၅၅ ။ ။ Upton Sinclair ၏ The Jungle ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်သော သွေး
စုတ်မြေ ဝတ္ထုဖြင့် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆုကို ထပ်မံဆွတ်ခူး
ခဲ့သည်။

၁၉၅၆ ။ ။ ဖဆပလ အစိုးရလက်ထက် ပြူစောထီးကိစ္စ ဝေဖန်မှုဖြင့် ထောင်
ကျခဲ့သည်။

၁၉၆၁ ။ ။ တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့် အတွေးအခေါ်များ စာအုပ် (၄ တွဲ)
ဖြင့် စာပေဗိမာန် သုတပဒေသာဆုကို ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၆၄ ။ ။ လုပ်သားပြည်သူ့ နေ့စဉ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် စတင်
ဆောင်ရွက်သည်။

၁၉၆၈ ။ ။ လုပ်သားပြည်သူ့ နေ့စဉ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ်မှ
အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

၁၉၇၃ ။ ။ ဩဂုတ်လ ၁၀ ရက်၊ သောကြာနေ့တွင် မန္တလေးမြို့၌ ကွယ်လွန်
သည်။

နိဒါန်း

ကျွန်တော်သည် အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များကို ရေးသားခြင်းမှာ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးဉာဏ်စွမ်းဖြင့် ကြံစည်ရေးသားရသည် မဟုတ်၊ ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ထံ အောက်ပါနည်းအတိုင်း ရေးသားပေးပို့သဖြင့် ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်အပျက်မျိုးသည် အလွန်တရာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှသည့်အတွက် ပြော၍ပြလျှင် ယုံကြည်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလောက်အောင် အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်ပါသောကြောင့် အများသူတို့ ကြားသိစိမ့်သောငှာ ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ အောက်ပါအဖြစ်အပျက်တို့သည် အမှန်မူချ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများမဟုတ်၊ စိတ်ကူး၌သာ ထင်မြင်သည့်အလျောက် ယုံတမ်းစကားကဲ့သို့ ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူခဲ့ပါလျှင် ဤမျှလောက် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တို့ကို ကိုယ်တိုင် မတွေ့ကြုံရဘဲလျက် စိတ်ကူးဖြင့် ရေးနိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ခဲယဉ်းလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် အမှန်မူချ ဖြစ်ခဲ့ဟန် လက္ခဏာရှိသည်ဟု ကျွန်တော်လည်း သဘောရရှိလေရာ ဖတ်ရှုသူ မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့သည်လည်း ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ကျွန်တော်နှင့် သဘောတူညီကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း။

ကျွန်တော်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံးနှင့်ဆိုင်ရာ အစိုးရ အရာရှိတစ်ယောက်ထံ တောလိုက်စာရေးအဖြစ်ဖြင့် လှည့်လည် သွားလာ လိုက်ပါရသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရာ အောက်ပါအဖြစ်အပျက် များကို အပြည့်အစုံ ရေးသား၍ ကျွန်တော်၏ လက်သို့ မည်သို့ရောက် ရှိသည့်အကြောင်းကို အကျဉ်းအားဖြင့် ပြဆိုရသော် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အရာရှိနှင့်အတူ အစိုးရကိစ္စနှင့် တစ်နေ့သ၌ ရန်ကုန် သို့ လာရောက်ကြရာ ရန်ကုန်မြို့၌ တည်းခိုရန် နေအိမ်မရှိသည်ဖြစ် သောကြောင့် 'ဘတ်ပတစ်ကောလိပ်' ဘီအေ အတန်း၌ ပညာသင် ကြားလျက် ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစာအဖြစ်နှင့် နေသူ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် တည်းခိုနေထိုင်လျက် ရှိပါကြောင်း။

ကျွန်တော်မှာ ကျောင်းသို့ရောက်၍ နှစ်ရက်ခန့်ကြာရှိလျှင် စနေနေ့လည်း ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းသားတို့ဘာဝ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ မိမိတို့ ဖတ်ဖူးခဲ့သည့် ပုံပြင်ဝတ္ထုများကို ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးလျက်ရှိကြစဉ် လူ နှစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားစမြည် ရောနှောပြောဆိုလျက် ရှိနေကြလေ၏။

၎င်းနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သောသူမှာ အသက် ၂၃ နှစ်ခန့်ရှိ၍ အရုပ်အရည်မှာ မည်မျှချောပါသနည်းဆိုမူ ကျွန်တော် သည် မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်း၊ အောက်ပိုင်းရှိ မြို့ကြီး၊ မြို့ငယ်မှစ၍ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ရခိုင်ပြည်နယ်တို့ကိုပင် အခေါက်ခေါက် အခါခါ သွား လာရဖူးသူ ဖြစ်ပါသော်လည်း ဤမျှလောက် အဆစ်အမြစ် ကျန ပြေပြစ်ခြင်းရှိလျက် အပြစ်ရှာ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ရုပ်ရည်ချော လှသူကို မတွေ့ခဲ့ဖူးသည် မှန်ပါ၏။ ဝတ်ပုံစားပုံမှာလည်း ဇာတ် မင်းသားကဲ့သို့လည်း ခုံညားခြင်းရှိအောင် ဟန်လုပ်ခြင်းမရှိ၊ စာရေး စာချိမှစ၍ အချို့သော ကောလိပ်ကျောင်းသားတို့ကဲ့သို့လည်း များစွာ စတိုင်ထုတ်ခြင်း မရှိ၊ ပကတိနဂိုအတိုင်း ခပ်ရိုးရိုး ဝတ်ဆင်လေ့ရှိ သော်လည်း ကြည့်၍ မငြီးနိုင်လောက်အောင်ပင် အဆင်ပြေလှပေ ၏။

ထို့ပြင် အခြားချီးမွမ်းရန် အချက်တစ်ခုမှာ အချို့သူတို့သည် အရုပ်အရည် အတော်အတန် ချောမောပါမူ မိမိသည် သူတစ်ပါး တို့ထက် ချောမောလှသည်ဟူသော စိတ်ထားရှိကြောင်းကို တစ်နည်း နည်းအားဖြင့် ထင်ရှားစေသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းသူငယ်မှာမူ မည်သည့်

နေရာတွင်မျှ လုပ်ဟန်ခြင်းမရှိ၊ မိမိသည် သာမညလူ မဟုတ်ကြောင်း ကို သိဟန်လက္ခဏာ မရှိချေ။

၎င်းနှင့်အတူ ဝင်လာသူမှာ အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ၍ အရုပ်ရည်မှာ 'ငါ၏အဖော် လှသမျှကို ငါက ဒိုင်ခံ၍ အရုပ်ဆိုးမည်' ဟု အောက်မေ့ဘိသကဲ့သို့ အသားမှာ အလွန်မည်း၊ မျက်နှာမှာလည်း ကျောက်အိုးကဲ့၊ နှုတ်ခမ်းကလည်း ခပ်တွဲတွဲ၊ ပါးစပ်ကလည်း ခပ်ပြိုပြို ရှိပေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းလူသည် အရုပ်ပင်ဆိုးသော်လည်း လူသာမန်နှစ်ဦးတို့ထက် သန်စွမ်းသော အားအင်ရှိသည်ပြင် ဘောလုံးကစားခြင်း အစရှိသော ကိုယ်ကာယ ကျန်းမာသန်စွမ်းစေသော ကစားခြင်းတို့၌ များစွာ ဝါသနာပါဟန် လက္ခဏာရှိပေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ဝင်လာပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ပုံဝတ္ထုအကြောင်းများကိုပင် ဆက်လက် ပြောဆိုနေရာ ကျွန်တော့်မှာ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ ပုံဝတ္ထုအမျိုးမျိုးတို့ကို အတော်အတန် ဖတ်ဖူးသည်ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုနှင့် မြန်မာဝတ္ထုများ ကွဲပြားခြားနားကြပုံများနှင့် မြန်မာဝတ္ထုများမှာလည်း ယခုထက် တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် ရေးသားဖို့ရန် ကြိုးစားထိုက်ကြောင်းများကို ပြောဆိုရာ အရုပ်ဆိုးသောသူသည် ကျွန်တော်ပြောသည်များကို သဘောကျဟန် လက္ခဏာနှင့် ကျွန်တော့်ကို များစွာအကဲခတ်ပြီးလျှင် နာမည်နှင့် အလုပ်အကိုင်တို့ကို မေးမြန်း၍ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ပြီးနောက် နှစ်ဦးစလုံး ထွက်သွားကြလေ၏။

လူစုကွဲပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းများအား ထိုသူနှစ်ယောက်အကြောင်းကို မေးရာ အရုပ်ဆိုးသောသူသည် ဘီအေတန်းတွင် ရာဇဝင်ဆရာကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဗဟုသုတနှင့်လည်း အလွန်ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်ပြင် ဘောလုံး၊ တင်းနစ်၊ ဟော်ကီ စသော ကစားခြင်းတို့၌လည်း များစွာ ဝါသနာပါရှိသောသူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ အငယ်လူမှာ ကျွန်တော် မြင်ရသည့်အတိုင်း မြန်မာပြည်တွင် အချောဆုံးဟု ဆိုအပ်သော သူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ဘီအေ အထက်တန်းတွင် သင်ကြားလျက်ရှိကြောင်း၊ ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာလည်း အလွန်ချစ်ခင်ဟန် လက္ခဏာရှိ၍ အတူသွား အတူလာ အတူစားဖြစ်သဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အစဉ်မပြတ် တွဲလျက်ရှိသောကြောင့် ရုပ်ချင်းမခြားနားခဲ့လျှင်

သားအဖ တော်သည်ဟုပင် ထင်မှတ်ထိုက်ကြောင်းများကို ပြောဆိုလေ ၏။

ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် ရန်ကုန်၌ ကိစ္စ ပြီးစီးသည်ဖြစ်၍ ပြည်မြို့သို့ ဝိုင်းနှင့်အတူ နယ်လှည့်ထွက်ခဲ့ရလေ ၏။ ၎င်းနောက် နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်ကြာရှိ၍ ကျွန်တော်သည် ၎င်းတို့ နှစ်ဦးအကြောင်းကို သတိမေ့လျော့လျက်ရှိစဉ်အခါ အရုပ်ဆိုးသော သူထံမှ စာတစ်စောင်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရရှိရာ မြန်မာဘာသာ သို့ ပြန်ဆိုသော် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

တရုတ်ပြည်
ဝိကင်းမြို့

၁၉ ခု၊ မေလ၊ ၁၁ ရက်နေ့။

ကျွန်ုပ်သည် မောင့်ကို တစ်ကြိမ်မျှသာ တွေ့မြင်ဖူးသည်မှန် သော်လည်း မောင်ပြောသည့် စကားများကို သတိရသည်ဖြစ်၍ ဤစာကို ရေးသားပေးပို့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်က မောင်သည် အစိုးရကိစ္စနှင့် ရန်ကုန်သို့ လာရောက်၍ ဘတ်ပတစ်ကောလိပ်တွင် ခေတ္တတည်းခို နေထိုင်လျက်ရှိစဉ် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုနှင့် မြန်မာဝတ္ထုတို့ ကွဲပြားခြားနား ကြပုံများကို ပြောဆို၍ သွားဖူးပါသည်။

မောင်နှင့် တွေ့ပြီးသည့်နောက် နှစ်နှစ်အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ် တိုင် တွေ့ကြုံရသော အဖြစ်အပျက်များမှာ အင်္ဂလိပ်ပုံများတွင် ပါရှိ သည့် အဖြစ်အပျက်မျိုးမျှလည်းမက မြန်မာပုံများကိုလည်း ကျွန်ုပ် များစွာ မဖတ်ဖူးသော်လည်း ဤကဲ့သို့ ကြက်သီးမွေးညင်းထစေ လောက်အောင် အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်သော အကြောင်းအရာများ ပါရှိမည် မထင်၊ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် မောင့်သဘောရှိသည့်အတိုင်း အသုံးပြု ရန် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် သေချာစွာ ရေးသားပေးပို့လိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်တပည့် မောင်စောနိုင်တို့သည် ပထမ မိမိတို့ မသေမိအတွင်း ၎င်းအဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများကို လူအများ တို့ မသိစေရန် လျှို့ဝှက်၍ ထားမည်ဟု အောက်မေ့ကြရာ ယခုမှာ ဤမျှလောက် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များကို

လူအများတို့ သိရှိစေမှ သင့်လျော်မည်ဟု သဘောရရှိကြ၍ ကျွန်ုပ်
ရေးသားသည့်အတိုင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် မြန်မာ
ဘာသာဖြင့် မောင်ကိုယ်တိုင် ပြန်ဆို၍ဖြစ်စေ ပုံနှိပ်ရောင်းချနိုင်စေ
ရန် ပေးပို့လိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပုံနှိပ်ရောင်းချသည့်အတွက်
အမြတ်အစွန်း ရရှိပါလျှင် မောင့်သဘောအတိုင်း အသုံးပြုနိုင်ပါ
သည်။

အကယ်၍ အရှုံးအပါးရှိခဲ့မှု ရန်ကုန်မြို့ နေရှင်နယ် ဘဏ်တိုက်
တွင် ကျွန်ုပ်၏နေရပ်ကို မေးမြန်း၍ စာရေးသားပေးပို့ပါက ရှုံးသမျှ
ကို ကျွန်ုပ်က ခံပါမည်။

ဤစာကို အဆုံးမသတ်မီ ကျွန်ုပ် ဖော်ပြလိုသည့် အကြောင်း
တစ်ခုမှာ ၎င်းအဖြစ်အပျက်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့်
ရေးသားပေးပို့ခြင်း မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့စားခဲ့
ရကြောင်းကို မောင့်ကိုယ်တိုင် ဖတ်၍ကြည့်သောအခါ သိရှိပါလိမ့်
မည်။

၎င်းစာနှင့်အတူ အထုပ်နှစ်ခု ရရှိပါလိမ့်မည်။ တစ်ခုမှာ ဆိုခဲ့
ပြီးသော အဖြစ်အပျက်တို့ ပါရှိ၍ အခြားတစ်ထုပ်မှာ ၎င်းနှင့် သက်
ဆိုင်သော သက်သေခံပစ္စည်းများ ပါရှိပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ အထက်ပါလိပ်စာတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း တရုတ်
ပြည်၌ ခေတ္တနေထိုင်လျက်ရှိရာ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်အတွင်းတွင်
တိဗက်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကြမည်ဟု ကြံစည်ကြပါသည်။

ဦးဘိုးထော်

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစာကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက် များစွာ
အံ့ဩလျက်ရှိနေရာမှ စာတွင်ပါရှိသည့် အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို အဘယ်
ကြောင့် မရမရှိပါသနည်းဟု စာတိုက်သို့ သွားရောက်မေးမြန်းရာ
စာတိုက်တွင်လည်း မရောက်သေးသဖြင့် ပြောင်လျှောင်၍ ရေးသား
ပေးပို့လိုက်သည့် လက္ခဏာရှိသည်ဟု အောက်မေ့မိပါကြောင်း။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်တော် ရုံးသို့မသွားမီ စာပို့သမား
သည် အထုပ်နှစ်ခုကို ကျွန်တော်ထံသို့ လာရောက်ပေးပို့ရာ ယမန်
နေ့က စာတွင် ညွှန်ပြလိုက်သည့်အထုပ်များ ဖြစ်တန်ရာဟု ဖွင့်ကြည့်

mgjoe.com

ရာ တစ်ထုပ်မှာ လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ လူခေါင်းခွံတစ်ခုနှင့် ဟောင်းနွမ်းသော ပေလွှာများ ပါရှိ၍ အခြားတစ်ထုပ်၌ကား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာရွက်များ ပါရှိပါကြောင်း။

ကျွန်တော်လည်း များစွာသိလိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိသည်နှင့် စာရွက်များကို ဖတ်ရှု၍ကြည့်ရာ အလွန်တရာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်များကို တွေ့ရှိရလျှင် တစ်ရွက်မှတစ်ရွက် ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ ဖတ်ရှုသဖြင့် ရုံးတက်ချိန်လွန်၍ နာရီပြန်တစ်ချက် ထိုးသောအခါမှ ရုံးတက်ရန် ရှိသေးကြောင်းကို သတိရမိပါကြောင်း။

သို့ပင် သတိရသော်လည်း 'မဆုံးလျှင် မတော်၊ ဘယ်လိုပင် ရှိစေ ဆုံးအောင်ဖတ်တော့မည်'ဟု ရုံးမတက်ဘဲ ဆက်လက် ဖတ်ကြည့်ရာ နောက်တစ်နေ့တွင် အခွင့်မတိုင်ဘဲ ရုံးပျက်သည့်အတွက် ဒဏ်ရိုက်ခံရပါကြောင်း။

ကျွန်တော်လည်း ဆုံးအောင် ဖတ်၍ ကြည့်ပြီးသောအခါ ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်အပျက်တို့သည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းသည် မှန်၏။ သို့သော် ဤမျှလောက်ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကို မိမိကိုယ်တိုင် မတွေ့ကြုံဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မိမိစိတ်ကူးဖြင့် ကြံစည်ရေးသားရန် မဖြစ်နိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် မုချကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့သော အရာများ ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု သဘောရရှိမိပါကြောင်း။

အခြားအထုပ်တွင် ပါရှိသည့် လက်စွပ်၊ ပေစာနှင့် လူ၏ ဦးခွံတို့မှာ ဦးဘိုးထော်၏ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ဖတ်ရှုသည့်အခါ သိသာလိမ့်မည်ဖြစ်၍ ယခု ထုတ်ဖော်ပြရန် မလိုပါ။

၎င်းပြင် ကျွန်တော်သည် ပထမ၌ မိမိရရှိသည့်အတိုင်း အဖြစ်အပျက်များကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ရောင်းချက အင်္ဂလိပ်စာမတတ်သူ မြန်မာမိတ်ဆွေအများတို့ မဖတ်ရှုရမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ဒုက္ခခံပြီးလျှင် မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အောက်ပါအကြောင်းအရာတို့မှာ ဦးဘိုးထော်၏စာမှ လူအများတို့ အလွယ်တကူ နားလည်နိုင်သော မြန်မာစကားဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းလင်းအောင် ပြန်ဆိုရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း ၁

လူသတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့တစ်သက်တွင် အဖြစ်အပျက်များစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရာ အချို့သော အဖြစ်အပျက်တို့မှာ အသက်တစ်ရာ မနေရသော်လည်း မမေ့နိုင်အောင် ရှိတတ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အောက်ပါအကြောင်းအရာတို့မှာ ရက်လအနည်းငယ်ကြာ ရှိသော်လည်း ယမန်နေ့ကပင် တွေ့ကြုံရသကဲ့သို့ ထင်လင်းသေချာစွာ မှတ်သားမိပါကြောင်း။

ကျွန်ုပ်မှာ အမိအဖတို့ ငယ်စဉ်ကပင် သေဆုံးပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစားအဖြစ်ဖြင့် အခမဲ့ ပညာသင်ကြားခဲ့ရာ ဘီအေ စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီးနောက် အထက်တန်းဆရာဖြစ် စာမေးပွဲအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်လျက် နေပါကြောင်း။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၅ နှစ်ခန့်အချိန်က ကျွန်ုပ်သည် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း အခန်းတွင်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ဆရာဖြစ်အတွက် စာကျက်၍ နေရာ သန်းခေါင်ကျော်ကျော် ရှိပြီဖြစ်၍ ညောင်းညာလှသည်နှင့် ကုလားထိုင်မှထ၍ အနီးတွင်ရှိသော မှန်တစ်ချပ်တွင် မိမိအရိပ်ကို ကြည့်လျက် စဉ်းစားမိသည်မှာ 'ငါသည် သူတစ်ပါးနှင့် မတူအောင် မည်းနက်သော အသားအရေ ရှိရသည့်အပြင် ဆီးကင်းခန့် ပမာဏရှိသော ကျောက်ပေါက်နာတို့သည်လည်း တစ်မျက်နှာလုံး ပြည့်၍ ရှိပါဘိတကား၊ အချို့တို့မှာ အရုပ်ပင်ဆိုးသော်လည်း ငယ်ရွယ်နုနယ်သည့်အလျောက် တစ်မျိုးတစ်မည် ရှုချင်ဖွယ်ကောင်းတတ်ကြသည်၊ ငါ့မှာမူကား အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ကလေးပင် ရှိသေး

သော်လည်း ခုနစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးကဲ့သို့ ကုပ်ကိုင်းကိုင်း ရှိပါဘိတကား၊ ငါသည် ဆရာဖြစ်နှင့် ဘီအေကိုပင် အောင်သော်လည်း ဤဘဝ၌ မိန်းမရရန် ခဲယဉ်းပေတော့ သည်။ ငါ့အား ကြိုက်သော မိန်းမသည် စားနိုင်သောက်နိုင် မိကောင်းဖခင် သားသမီး ဖြစ်မည်မဟုတ်။ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ဖြစ်၍ လူမျိုးကွဲပင်ဖြစ်စေ ယူတော့မည်ဟု အောက်မေ့သော မိန်းမမျိုးကိုသာ ငါ ရနိုင်တော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် ငါသည် ယခု ဘဝတွင် မိန်းမ စိတ်ကူး၍ မတော်။ သို့သော် အဆင်းမရှိသော်လည်း အချင်းရှိသည် ဆိုသည့် စကားကဲ့သို့ ငါသည် သူတစ်ပါးထက် အရုပ်ဆိုးလေသမျှ ပညာဉာဏ်မှာမူ သူတစ်ပါးထက် သာလွန်ထူးကဲလေစွာ စသည်ဖြင့် စဉ်းစားလျက်နေစဉ် အခန်းပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားသည်နှင့် သွား၍ဖွင့်ရာ လူတစ်ယောက်သည် သံသေတ္တာတစ်လုံး ကို မနိုင့်တနိုင့်နှင့် ထမ်းလျက် မောပန်းသည့် လက္ခဏာဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ လေ၏။

ဝင်လာသည့်လူမှာ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိ၍ များစွာ မကျန်းမာဟန် လက္ခဏာရှိသော ကျောင်းသား ကိုစောနန်း ဖြစ်လေသည်။ သူတစ်ပါးတို့မှာ ၎င်းအရွယ် ၌ ကျောင်းမှထွက်ပြီးနောက် သားမယားနှင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသည်ဖြစ်ရာ ကိုစောနန်းမှာမူ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တွင်မှ ဘီအေ အထက်တန်းတွင် သင်ကြား လျက် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တစ်ခန်းတည်း နေထိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အချိန်မတော်မှ သေတ္တာကြီးကို ထမ်းလျက်လာသည်ကို မြင် သဖြင့် အံ့အားသင့်၍ သေတ္တာကို ကူညီချပေးရာ ကိုစောနန်းသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ပြင်းထန်စွာ ချောင်းဆိုးလျက် ရှိနေလေ၏။ ချောင်းဆိုးရပ်၍ အနည်းငယ် အမောပြေလျှင် ကိုစောနန်းက

“ကျုပ်တော့ ပြီးပြီ မိတ်ဆွေ၊ သည်နေ့ နောက်ဆုံးပဲ”ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်မှာ နားမလည်သဖြင့်

“ဘယ်နှယ် ပြောတာလဲဗျာ၊ ဘာနောက်ဆုံးလဲ”ဟုမေးရာ ကိုစောနန်းသည် ရုတ်တရက် ပြန်မပြောသေးဘဲ လင်မနစ်ပုလင်းများကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသဖြင့် ကျွန်ုပ် လည်း လင်မနစ်တစ်လုံးကို ဖောက်ပေးလေ၏။ ကိုစောနန်းသည် လင်မနစ်ကို တစ်ခါ တည်း သောက်ပြီးနောက်

“ကျုပ်တော့ ပြီးပြီ မိတ်ဆွေ၊ မနေရဘူး၊ သေရတော့မယ်”ဟု ပြောပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က မသေနိုင်သေးကြောင်း ပြောမည်ပြုရာ ကိုစောနန်းသည် စိတ်ဆိုးဟန်လက္ခဏာ နှင့် မျက်နှာထားတစ်မျိုး ပြင်လိုက်သည်ကို မြင်သဖြင့် အကဲခတ်လျက် နေမိ၏။

“စကားရှည်ရှည် မပြောပါရစေနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်မောလွန်းလို့ပါ။ ကျုပ်ဖီ ဒီကနေ့ည သေရတော့မယ်၊ မလွဲဘူး။ ဒီတော့ မသေခင် ခင်ဗျားကို တစ်ခုပြောသွား

mgoyoe.com

ချင်တယ်။ ကျုပ် နောက်ကို ထပ်ပြောနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျား စေ့စေ့နားထောင်စမ်း၊ ခင်ဗျား ကုလားထိုင် ဒီအနားဆွဲခဲ့ပါ။ အဲ-ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့သိတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ကျုပ်အကြောင်း ခင်ဗျား ဘာများသိသလဲ”

“ကျွန်တော် သိသလောက်ဖြင့် ခင်ဗျားအသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီ။ သူတစ်ပါး ကျောင်းထွက်လို့ လုပ်ကိုင်စားသောက်တဲ့ အရွယ်ကျမှ ခင်ဗျားမှာ ကျောင်းလာပြီး နေတယ်။ ခင်ဗျား မိန်းမရဖူးတယ်။ ယခု မိန်းမဆုံးပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာတော့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်တယ်။ ဒါပဲ ကျွန်တော်သိတယ်”

“ကျုပ်မှာ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိသေးဘူးလား”

“မသိဘူး”

“ကျုပ်မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အခု ငါးနှစ်သားလောက်ရှိပြီ။ သူ့ကို မျက်နှာမြင်ပြီး ကျုပ်မိန်းမ သေဆုံးတဲ့အတွက် သူ့မျက်နှာကို ကျုပ် အခုတောင် မကြည့်နိုင်ဘူးဗျာ။ သည်တော့ ကျုပ်သေရင် ဒီကလေးကို ခင်ဗျားလက် အပ်ခဲ့ချင်တယ်”

“အလို၊ ကျွန်တော့်လက်ကို”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ထားခဲ့ချင်တယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မနေရဘူးဆိုတာ သိနေတာ ကြာလှပြီ။ ဒီတော့ ဒီကလေးကို ဘယ်သူနဲ့ ထားခဲ့ရမယ်ဆိုတာ ကြည့်လို့ မမြင်ဘူး။ ခင်ဗျားပဲ ကျုပ်မြင်တယ်။ ခင်ဗျားကိုသိတာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ကျုပ်သိသလောက်ဖြင့် ခင်ဗျားဟာ အပြင်က အမြင်ဆိုးသော်လည်း အတွင်းသဘောက အင်မတန်ဖြူတယ်။ တစ်ဆိတ်လောက် လင်မနစ်တစ်ပုလင်း ပေးပါဦး”ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပြောသည့်အတိုင်း ငွှဲပေး၏။ လင်မနစ်သောက်ပြီးလျှင် ကိုစောနန်းက ဆက်လက်ပြောပြန်သည်မှာ

“ကျုပ်ပြောတာကို စေ့စေ့နားထောင်နော် ကိုဘိုးထော်၊ ကျုပ်မျက်နှာ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ ကျုပ် ဘာလူမျိုးထင်သလဲ”ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မီးအိမ်ကို လင်းအောင် မီးစာထုတ်၍ ကိုစောနန်း၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရာ ရောဂါ နှိပ်စက်သဖြင့် မျက်ကွင်းတို့သည် ညိုလျက်၊ ပါးနှစ်ဖက်တို့သည်လည်း ခွက်၍ ဝင်လှ မတတ်ရှိသော်လည်း ကိုစောနန်း ငယ်ရွယ်စဉ်ကမူကား အလွန်တရာ အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသည့်လက္ခဏာ ရှိပေ၏။

ဤသို့ တစ်မိနစ်ကျော်ကျော်ခန့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးနောက်

“ကျွန်တော်ဖြင့် မြန်မာလူမျိုး ထင်တာပဲ”ဟု ပြန်ပြောလျှင် ကိုစောနန်းက

“ကျုပ် မြန်မာအစစ် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်အမေက ရှမ်းအစစ်၊ အဖေကတော့ မြန်မာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဆွေခုနစ်ဆက်၊ မျိုးခုနစ်ဆက်ဆိုတာ သိလား၊ ခင်ဗျားအဖေ ဘယ်သူတုံး”

“ဦးထွန်း”

“သူ့အဖေကော”

“ဦးအောင်”

“သူ့အဖေကော”

“ဟာ... ဘယ်သိမလဲဗျာ၊ သည်ဟာလောက်တောင် မေးနိုင် မှတ်နိုင် သား နိုင်လွန်းလို့ သိတာကလား၊ သည်ထက်တော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“အင်း၊ ခင်ဗျားသိတာ ဘေးလောက်ပဲ သိတယ်နော်။ ကျုပ်တို့မှာ သည်လို မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်အမျိုးကို အဆက် ၉၀ လောက်ထိအောင် ကျုပ် အကုန်သိတယ်။ သည်အကြောင်းတွေ နောက်တော့ ခင်ဗျားသိပါလိမ့်မယ်။ အခုတော့ သေသေချာချာ ကျုပ်မပြောနိုင်ဘူး၊ ပြောရင် ခင်ဗျားယုံမယ် မဟုတ်သေးဘူး။ ကျုပ်တို့ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူတာ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ခင်ဗျား သိသလား”

“မသိဘူး”

“အခု မြန်မာသက္ကရာဇ် ဘယ်လောက်လဲ”

“၁၂၅၇ ခု”

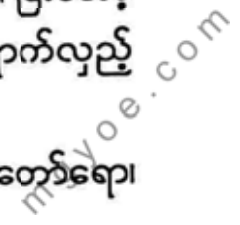
“မြန်မာသက္ကရာဇ်ကိုတည်း၊ ဒွေး အဋ္ဌနှင့်၊ ဧက၊ ဧကာ နှောတုံပါက၊ သာသနာ နှစ်၊ အတိဖြစ်၏တဲ့၊ ဒွေးက နှစ်၊ အဋ္ဌက ရှစ်၊ ဧကက တစ်၊ ဧကာက တစ်၊ သည်တော့ ၁၁၈၂ မဟုတ်လား။ အဲ... ၁၁၈၂ နဲ့ အခု သက္ကရာဇ်နဲ့ ပေါင်း၊ ဘယ်လောက်ရ သလဲ”

“၂၄၃၉ ပေါ့”

“အဲဒီ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူတာ နှစ်ပေါင်း ၂၄၃၉ နှစ်ရှိပြီ မဟုတ်လား။ မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်အခါက အာဠဝိပြည်၊ ပက္ကသုတိမင်း ကိုးကွယ်တဲ့ ရှင်ကစွည်းရဲ့ညီတော် ရှင်ကုမာရဘွဲ့ရတဲ့ ပုထုဇဉ် ရဟန်း တစ်ပါး ရှိသတဲ့။ ရှင်ကစွည်းအကြောင်းကတော့ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား၊ အဆင်း မှာဖြင့် သူပြင်မရှိလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဧတဒဂ် ပေးတော်မူတယ် မဟုတ်လား”

“အဲ... ရှင်ကစွည်းရဲ့ညီတော် ရှင်ကုမာရကလည်း နောင်တော်လောက်ပင် မလှသော်လည်း နောင်တော်ပြီးလျှင်ဖြင့် အဆင်းမှာ သူပဲတဲ့၊ ဒါနဲ့ အာဠဝိပြည် ပက္က သာတိ မင်းမြတ်ကလည်း ရှင်ကုမာရကို အင်မတန် ကြည်ညိုတဲ့အတွက် ရွှေကျောင်း ကြီးများ ဆောက်တော်မူပြီး နန်းတော်ထဲကို နေ့တိုင်းပဲ ဆွမ်းစားပင့်သတဲ့။ ပြီးတော့ ၎င်းဘုရင်မှာလည်း အဆင်းအင်္ဂါနဲ့ ပြည့်စုံသဖြင့် ဘုရင်တကာတို့ လာရောက်လှည့် လည်ကြရတဲ့ စိတြဒေဝီ အမည်ရှိတဲ့ သမီးတော်တစ်ပါး ရှိသတဲ့”

“ဒါနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း ရှင်ကုမာရကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ သမီးတော်ရော၊

မိဖုရားကြီးရော နေ့တိုင်းဖူးမြော်ကြသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ရက်ပေါင်းများတော့ ရဟန်းကလည်း ပုထုဇဉ်ရဟန်းကိုး။ သည်တော့ အာရုံငါးပါး မသိမ်းဆည်းနိုင်တဲ့အတွက် သမီးတော်နဲ့ စုံဖက်ကြပြီး ဘုရင်မသိအောင် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးကြသတဲ့”

“ဒါနဲ့ သူတို့ ဟိမဝန္တာတောဆီက ဖြတ်သန်းပြီး တိဘက်ပြည်အနီးဆီ ရောက်တော့ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ လူမျိုးတစ်မျိုးနဲ့ တွေ့သတဲ့။ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်သူကတော့ နတ်သမီးနဲ့ အဆင်းသဏ္ဍာန်တူတဲ့ ဘုရင်မ အပျိုကြီးဖြစ်သတဲ့”

“ဒါနဲ့ ရှင်ကုမာရနဲ့ စိတြဒေဝီ မင်းသမီးတို့ ရောက်သွားတော့ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ ခေတ္တနေထိုင်မိရင်ပဲ ဘုရင်မက ရှင်ကုမာရကို စုံမက်တာနဲ့ မရရအောင် ကြံစည်၊ ကြံစည်လို့ မရတာနဲ့ ရှင်ကုမာရကို သတ်ပစ်သတဲ့။ သမီးတော်တော့ လက်လွတ်ထွက်ပြေးရသတဲ့။ ဘယ်နှယ် လွတ်လာတယ်တော့ ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး။ အဲသည့် ရှင်ကုမာရဟာ ကျုပ်အဆက်အနွယ်ပဲဗျာ”

“ခင်ဗျား အခုတော့ မယုံသေးပေဘူး။ သို့သော် ခင်ဗျားမသေဘဲ နေရလို့ရှိရင် ဟောသည့် သေတ္တာကစာကို ဖတ်ကြည့်တော့ သိပါလိမ့်မယ်။ ရှင်ကုမာရနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တော့ အဆက်ပေါင်း ၉၁ ဆက် ကွာသလား၊ ၉၂ ဆက် ကွာသလား ကျုပ် အမှန်မပြောနိုင်ဘူး”

“ဒါနဲ့ သမီးတော် စိတြဒေဝီလည်း လက်လွတ်ထွက်ပြေးခဲ့တော့ ပဋိသန္ဓေအရင့်အမာပါလာသတဲ့။ ခများမှာလည်း ပြည်လည်း မပြန်ဝံ့၊ ပြန်လည်း မပြန်တတ်နဲ့ ရောက်ရာပေါက်ရာ လျှောက်ပြီးသွားတော့ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း ချင်းလူမျိုးများထဲ ရောက်သွားတော့ သားယောက်ျားကလေး တစ်ယောက် ဖွားမြင်သတဲ့။ အဲသည့် သားယောက်ျားကလေးက ပေါက်ဖွားတဲ့ အဆက်အနွယ်ဟာ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သား သည်နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဒါနဲ့ သည်ယောက်ျားကလေးလည်း ချင်းတိုင်းရင်းသားများလက်က လွတ်ပြီး မြန်မာပြည်ရောက်လာတော့ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး ပေါက်ပွားနေလိုက်တာ ဦးအောင်ဇေယျလက်ထက်က စစ်ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်မိုးသီးဆိုတာလည်း ကျုပ်တို့အနွယ်ပဲ။ ပြီးတော့ ဘကြီးတော်လက်ထက်က ဗိုလ်ဗလဆိုတာလည်း ကျုပ်တို့ အဆက်အနွယ်ပဲ”

“ဒါနဲ့ အချို့လည်း ကုန်သည်၊ အချို့လည်း တောင်သူ၊ အချို့လည်း ဘုရင့်အမှုတော်ကို ထမ်းပြီး တစ်ဆက်တစ်ဆက် ဆင်းသက်လာခဲ့တာ ကျုပ်တို့ ဘိုးအေလက်ထက်ကျတော့ ပစ္စည်းအင်အား၊ လယ်ယာချောင်းမြောင်း အမြောက်အမြားနဲ့ တောင်သူကြီး ဖြစ်တာကိုးဗျ”

“သူလည်း ရှမ်းမလေးတစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းပါပြီး ကျုပ်တို့အဖေကို မွေး

ရော၊ ကျုပ်တို့အဖေကလည်း ရှိတဲ့ပစ္စည်းဖြုန်းပြီး ကျုပ်လက်ထက်ကျတော့ တစ်နှစ်ကို စပါးသုံးထောင်လောက်ထွက်တဲ့ လယ်မြေကလေးနဲ့ ငွေသားပစ္စည်း အနည်းငယ် ကျန်ရစ်တယ်”

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျလို့ အက်(ဖ)အေ အောင်တော့ ဟောသည့် သေတ္တာထဲကပါတဲ့ အညွှန်းအတိုင်းလိုက်တာ ကံကောင်းလို့ အသက် မသေဘဲ သည်ပြည်ကို ပြန်ရောက်ရတယ်”

“သည်အကြောင်းတွေတော့ ကျုပ် အကျယ်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ သည်ပြည် ပြန်ရောက်တော့ မြစ်ကြီးနားမြို့မှာပဲ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်ဖွား၊ ကျုပ်မိန်းမလည်း သားဖွားတဲ့ရောဂါနဲ့ပဲ အသက်ဆုံးရှုတယ်။ မိန်းမ ဆုံးပြီး ကလေးကို မိန်းမအမျိုးများနဲ့ထားပြီး ဟိုရောက်သည်ရောက် သွားလာနေလိုက် တာ ရှစ်နှစ်လောက် ကြာသွားတယ်”

“သည်အတွင်းလည်း ဟောသည့်သေတ္တာထဲက အညွှန်းအတိုင်း ထပ်မံပြီး သွားဦးမယ်ကြံတော့ လူက တယ်ပြီး မမာလို့ စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး ကျောင်းပြန်နေခဲ့တယ်။ ကဲ. . . သည်ဟာ ကျုပ်အဖြစ်အပျက်ပဲ”ဟုပြောလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုစောနန်း ပြော ကြားသည့် အရာများကို ယုံကြည်ရမည်လည်း အခက်၊ မယုံရမည်လည်း အခက် ဝေခွဲ၍မရနိုင် ရှိနေသည့်အတွက် ကိုစောနန်းက ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ

“ကျုပ်တော့ မနေရဘူး၊ မုချ ယနေ့ည သေရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် အခုလာပြီး ခင်ဗျားကို သည်သေတ္တာနဲ့ သားကလေးကို လာအပ်တယ်။ စောစောက ရောက်ဖို့ဟာ မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို ကျုပ်က ခပ်မေ့မေ့ဖြစ်နေလို့ ရှာနေရတဲ့အတွက် သည်လောက် အချိန်ကြာသွားတယ်”

“ပြီးတော့ ကျုပ်တစ်ခုပြောဦးမယ်။ ကျုပ် မနေရဘူးဆိုတာ ဘာပြုလို့ သိသလဲ၊ ခင်ဗျား သိလား။ ကျုပ်တို့အမျိုးထဲမှာလေ သေခါနီးပြီဆိုရင် မိန်းမဖြူဖြူတစ်ယောက် ပေါ်လာတယ်”

“အင်း. . . ဒီအကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ် မနေ့ညက သည်အခန်းမှာ အိပ်တော့လေ အိပ်မက်ထဲမှာ မိန်းမဖြူဖြူ အဆင်းလှလှတစ်ယောက်က ကျုပ်အိပ်တဲ့ ခုတင်ခြေရင်းနားမှာ ရပ်ပြီး ရင်ဘတ်စည်တီးနဲ့ ငိုတာကို ကျုပ်မြင်လို့ လန့်နိုးပြီး ပျာယံ၊ ပျာယာ မျက်စိများ ပွတ်ကြည့်တော့ အိပ်မက်ထဲက မိန်းမက တကယ့်ကို ခြေရင်းနား ရပ်နေတာ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရတာကိုးဗျ။ ကျုပ်လည်း အံ့အားသင့်ပြီး အိပ်ရာ ပေါ် ထိုင်ရက်ကြီး ကြည့်နေတော့ မိန်းမက မျက်ရည်သုတ်ပြီး မြောက်အရပ် လက်ညှိုး ညွှန်ပြရင်း နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နဲ့ အခန်းပြင် ထွက်သွားတာကို ကျုပ်လည်း ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ထပြီး နာရီကြည့်တော့ လေးနာရီခွဲတိတိရှိတာ တွေ့တယ်”

“ဒါနဲ့ ဘယ်နှယ် အဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်မလဲလို့ စဉ်းစားနေတဲ့ ကျုပ်တို့အဖေက မသေခင် ပြောသွားဖူးတဲ့စကား သွားပြီး သတိရတယ်။ သည်မိန်းမဟာ ကျုပ်တို့အမျိုး ထဲမှာ သေခါနီးကျမှဖြင့် လာရောတဲ့၊ သူလာပြီး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီကျရင် သည်လူ သေရောတဲ့၊ ကျုပ်က သေရမှာ ရိုးရိုးတော့ မကြောက်ပါဘူး။ သို့သော် ကိုယ်အိပ်နေ တုန်း သည်လို အလန့်တကြား လာပြီးပြတာ အသည်းနှလုံး တုန်လှတယ်ဗျာ”

“ကဲ... ခုတော့ ကျုပ်သေတော့မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ယုံကြည်ပြီမဟုတ် လား။ ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိပြီလဲ၊ ကြည့်လိုက်စမ်းဗျာ၊ ဪ... သုံးနာရီတောင် ရှိသွား ပြီ။ အင်း... ကျုပ် အလွန်ဆုံးနေရလှရင် တစ်နာရီခွဲပဲ နေရတော့မယ်”

“ဟောသည့်စာ မြင်လား၊ သည်စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ကလေးကို ခင်ဗျား သင်ကြားရမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျား သဘောတူသလား” ဟု မေးလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း စာအိတ်နှင့် သေတ္တာတို့ကို လှန်၍ကြည့်လျက်

“ဘာကို သဘောတူရမှာလဲ” မေးရာ ကိုစောနန်းက

“သဘောတူရမှာက သည်လိုဗျ... ” ဟု ပြောလျက် အကျီအိတ်မှ သော့တွဲ တစ်ခုကို နှိုက်၍ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ပြီး

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကလေးကို သားအမှတ်နဲ့ မွေးစားရမယ်၊ မွေးစားလို့ ကလေး အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ကျရောက်သောအခါ ဟောသည့်သော့နဲ့ သည်သေတ္တာတွင် ပါတဲ့ အရာများကို ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကြည့်ရှုရမယ်။ ကြည့်ရှုစုံစမ်းပြီးသောအခါ ကျုပ်သားက သဘောတူလျှင် သေတ္တာတွင်ပါတဲ့ အညွှန်းအတိုင်း လိုက်ရမယ်။ သူက မလိုက်လိုဘူးပဲဆိုလျှင်လည်း သေတ္တာမှာရှိတဲ့ အရာများကို သူကမွေးတဲ့ သားအကြီးကို အကုန်ပေးအပ်ခဲ့ရမယ်။ သည်အညွှန်းများကို သူလိုက်ချင်မှ လိုက်ရမယ်နော်၊ မလိုက် ချင်မနေရဘူး မဟုတ်ဘူး၊ သူသဘောအတိုင်းပဲ။ နားလည်လား၊ သည်ဟာကို သေသေ ချာချာ ပြောပြလိုက်ပါ”

“ကဲ... ကျုပ်သားကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရစ်တဲ့အတွက်ကတော့ ကျုပ် မှာ တစ်နှစ်ကို စပါးသုံးထောင်လောက်ထွက်တဲ့ လယ်မြေအတွက် မြေပုံများ ဘဏ် တိုက်မှာ ထားတယ်။ ဘဏ်ကိုလည်း ကျုပ် စာရေးခဲ့ပြီ။ အဲသည့်စပါးသုံးထောင်အနက် တစ်ထောင်ငါးကို ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် သုံးစွဲနိုင်တယ်။ သည်တော့ တစ်နှစ်ကို စပါး တစ်ထောင်ငါးရာ ပိုသေးတယ်မဟုတ်လား။ အဲသည့်ဟာကိုတော့ ကျုပ်သား အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ရောက်သောအခါကျတော့ အညွှန်းအတိုင်း လိုက်ရအောင် စုဆောင်း သိုမှီးပြီး ထားရမယ်။ ခင်ဗျားလည်း အခု ဆရာဖြစ်အောင်ပြီ။ ကျောင်းဆရာလုပ်လို့ ရတဲ့လခနဲ့ သည်ဟာနဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် သုံးစွဲလောက်ပြီ မဟုတ်လား”

“အနို့... မတော်တဆ ကျွန်တော် သေသွားလို့ရှိရင်ကော”

“သည်တော့လည်း သူ့ကံအတိုင်းပေါ့လေ။ သို့သော်လည်း သည်သေတ္တာကို တော့ သူ့လက် မရောက်ရောက်အောင် ယုံကြည်လောက်တဲ့သူ လက်ကို အပ်ခဲ့ပါဗျ နော်။ ကဲ-ဒါပဲ၊ သဘောတူရဲ့လား” ဟုမေး၍ ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း စဉ်းစား လျက်နေလေလျှင်

ကိုစောနန်းက

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မိတ်ဆွေကောင်း ဖြစ်ကြတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောတယ်မဟုတ်လား။ သည်တော့ မိတ်ဆွေကောင်းနဲ့ လျော်ညီအောင်ဟာ ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်ပါဗျ။ ကျုပ်လည်း သည့်ပြင်စိမ့်စရာအချိန်လည်း မရှိ လို့ပါ” ဟု တောင်းပန်ပြန်လျှင် ကျွန်ုပ်က

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ရစ်ပါ မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မိတ်ဆွေ၊ ကဲ. . . ဒါဖြင့် ကျုပ် စိတ်အေးအေးနဲ့ အသက်ထွက် ရပေတော့မယ်။ ကဲ. . . ရေတစ်ခွက်ပေးစမ်း၊ အဲ. . . ‘ကျွန်တော် သည်ကလေးကို သားအရင်းကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်၍ ကိုစောနန်း မှာသည့်အတိုင်း တစ်လုံးမကျန် ဆောင် ရွက်လိုက်နာရစ်ပါမည်’လို့ သစ္စာရေသောက်လိုက်ပါ” ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်အား ရေ တစ်ခွက်ပေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ကိုစောနန်း ပြောသည့်အတိုင်း ကျိန်ဆို၍ သစ္စာရေ သောက်လိုက်လေ၏။

ကိုစောနန်းလည်း ထိုင်ရာမှ ထ၍

“ကောင်းပြီလေ၊ တစ်ခါဖြင့် စိတ်ချရပြီ။ ကျုပ် သေသွားတဲ့နောက် ခင်ဗျား သစ္စာမဖောက်နဲ့နော်၊ သစ္စာဖောက်ခဲ့ရင်တော့ ကျုပ် မနေဘူး၊ ခင်ဗျားကို လာပြီး ခြောက်မယ်။ နားလည်လား” ဟုပြောလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်နေလျက် ရှိနေ သဖြင့် ပြန်မပြောဘဲ နေလေ၏။

ကိုစောနန်းသည် မီးတိုင်ကိုယူ၍ မှန်အနီးသို့ သွားပြီးလျှင် မှန်တွင် မိမိ၏ အရိပ်ကို ကြည့်လျက်

“အင်း. . . တော်တော်ကြာရင် ဒီရုပ်ကြီး လှုပ်ရှားတော့မယ် မဟုတ်ဘူးနော်။ ပိုးလောက်တို့အစာ ဖြစ်ရှာတော့မယ်။ ကဲ. . . သွားဦးမယ် မိတ်ဆွေကြီး” ဟုပြောလျက် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ရာ

“ဘယ့်နှယ်လဲ မိတ်ဆွေ၊ ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ၊ ခင်ဗျား သည်နေ့ည သည် မှာ မအိပ်ဘူးလား” ဟု မေးလျှင်

“ကျုပ် မသိနိုင်ဘူး၊ အောက်မှာ ရထားစောင့်နေတယ်” ဟု ပြောရင်း ကိုစောနန်း သည် အခန်းပေါက်ရှိရာသို့ လှည့်၍ ကြည့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူကြည့်ရာအရပ်သို့

mgyoe.com

လိုက်၍ကြည့်ရာ ဘာကိုမျှ မမြင်ရသော်လည်း ကိုစောနန်းမှာ ရုတ်တရက် မျက်နှာ ပျက်၍

“ဟောဟိုမှာ လာပြန်ပြီ မိတ်ဆွေ၊ လာပါပြီခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်လာပြီ”ဟု အော် လျက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်ပြီးလျှင် လှေကားရှိရာသို့ ပြေးသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုစောနန်းသည် မည်သည့်အရာကို မြင်၍ ထွက်ပြေးလေ သနည်းဟု အံ့အားသင့်လျက်ရှိနေစဉ် လှေကားမှ တစ်စုံတစ်ယောက် လိမ့်ကျသံကို ကြားသဖြင့် မီးခွက်ကိုကိုင်လျက် ပြေးသွားရာ လှေကားအောက်ဆုံးထစ်တွင် လူတစ် ယောက်သည် မှောက်၍နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မီးခွက်ကိုချပြီးနောက် မှောက်လျက်ရှိသူကို လှန်ကြည့်ရာ ကျွန်ုပ် ၏မိတ်ဆွေ ကိုစောနန်းဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် နာမည်ကို ခေါ်ပါသော်လည်း မထူး ဘဲ ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက်တတ်ဖူးသည် မရှိသော်လည်း ၎င်းညတွင် ကြား သိရသည့် အကြောင်းအရာတို့မှာ အလွန်တရာ ထူးဆန်းလှ၍ စိတ်နှလုံးမခိုင်စေ အောင် ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်၍ ကိုစောနန်း၏ ရင်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်၍ ကြည့်ရာ ကိုစောနန်းမှာ အသက်ကုန်၍ သွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုစောနန်း အသက်မရှိကြောင်း သိသဖြင့် များစွာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လျက်ရှိနေစဉ် အခြားအခန်းမှ ကျောင်းသားတို့သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးကြ သဖြင့် မီးခွက်ကိုယ်စီနှင့် ဆင်းလာကြရာ ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသားတို့အား အဖြစ် အပျက်ကို အနည်းငယ် ပြောပြပြီးနောက် ကိုစောနန်း၏ အလောင်းကို ဝိုင်းဝန်းကူညီ ၍ ကျွန်ုပ်၏အခန်းသို့ တင်ယူပြီးလျှင် အလောင်းကို ပြင်၍ ထားကြလေ၏။

အခန်း ၂

နံနက်မိုးလင်းလျှင် တစ်ကျောင်းလုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၍ ကိုစောနန်း သေခြင်း၏ အကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုကြလျက် ဆရာကြီးအားလည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သွားရောက် တိုင်တန်းပြီးသကာလ ကိုစောနန်း၌ ဆွေမျိုးညာတိရှိဟန် လက္ခဏာမရှိသဖြင့် အကြောင်းကြားရန်မလိုဟု သဘောရရှိကြသည်နှင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ထုံးစံရှိသည့်အတိုင်း ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြလေ၏။

ကိုစောနန်း၏ ဈာပနကိစ္စ ပြီးမြောက်သည့်နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကိုစောနန်းပြော၍ သွားသည်များကို ပြန်လှန်စဉ်းစားကြည့်ရာ ကိုစောနန်းသည် လူသာမန်တစ်ယောက် မဟုတ်သည့်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်စိတ်၌မူ မုချ အယူရှိမိလေ၏။

အများသောသူတို့မှာ မိမိတို့၏ ဆွေမျိုးကို ဘေးဘီသို့တိုင်အောင် သိခဲ့ကြလျှင် တော်လှချေပြီဟု အောက်မေ့ဖွယ်ရှိလေရာ ကိုစောနန်းမှာမူ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌ အဆင်းတွင် ဧတဒဂ်ရသည့် ရှင်ကစွည်း၏ ညီတော်ရှင်ကုမာရနှင့်ပင် အမျိုးတော်စပ်ကြောင်းကို သိရှိရလေသည်မှာ များစွာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

ဤကဲ့သို့ အနှစ်နှစ်ထောင်ကျော် အခါကာလက ရှိနေသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သည်ဟု ပြောနိုင်ခြင်းမှာလည်း ရုတ်တရက်အားဖြင့် စဉ်းစားခဲ့လျှင် မယုံကြည်ဖွယ် ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ကိုစောနန်းသည် မိမိ၏စိတ်၌ ထင်မြင်သည့်အတိုင်းသာလျှင် ရမ်းဆ၍ ပြောဟန်လက္ခဏာလည်း မရှိ၊ အဖသည် သားသို့

mgyoe.com

အစဉ်အဆက် ပြောပြ၍ သွားလျှင်လည်း ဤမျှလောက် ရှည်လျားသော အမျိုးနွယ်ကို မှတ်သားမိနိုင်မည် မဟုတ်။ အမှန်စင်စစ် သူပေးခဲ့သည့် သံသေတ္တာတွင် ပါရှိသော အရာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်သာလျှင် သိရှိနိုင်မည်ဟု ကျွန်ုပ် သဘောရရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အများသူငါ အယူရှိကြသည့်အတိုင်း ဗြဟ္မာကြီးလေးဦးမှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားလက်ထက်တော်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးအနွယ်များ မုချရရှိရမည်ဖြစ်လေရာ ကိုစောနန်း၏ အဆက်အနွယ်များကဲ့သို့ သေချာစွာ ရေးသားကမ်းလှမ်းခဲ့ခြင်း မရှိသောကြောင့်သာလျှင် မပြောနိုင်ဘဲ ရှိကြလေသည်ဖြစ်ကြောင်း။

ဥရောပတိုက်သားတို့မှာမူ အဖ၏ နာမည်အတိုင်း သားတွင် တည်ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏အနွယ်သည် မည်သည့်အခါက မည်သူဖြစ်လေသည်ကို ထင်ရှားကျော်စောခဲ့လျှင် ရာဇဝင်တွင် ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိရှိနိုင်ကြလေသည်ဖြစ်ကြောင်း။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးတို့မှာ ဤကဲ့သို့ အစဉ်တစိုက် နာမည်တူမည်သည့် အလေ့မရှိကြသောကြောင့် သေသေချာချာ ရေးသားကမ်းလှမ်းခဲ့မှသာလျှင် သိရှိနိုင်ကြလေသည်ဖြစ်ကြောင်း။

ကိုစောနန်းမှာ ဤကဲ့သို့ အစဉ်တစိုက် ရေးသားသည့် စာဟောင်းများ မုချ ရှိရမည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်လေရာ သံသေတ္တာကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုသော ဆန္ဒများစွာ ရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် ကိုစောနန်း ပြောသွားသည့်အတိုင်းမှာ ကျွန်ုပ်သည် ကလေးကို မွေးစားပြီး ကလေး အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တိုင်ခန့် ရောက်သည့်အခါမှ သေတ္တာကို နှစ်ဦးစုံညီဖွင့်၍ ကြည့်ရမည်ဟု မသေမိမှ သွားသည့်စကားများကို သတိရသဖြင့် အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အလိုရှိသော ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း ဖွင့်ကြည့်ခဲ့ပါလျှင် မည်သူမျှ သိမည်မဟုတ်သော်လည်း ကိုစောနန်းသည် အခြားသူတို့နှင့် မတူသည်ကို သိသည့်အတွက် စိမ့်၍ ကြောက်သည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ သစ္စာဖောက်ခဲ့လျှင် သူကိုယ်တိုင် လာ၍ ခြောက်မည်ဟု ပြောသွားသည်ကို သတိရ၍ ရွံ့သည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် မိမိ၏ အလိုသို့မလိုက်ဘဲ သေတ္တာကို ရထားနှင့်တင်ပြီးလျှင် ဘဏ်တိုက်တွင် အပ်နှံထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘဏ်တိုက်မှ ပြန်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ရောက်၍ ၎င်းအကြောင်းကိုပင် ဆက်လက်စဉ်းစားလျက်ရှိနေစဉ် စာပို့ကုလားသည် အောက်ပါစာတစ်စောင်ကို လာ၍ ပေးလေ၏။

ရန်ကုန်မြို့။
၁၉ ခု၊ မတ်လ၊ ၂၀ ရက်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘဏ်တိုက်တွင် ပစ္စည်းများ အပ်နှံထားသူ ကိုစောနန်းသည် ယခုလဆန်း ၁၃ ရက်နေ့၌ သေဆုံးကြောင်းကို ကြားသိရလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ ထံသို့ မသေမီ စာတစ်စောင် ရေးသားအပ်နှံထားခဲ့ပါကြောင်း။

၎င်းစာအဓိပ္ပာယ်မှာ ကိုစောနန်းပိုင် လယ်မြေတို့မှ တစ်နှစ်လျှင် စပါး သုံးထောင်ခန့် ထွက်သည်အနက် ခင်ဗျားသည် ကလေးကို မွေးမြူရန် သဘော တူညီခဲ့လျှင် တစ်ဝက်ကို ခင်ဗျားအား ပေးအပ်စေလိုကြောင်း၊ ၎င်းပြင် ကျွန်ုပ် တို့ထံ အပ်နှံထားသည့် ငွေသုံးသောင်းပေါ်မှ ရရှိသည့် နှစ်စဉ်အတိုးငွေကို လည်း သူ၏ကလေး သုံးစွဲရန်အတွက် ခင်ဗျားအား ပေးအပ်စေလိုကြောင်း ပါရှိလေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကလေးကို လက်ခံရန် သဘောတူ၊ မတူ ကြောင်းနှင့် ငွေကို မည်သို့လွှဲပေးရန် အကြောင်းများကို လူကိုယ်တိုင် လာ ရောက်ပြန်ကြားစေလိုပါကြောင်း။

မန်နေဂျာ

နေရှင်နယ်ဘဏ်တိုက်

ကျွန်ုပ်သည် စာကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက် ကလေးကို မည်သို့မွေးမြူရန် အကြောင်းများကို စဉ်းစားနေရာမှ ကိုစောနန်း မသေမီ ကျွန်ုပ်အား ပေးထားခဲ့သော စာကို သတိရ၍ စားပွဲအံ့ဆွဲမှ ထုတ်ပြီးဖတ်ရာ 'ကလေးအသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်စေ့ရောက် သောအခါ သေတ္တာကိုဖွင့်ရန်အကြောင်း၊ ကလေးကိုလည်း အခြားပညာများ၌ များစွာ မသင်စေဘဲ ပါဠိဘာသာကို အထူးအားထုတ် သင်ကြားစေပြီးလျှင် ၎င်းဘာသာကို မြန်မာဘာသာကဲ့သို့ပင် ရေးနိုင်၊ ဖတ်နိုင်၊ ပြောနိုင်၊ ဆိုနိုင်စေရမည့်အကြောင်း၊ ၎င်း ပြင် အကယ်၍ ကလေးသည် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် မစေ့ရောက်မီ သေဆုံးခဲ့လျှင် သည်သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးလျှင် ၎င်းတွင် ပါရှိသည့် အညွှန်းအတိုင်း လိုက်နာလို က လိုက်နာနိုင်ကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ခက်ခဲနက်လှသည်ဟု သဘောရရှိ၍ မလိုက် နာခဲ့လျှင်လည်း သေတ္တာတွင် ပါရှိသည့် အရာများကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို မျှ ပြောကြားခြင်းမပြုဘဲ ဖျက်ဆီးပပျောက်စေရမည်ဖြစ်ကြောင်း' ပါရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စာကိုဖတ်ပြီးလျှင် အိတ်တွင် ပြန်ထည့်၍ သော့တွဲနှင့်အတူ ချိပ်တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ သေတ္တာအောက်ဆုံးတွင် ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်း၍ ထား လိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် နေရှင်နယ်ဘဏ်တိုက်မှ စာတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ဘဏ်တိုက်သို့ သွားရောက်၍ ကျွန်ုပ်၏အမည်ကို ပြောပြရာ မန်နေဂျာလုပ်သူသည် ကျွန်ုပ်အား နာရီတစ်ဝက်ခန့်မျှ ပြောရန်ရှိသမျှတို့ကို ပြောဆိုသင်ကြား၍ လွှတ်လိုက် လေ၏။

ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်လျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် စဉ်းစား မိသည်မှာ 'ကလေး ဆယ်ရက်အတွင်းတွင် ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ ကလေးထိန်းရန် လူတစ်ယောက်ကို ငှားရမ်းရန် ရှိလေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငှားချေက ကလေး သည် ငါ့ကို ချစ်ခင်မည်မဟုတ်၊ အထိန်းမိန်းမကိုသာ ချစ်ခင်ချေတော့မည်ဖြစ်၍ ယောက်ျားအထိန်းကိုသာ ငှားရမ်းမှ တော်ချေမည်၊ ကလေးရောက်လာလျှင် ငါသည် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားအဖြစ်နှင့် နေနိုင်မည်မထင်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာကြီးထံ ခွင့် တောင်းပြီး ကျောင်းနှင့်နီးနီး အိမ်တစ်လုံးကို ငှားရမ်းနေထိုင်မှ တော်ချေမည်၊ ငါ၏ စာမေးပွဲသည်လည်း ယခု တနင်္လာနေ့တွင် လုပ်တော့မည်၊ အောင်သောအခါ ဆရာ ကြီးနှင့် စာချုပ်တွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း လခတစ်ဝက်ဖြင့် သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ဤကျောင်း တွင် ဆရာလုပ်ရချေမည်၊ ကလေး၏အကြောင်းကိုလည်း ဆရာကြီးအား ပြောကြား ရဦးမည်' စသည်ဖြင့် စဉ်းစားလျက်နေရာမှ ဆရာကြီးထံ သွားရောက်၍ ကလေးကို မွေးမြူရန် လက်ခံလိုက်သည့်အကြောင်းနှင့် မွေးမြူသည့်အတွက် မည်ရွှေ့မည်မျှ ကျေးဇူးရှိကြောင်းများကို ပြောကြား၏။ ဆရာကြီးလည်း များစွာမငြင်းဆန်ဘဲ ခွင့်ပြု လိုက်လေ၏။

တနင်္လာနေ့တွင် ဆရာဖြစ် စာမေးပွဲကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရာ မေးခွန်းတို့ကို အကုန်လိုပင် ဖြေဆိုနိုင်၍ အောင်မြင်မည်ဟု မိမိကိုယ်ကို စိတ်ချပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဆရာကြီးလည်း ကျွန်ုပ်အား ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းတို့၌ ရာဇဝင်နှင့် မြန်မာဘာသာတို့ကို သင်ကြားစေရန် ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းနှင့်နီးနီး အိမ်တစ်လုံးကို အခန့်သင့် တွေ့ ရှိသည်နှင့် ငှားရမ်းပြီးလျှင် အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့်ရှိ၍ သဘောကောင်းဟန် လက္ခဏာရှိသော လူကလေးတစ်ယောက်ကို ကလေးထိန်းအဖြစ်နှင့် ငှား၍ ထမင်းချက် ပြုတ်ရန်အတွက် လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ရှာထားနှင့်လေ၏။

သောကြာနေ့တိုင်ရောက်၍ ကျွန်ုပ် အစေခံနှစ်ယောက်နှင့် အိမ်သစ်၌ နေသား တကျ ရှိနေလျှင် ကြေးနန်းတစ်စောင် ရရှိလေ၏။ ၎င်းကြေးနန်းမှာ

'ညနေ ငါးနာရီခွဲ ရထားကို လာ၍ကြို'ဟု ပါရှိလေသည်။

၎င်းကြေးနန်းမှာ မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ပေးပို့လိုက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုစော နန်း၏ သားကလေး ရောက်လာမည့်အကြောင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်ကို သိရှိရသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်သည် အထိန်း ပေါစ်ကိုခေါ်၍ ဘူတာရုံသို့ သွားရောက်ကြိုဆိုကြလေ သည်။

ငါးနာရီခွဲ မန္တလေးရထားဆိုက်ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးသည်တို့ကို လိုက်လံစုံစမ်းရာ အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆယ်နှစ်

သားလေး တစ်ယောက်ကို မြင်လျှင် ဟုတ်တန်လောက်သည် အောက်မေ့၍ မေးမြန်းကြည့်ရာ ဟုတ်ကြောင်းကို သိသဖြင့် ပစ္စည်းများကို ရထားနှင့် တင်ပြီးလျှင် နေအိမ်သို့ ခေါ်ခဲ့လေ၏။

လိုက်ပို့သူ မိန်းမကြီးမှာ ကလေးမိခင်၏ အစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူဖြစ်လေရာ အိမ်ရှင်တို့ ဝတ္တရားအတိုင်း ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ရန်ကုန်မြို့သို့ လှည့်လည်ပြသပြီးနောက် သုံးရက်လောက် ကြာသကာလ လက်ဆောင်အမြောက်အမြားနှင့် မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ပြန်သွားလေ၏။

ကိုစောနန်း၏ သားငယ်မှာ အသက် ဆယ်နှစ်တိတိရှိ၍ အမည်မှာ မောင်စောနိုင်ဟု ခေါ်တွင်လေသည်။ ၎င်းသူငယ်၏အဆင်းမှာ သေလွန်သူ ဖခင် ကိုစောနန်းနှင့် အနည်းငယ်တူသည်ဟု ဆိုလောက်သော်လည်း ဖခင်ထက် များစွာ ပိုမိုလှပသည့်ပြင် စိတ်သဘောမှာလည်း လွန်စွာ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့၍ သူတစ်ပါးတို့ ချစ်ခင်အောင် တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်ကုန်၏။

မောင်စောနိုင်ရောက်၍ ဆယ်ရက်ခန့်ကြာရှိလျှင် ကျောင်းသားအားလုံးတို့သည် ကလေးအဆင်းကို မြင်သဖြင့် များစွာ စုံမက်နှစ်သက်ကြ၍ ကလေးအား တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝယ်ခြမ်း ကျွေးမွေးကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် အထိန်းပေါစ်မှာ မသင့်သော အစာများကို ကလေး စားမိမည်စိုး၍ စောင့်ရှောက်ရသည့်အတွက် လွန်စွာ အလုပ်များဟန် လက္ခဏာရှိပေ၏။

ကလေးလည်း အတန်ငယ် ကြီးပြင်း၍ ကျောင်းနေရန် တော်သင့်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်လုပ်ကိုင်သော ကျောင်းတွင်ပင် ပညာသင်စေရန် အပ်နှံထားလိုက်လေ၏။

အသက် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိလတ်သော် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ဖခင် မှာထားခဲ့သည်များကို သတိမမေ့ဘဲ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာစာများအပြင် ပါဠိဘာသာ၌လည်း လေ့ကျင့်သင်အံ့စေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြပ်မတ်၍ ကလေးအား မရပ်မနား ပြသလေ၏။

ကလေးသည်လည်း ဉာဏ်စွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်စာတွင် တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်မြင်သွားသဖြင့် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်သားတိုင် ရောက်သောအခါ ဘီအေစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီးဖြစ်သည့်ပြင် ပါဠိဘာသာ၌လည်း များစွာ ကျွမ်းကျင်လှသဖြင့် သွက်သွက်လက်လက် ပြောနိုင်၊ ဆိုနိုင်၊ ရေးနိုင်၊ ဖတ်နိုင် ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ် စဉ်းစားသည်မှာ 'ကလေးသည် သူ၏ဖခင် မှာထားခဲ့သည့် အတိုင်း ပါဠိဘာသာ၌ ကောင်းစွာ တတ်မြောက်လေပြီ၊ အသက်မှာ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်

သာ ရှိသေး၍ သေတ္တာကိုဖွင့်ရန် နှစ်နှစ်လိုလေသေးသည်။ ဤအတွင်းတွင် ငါသည် သူ၏ဖခင်အကြောင်းကို အနည်းငယ်ပြောပြလျှင် သင့်လျော်မည်ထင်သည်'ဟု အောက် မေ့ပြီးလျှင် မောင်စောနိုင်အား ကျွန်ုပ်သိရှိသလောက် ပြန်ပြော၍ စာတွင်ပါရှိသည့် အချိန်မတိုင်ရောက်သေးသဖြင့် စောင့်ဆိုင်းရန် ပြောဆိုပြီးလျှင် ၎င်းနှစ်နှစ်အတွင်း တွင် ဥပဒေစာအုပ်များနှင့် အခြားဗဟုသုတတိုးပွားစေသော စာအုပ်များကို ကြည့်ရှု မှတ်သားစေရန် တိုက်တွန်းရလေ၏။

မောင်စောနိုင်မှာ သူတစ်ပါးတို့ထက် ထူးကဲသော အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံ သည့်ပြင် ဘီအေ စာမေးပွဲကိုလည်း အောင်မြင်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ချစ်ကြိုက်သူ မိန်းကလေးတို့သည် သူထက်ငါ ဖြစ်၍ နေကြသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းမအကြောင်း နှင့် ပတ်သက်၍ များစွာ ဆုံးမစကား ပြောဆိုရလေ၏။

၎င်းနှစ်နှစ်အတွင်း၌လည်း ဖခင်မှာထားခဲ့သည့်အတိုင်း ပါဠိဘာသာ၌ ပညာ တိုးပွားစေရန် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ ၎င်းဘာသာဖြင့်သာလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြောဆို လေ့ရှိကြလေ၏။

အခန်း ၃

မောင်စောနိုင် အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် မစေ့ရောက်မီ တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် မောင်စောနိုင်ကို ခေါ်၍ နေရှင်နယ်ဘဏ်တိုက်သို့ သွားကြပြီးလျှင် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးနှစ်က အပ်နှံထားခဲ့သော သေတ္တာကိုယူ၍ ကျောင်းသို့ ပြန်လာကြလေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးလုံးမှာ သေတ္တာတွင် ပါရှိသော အရာများကို သိလို လှပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်မှေးမျှ အိပ်၍မပျော်နိုင်အောင် ရှိကြလေ၏။

နံနက်စာထမင်းကို ပျာယိးပျာယာနှင့် စားသောက်ကြပြီးနောက် အခန်းတွင်း သို့ ဝင်ကြပြီးလျှင် ပေါစံအား တံခါးကို သေချာစွာ ကန့်လန့်ထိုးစေ၍ သေတ္တာကိုဖွင့် ၍ ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

ပေါစံမှာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် နေထိုင်၍ လာခဲ့ရာ မောင်စောနိုင် ကို ညီအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်၍ ကျွန်ုပ်အားလည်း အဖကဲ့သို့ အောက်မေ့လျက် ယခု ထက်တိုင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ရာ လွန်စွာ စိတ်ချယုံကြည်လောက်သည်ဖြစ်သော ကြောင့် ၎င်းကို သက်သေအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏အနီး၌ နေစေရန် ခွင့်ပြုလိုက်လေ ၏။

ပေါစံလည်း ဤမျှလောက် အရေးကြီးသောကိစ္စ၌ မိမိအား ယုံကြည်စိတ်ချ သဖြင့် အထူးကြည့်ရှုခွင့်ပြုသည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းမြောက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

၎င်းသေတ္တာကို ထုတ်၍ စားပွဲတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ပြီးလျှင် သုံးယောက်သား

mgyoe.com

တို့သည် အသက်ကိုမျှ မရှုရှိုက်နိုင်မတတ် သိလိုသော ဆန္ဒအားကြီးသော မျက်နှာထားဖြင့် စားပွဲကိုဝိုင်း၍ ရပ်နေကြရာ ကျွန်ုပ်သည် သော့တွဲကိုထုတ်၍ သော့သုံးချောင်း အနက် အကြီးဆုံးသော သော့ကိုရွေးပြီးလျှင် သော့ပေါက်ကို တပ်လေ၏။

သော့တံမှာ သံချေးတက်လျက် ရှိနေသဖြင့် ရုတ်တရက် ဖွင့်၍မရဘဲ ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ချွေးတစ်လုံးလုံးနှင့် လုံ့လစိုက်ထုတ်၍ တစ်ယောက်တစ်လဲ ဖွင့်သော အခါ သော့သည် ပွင့်သွားလေ၏။

သော့ပွင့်၍ သွားလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သေတ္တာအဖုံးကို မ၍ ဖွင့်ရာ သေတ္တာသည် သံချေးကပ်၍ နေသဖြင့် ရုတ်တရက် ဖွင့်၍မရဘဲ ငါးမိနစ်ခန့် ကြာရှိလေ၏။

သေတ္တာပွင့်လျှင်ပွင့်ချင်း သုံးယောက်သားတို့သည် အတွင်း၌ရှိသော အရာတို့ကို ကြည့်လိုအားကြီးစွာဖြင့် ငဲ့၍ကြည့်လိုက်ကြရာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခေါင်းချင်းရိုက်မိသဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြပြန်လေ၏။

၎င်းနောက် တစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးရယ်ကြပြီးလျှင် သေတ္တာတွင်းသို့ ကြည့်ကြပြန်ရာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ရှည်ကြာလှသဖြင့် ဆွေးမြည်၍ နေသော ကျွန်းသေတ္တာတစ်လုံးကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ မောင်စောနိုင်လည်း သေတ္တာကို ဆွဲထုတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပြီးလျှင် သေချာစွာ ကြည့်ကြရာ အသားမှာ ကျွန်းသားမဟုတ်၊ ကျွန်းသားထက် အဆများစွာ မာကျောသော အသားတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားလျက် အနည်းငယ်မွှေးကြိုင်သော အနံ့လည်း ထွက်ကုန်၏။ ၎င်းနောက် သော့တွဲမှ အလတ်စားသော့ကို ရွေး၍ သေတ္တာတွင် ပါရှိသည့် အပေါက်ငယ်ကို တပ်ပြီးလျှင် ဖွင့်၍ကြည့်ရာ သေတ္တာလည်း ပွင့်၍သွားလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အထက်က ခေါင်းချင်းရိုက်မိသည်ကို သတိရသဖြင့် အလျင်စလို မလုပ်ကြဘဲ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ ကြည့်ရှုရာ သေတ္တာအတွင်း၌ ငွေကြုတ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရပြန်လေ၏။

မောင်စောနိုင်လည်း ငွေကြုတ်ကြီးကို ထုတ်ပြီးနောက် အထက်ကနည်းတူ စားပွဲပေါ်တင်၍ ကြည့်ပြန်ရာ ၎င်းငွေကြုတ်ကြီးတွင် ထုလုပ်ပါရှိသော အရုပ်တို့သည် လွန်စွာ သေးငယ်ပီသလှသဖြင့် ယခုကာလ ပန်းထိမ်ဆရာတို့ထက်ပင် လက်ရာမြောက်သော ဆရာများ သွန်းလုပ်ထုထားဟန် လက္ခဏာရှိပေ၏။

၎င်းအရုပ်တို့မှာ ဘုရင်တို့ တောကစားထွက်ခန်းများ၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ လက်ထပ်ပွဲ အခမ်းအနားများ၊ ဘုရင်တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး ဆင်စီးလျက် စစ်ထိုးခန်းများ ပါ ပါရှိလေရာ ၎င်းတို့ အဝတ်အစားများမှာ မြန်မာတို့နှင့် အလျဉ်းမတူ အိန္ဒိယတိုင်း သားတို့၏ ဝတ်ဆင်ပုံနှင့် အနည်းငယ် အဆင်တူလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သော့တွဲမှ ငွေဖြင့် သွန်းလုပ်လျက် ဆင်ဦးခေါင်းနှင့် အသွင်တူ

mgboe.com

သော သော့ကလေးကို ရွေးချယ်၍ ငွေကြုတ်ကိုဖွင့်ရာ ငွေကြုတ်တွင် ပါရှိသော အရာများမှာ

- ၁။ အလွန်တရာ အရည်ကောင်း၍ ထူးဆန်းသော ကြောင်လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊
- ၂။ ပေစာတစ်ရွက်ကို ကိုင်လျက်နေသော လူဦးခွံတစ်လုံး၊
- ၃။ ကိုစောနန်း၏ လက်ရေးဖြင့် မောင်စောနိုင်ထံ လိပ်တပ်လျက်ရှိသော စာတစ်စောင်၊
- ၄။ တစ်ပေခန့်ပတ်လည်ရှိ၍ ဖယောင်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော အလုံးကြီးတစ်ခု ပါရှိလေသည်။

မောင်စောနိုင်လည်း လက်စွပ်ကိုယူ၍ လက်ဝဲဘက် လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ကြည့်ရာ မိမိနှင့်တိုင်း၍ လုပ်ထားဘိသကဲ့သို့ မချောင်မကျပ် ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျောက်ကို နေရောင်တွင် ထောင်၍ ကြည့်သောအခါ ကျောက်အတွင်းတွင် သေးငယ်သော စိန်ကလေးတစ်လုံးသည် တစ်နေရာတည်း၌ အငြိမ်မနေမူ၍ လှည့်လည် သွားလာနေဘိသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

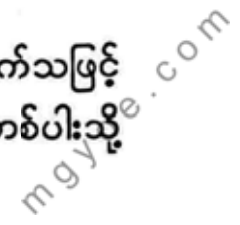
၎င်းလက်စွပ်သည် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ထားခဲ့သည့်အကြောင်းကို မသိသေးသဖြင့် လူဦးခွံကို ယူ၍ကြည့်ပြန်ရာ ထိပ်တည့်တည့်တွင် ပါဠိဘာသာဖြင့် ဆေးနက်နှင့် ထိုးထားသည့် စာများကို တွေ့ရှိရလေ၏။

၎င်းစာများကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုလိုက်လျှင် “ကျွန်ုပ်၏ နောင်လာနောက်သားများသည် ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်မှ ပေရွက်တွင် ပါရှိသည့် အရာများကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပြောဆိုဘိသကဲ့သို့ နားထောင်ဆောင်ရွက်ရစ်ရမည်”ဟု ပါရှိလေသည်။

ဤစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်စောနိုင်တို့က ပြန်ပြောလျှင် ပေါစ်လည်း ကြက်သီးမွေးညင်းထ၍ များစွာကြောက်ရွံ့ဟန် မျက်နှာထားနှင့် တုန်လှုပ်လျက် ရှိလေ၏။ ဦးခွံမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာဟန် လက္ခဏာရှိသော်လည်း ဆေးစိမ်၍ ထားခဲ့သောကြောင့် စူးရှသော အနံ့တစ်မျိုးထွက်လျက် မဆွေးမြည့်ဘဲ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အလွန်တရာ သိလိုလှပြီဖြစ်၍ မောင်စောနိုင်ထံ ကိုစောနန်း ရေးခဲ့သည့်စာကို ဖွင့်၍ ကြည့်စေရာ စာတွင်ပါသည်မှာ

ငါ့သား မောင်စောနိုင်

မင်းသည် မသေမူ၍ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သို့တိုင် ရောက်သဖြင့် ဤစာကို ဖွင့်၍ကြည့်သောအခါ စာရေးသူ မင်း၏ ဖခင်မှာ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်၍ အရိုးပင်လျှင် ဆွေးချေတော့မည်။

သို့သော်လည်း ငါ့မှာ သေသည် မဟုတ်၊ ဘဝကူး၍ သာလျှင် သွားသည် ဖြစ်သောကြောင့် ငါသည် မင်းအား ရောက်ရာအရပ်မှနေ၍ ဤစာကို ကမ်း လှမ်းပေးဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရစ်လေ။

မင်းသည် ဤစာကို ဖတ်သောအခါ ငါသည် မင်းကို စောင့်ရှောက်လျက် မင်း၏ အနီးမှာပင် ရှိသည်ဟု မှတ်လေ။

သို့ဖတ်မိလျှင် ပေါစံလည်း ဦးခွဲကိုမြင်သဖြင့် ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိရသည်အတွင်း ကိုစောနန်းသည်လည်း မိမိတို့အနီးတွင် ရှိလေသည်ဟု မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်ပြီး လျှင်

“ကြောက်လှသည်ရဲ့ ဆရာခင်ဗျား၊ အောင်မလေးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်မျက်စိ ထဲမှာ မြင်လှသည်ရဲ့ ခင်ဗျား” ဟု မမြင်ဖူးသည့်သူကို မြင်ဘိသကဲ့သို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် လှသောဟန်နှင့် အော်မြည်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်က ပေါစံအား ကြောက် လျှင် အပြင်သို့ထွက်သွားရန် ပြောသော်လည်း လူသတ္တဝါတို့ မည်သည်မှာ သိလိုသော ဆန္ဒသည် လွန်စွာ အားကြီးသည်ဖြစ်၍ အပြင်သို့ မသွားနိုင်ဘဲ ဆက်လက်၍ ကြည့်ရှု ခွင့်ရရန် တောင်းပန်လေ၏။

မောင်စောနိုင်လည်း စာကို ဆက်လက်၍ ဖတ်ပြန်သည်မှာ

မင်း၏ မွေးစားသောဖခင် ကိုဖိုးထော်သည် မင်းအား ငါ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ကို သိရှိသလောက် အနည်းငယ်ပြောပြပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မင်းသည် ဤငွေ ကြုတ်အတွင်းတွင် ပါရှိသည့်စာများကို သေချာစွာ ဖတ်ကြည့်သောအခါ ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို သိရှိလိမ့်မည်။

ယခု မင်းတွေ့သော ဦးခွဲသည် ငါတို့၏ အဆက်အနွယ်ဖြစ်သူ စိတြဒေဝီ မင်းသမီး၏ ဦးခွဲဖြစ်သည်။ ဦးခွဲ၏ ပါးစပ်တွင်ရှိသော ပေးစာသည် စိတြဒေဝီ မင်းသမီးကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့သောစာ ဖြစ်လေသည်။

ငါသည်လည်း ငါ၏ဖခင် သေခါနီးဆဲဆဲတွင် ဤအကြောင်းများကို ပြောကြား၍ သွားသဖြင့် သိရှိရလေသည်။ ငါသည် ဤပေစာတွင် ပါရှိသော အကြောင်းအရာများကို ကောင်းစွာ ယုံကြည်သဖြင့် ၎င်းတွင်ပါရှိသည့် အညွှန်း အတိုင်းလိုက်ရာ အထမမြောက်ဘဲ ပြန်လာရလေသည်။

ငါတို့၏ အမျိုးအနွယ် တစ်ယောက်သည်လည်း စဉ့်ကူးမင်းလက်ထက် က ၎င်းအညွှန်းအတိုင်းလိုက်ရာ မအောင်မြင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ငါကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့သည့် အရာများကို အကျယ်အားဖြင့် စုံလင် အောင် မရေးသားနိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အကျဉ်းအားဖြင့်သာလျှင် ဖော်

myyoe.com

ပြခဲ့ချေမည်။

မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ဧရာဝတီမြစ်အတိုင်း ဆန်၍ လိုက်သွားလျှင် မိုင်ပေါင်း နှစ်ရာကျော်ခန့် ကျရောက်သကာလ မြစ်၏လက်ယာ အနောက်ဘက်ကမ်း တွင် အခြားတောင်တို့ထက် မြင့်သော တောင်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရလိမ့် မည်။

၎င်းတောင်ကြီးထိပ်မှ တက်၍ အနောက်စူးစူးသို့ မျှော်ကြည့်သော် ဘီလူး၏ ဦးခေါင်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော တောင်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရ လိမ့်မည်။

ငါရောက်စဉ်အခါက ၎င်းတောင်ကြီးအနီးတွင် ကချင်နှင့်တူသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိ၍ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ ဘီလူးဦးခေါင်းနှင့်တူသော တောင်ကြီး၏အနောက်၌ ရွှံ့နွံတို့ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော လွင်ပြင်ကြီးတို့သည် မျက်စိတစ်ဆုံးတိုင်အောင် ရှိကြောင်း၊ ရွှံ့နွံတို့၏ အနောက်၌ကား တောင်တို့ သည် တစ်ခုပြီးလျှင်တစ်ခု ဆက်သန်း သွယ်တန်းလျက်ရှိကြရာ ၎င်းတို့၏ အလယ်၌ နတ်သမီးနှင့် အဆင်းသဏ္ဍာန်တူသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် လူရိုင်းတို့ကို အုပ်ချုပ်စီမံလျက်ရှိကြောင်း၊ ၎င်းမိန်းမမှာ ရံဖန်ရံခါ၌သာလျှင် ထွက်ပေါ်လာ၍ အာကာသတွင် ကျက်စားလျက်ရှိသော ကျေးငှက်တို့နှင့် တကွ မြေပြင်ရှိသော သတ္တဝါများကိုပင် မိမိအလိုဆန္ဒအလျောက် လိုက်နာ စေကြောင်းများကို ကြားသိခဲ့ရလေသည်။

ငါသည် လူရိုင်းထံမှ ဤအကြောင်းများကို ကြားသိရလျှင် ဦးခွံပါးစပ် တွင်ရှိသည့် ပေစာနှင့် ညီညွတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆက်လက်၍ လိုက်သွားမည် ကြံပြီးလျှင် သုံးညအိပ်ခရီးခန့် ရောက်သည့်အခါ ရိက္ခာလည်း မလုံလောက်၊ လူလည်း မကျန်းမာသဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။

၎င်းနေရာမှ ပြန်လာ၍ မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ရောက်သည့်အခါ မင်း၏ မိခင်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့ရာ မင်းမိခင်မှာ မျက်နှာမြင်ပြီး မီးတွင်း၌ပင် သေဆုံး ၍ငါသည် မင်း၏အတွက် မယားသေရသည်ဟု မင်းအပေါ်၌ များစွာ စိတ် နာသည့်အတွက် မင်း၏ ကြီးတော်များလက်တွင် မင်းကိုထားခဲ့ပြီးလျှင် နှစ်စဉ် စားစရိတ်ထောက်လျက် ရှိလေသည်။

၎င်းနောက် အညွန့်အတိုင်း ဆက်လက်၍ လိုက်ဦးမည် ကြံစည်သော် လည်း မင်း၏မိခင် သေဆုံးသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းသည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ များစွာ မကျန်းမာသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ထပ်မံ၍ မသွားရောက် နိုင်ဘဲ အသက်သို့သာ တိုင်ရလေသည်။

မင်းမှာမူ ငါမှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း မာဂစေကားကိုလည်း တတ်မြောက် လိမ့်မည်ဖြစ်၍ အညွှန်းအတိုင်း လိုက်နာလိုက လိုက်နာနိုင်လေသည်။ အညွှန်း သည် မှန် မမှန်အကြောင်းကိုကား မင်းသည် ထောက်ချင့်၍ ကြည့်နိုင်လောက် ပြီ ဖြစ်သည်။

ငါသည် မင်းကို အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တိုင်ရောက်မှ ဤပစ္စည်းများ ကို ဖွင့်ကြည့်ရမည်ဟု မှာကြားခဲ့ခြင်းမှာ လူတို့၌ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် သည် ရှေ့နောက်ကို ထောက်ချင့် စဉ်းစားတတ်သည့်အရွယ်ဟု မှတ်ထင် သောကြောင့် လိုက်နာလိုက လိုက်နာစေရန်၊ အကယ်၍ မလိုက်နာလိုမူ ဤ အရာများသည် ယုံတမ်းစကားမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု အယူရှိကလည်း မလိုက်နာ စေရန် ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ ငါ ထင်မြင်ယူဆသည့်အတိုင်း မင်းသည် ယုံကြည်လိုက်နာ ၍ အောင်မြင်ခဲ့ပါလျှင် ဤကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်အကောင်း ဆုံးသော အရာတို့ကို တွေ့မြင်ရမည့်အပြင် မင်းကိုယ်တိုင်၌လည်း တွေ့မြင် ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားရပေလိမ့်မည်။

ငါ၏စိတ်သဘောကို ပြောရမည်ဖြစ်လျှင် ဤအရာများသည် ယုံတမ်း စကား ဖြစ်မည်မထင်၊ ငါတို့ ကြားဖူးသည့်အတိုင်း ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ စသည်ဖြင့် ဝိဇ္ဇာဓိရ်ဖြစ်သွားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ မသေ မပျောက်ဘဲ နေနိုင်ကြသည်ဟု ကြားဖူးခဲ့ရာ ဤပေရစ်တွင် ပါရှိသော အကြောင်းတို့သည်လည်း ထို့နည်းတူ အသက်ရှည်စေနိုင်ကြောင်းကို မယုံ ကြည်နိုင်ရန် မရှိပေ။

သို့ရာတွင် မင်းလည်း စဉ်းစားတတ်ပြီဖြစ်၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်၍သာ လျှင် လိုက်နာပါလေ။ ငါပြော၍ လိုက်နာရသည်ဟု မရှိစေနှင့်။ မင်းကိုယ်တိုင် ယုံကြည်မှသာလျှင် လိုက်နာပါလေ ငါ့သား မောင်စောနိုင်။

မောင်စောနန်း

စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ မောင်စောနိုင်သည် များစွာ တုန်လှုပ်ဟန်ရှိသော မျက်နှာထားနှင့်

“ဒီစာကို ဦးလေး ဘယ့်နှယ် သဘောရသလဲ”ဟု မေးရာ

“ဘယ့်နှယ် သဘောရရမလဲကွဲ့။ မင်းအဖေ စိတ်ကတောက်ကတက်ဖြစ်လို့ ရေးခဲ့တာပေါ့”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောရာ မောင်စောနိုင်လည်း ကျွန်ုပ်ပြောသည်ကို ပြန်၍ မဖြေသေးဘဲ

“ကဲလေ၊ ဦးခွဲက ပေစာကို ကြည့်ကြပါဦးစို့” ဟုပြော၍ ပေစာကို ယူကြည့်ရာ စာရွက်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာရှိုဟန်လက္ခဏာရှိသော်လည်း ဖယောင်းနှင့်တူသော အရာတို့နှင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသဖြင့် များစွာမပျက်စီးသေးဘဲ မာဂဘောသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာတို့ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ယင်းစာတို့မှာ ခေတ်သမယ ရှည်ကြာလှပြီဖြစ်၍ အချို့နေရာတို့၌ မွှေးမှိန်လျက်ရှိသော်လည်း မြင်ရသည့် အပိုင်းတို့ကို ဟပ်စပ်၍ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေကြောင်း။

ကျွန်ုပ်သည် အာဠဝိပြည်၊ ပက္ကသဒိဘုရင်မင်းမြတ်၏ သမီးတော် စိတြဒေဝီမင်းသမီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရှင်ကစွည်းညီတော် ရှင်ကုမာရ အမည်ရှိ ပုထုဇဉ်ရဟန်းနှင့် ချစ်ကြိုက်ကြ၍ တိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေးကြပြီးနောက် ဟိမဝန္တာတော တစ်လျှောက်မှ ဖြတ်၍ အရှေ့စူးစူးသို့ နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် သစ်သီးသစ်ဖုများကို ရှာဖွေစားသောက်လျက် လာခဲ့ကြရာ လူရိုင်းတို့ နေထိုင်သော တိုင်းပြည် တစ်ပြည်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ယင်းပြည်၌ တောင်ကြီးများကို ဥမင်လိုက်ခေါင်းသဖွယ် တူးဖောက်ထားသော ဂူကြီးတို့သည် အလွန်ပေါများပေသည်။

ထိုလူရိုင်းတို့ကို အုပ်စိုးသော ဘုရင်မမှာ လူသားစင်စစ် မဟုတ်၊ အလွန်တရာ လှပသော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသည့် ဥစ္စာစောင့်မတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်၏ ခင်ပွန်းကိုမြင်လျှင် အလွန်ပင် တပ်မက်မောသည်နှင့် သူ့အား ချစ်ကြိုက်ရန် ပြောလေသည်။ သို့ရာတွင် ရှင်ကုမာရသည် သူ၏အလိုသို့ မလိုက်သဖြင့် ဘုရင်မသည် ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်လေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို ထိုပြည်မှ တစ်ရက်ခရီးမျှ ဝေးကွာသော အရပ်သို့ အလွန်အမင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည့် တောင်ကြားလမ်းများမှ သူ၏ အတတ်ဖြင့် လှည့်ပတ်ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အရာများကို ပြလေ၏။

လွန်စွာကြီးကျယ်၍ လူ၏လက်ဖြင့် ထွင်းရသည်မဟုတ်ဘဲ ပကတိအလိုလို တည်လျက်ရှိသော ဂူကြီး၏အဝတွင် ဇော်ဂျီတစ်ယောက်သည် သေလျက် ရှိ၏။

ဘုရင်မသည် ဇော်ဂျီ၏ အလောင်းအနီးမှဖြတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်

mgyoe.com

ကို ဂူထဲသို့ သွင်းသွားလေ၏။

ဂူတွင်းသို့ဝင်၍ အတန်ငယ်သွားမိလျှင် အလင်းရောင်တစ်ခု ထွန်းတောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ယင်းအလင်းရောင်ရှိသော နေရာသို့ တဖြည်းဖြည်းသွားကြရာ မိုးချန်းဘိသကဲ့သို့သော အသံတို့သည် တစ်ဂူလုံး ပဲ့တင်ထပ်မျှ မြည်ဟည်းလျက် ရှိလေသည်။

အလင်းရောင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်မသည် မီးပုံတစ်ခုထဲသို့ ခုန်ဆင်းပြီး တစ်ဖန်ပြန်ထွက်လာရာ ရှေးကထက်ပင် သာလွန်လှပနေသည်ကို ထူးထူးခြားခြား မြင်ရလေသည်။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်၏ခင်ပွန်းအား မော်၍ ကြည့်စေပြီးလျှင် “ကျွန်ုပ်နှင့်သူ အဘယ်သူက ပိုမို၍ လှပသနည်း” ဟုမေးရာ ကျွန်ုပ်၏ခင်ပွန်းသည် ဘုရင်မကိုမြင်လျှင် လှလွန်းသည်ဖြစ်၍ မကြည့်ဝံ့ဘဲ ဦးခေါင်းကို အောက်သို့ ချထားလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရင်မက ကျွန်ုပ်၏ခင်ပွန်းသည် သူ့အား ချစ်ကြိုက်၍ ကျွန်ုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါမူ ကျွန်ုပ်၏ ခင်ပွန်းသည်လည်း သူ့နည်းတူ အဆင်းလှ၍ နှစ်ပေါင်းအထောင်အသောင်းမက စံစားပြီးလျှင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရွှေငွေတို့မှာလည်း တောင့်တတိုင်း ရနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုကား ကျွန်ုပ်၏လက်တွင် ဝတ်ထားသော လက်စွပ်၏ တန်ခိုးကြောင့် သူ၏အစွမ်းဖြင့် သတ်၍ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဘုရင်မပြောသည်ကို ကြားလျှင် ကျွန်ုပ်၏ခင်ပွန်းသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်၍ မသတ်ရက်ကြောင်းဖြင့် ဦးခေါင်းကို ခါလျက်နေလျှင် ဘုရင်မသည် အလွန်တရာ အမျက်ထွက်လှသဖြင့် သူ၏ အတတ်နှင့် ပြုစားလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ခင်ပွန်းသည် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားရရှာသည်။

ကျွန်ုပ်၏ နောင်လာနောက်သားတို့သည် ကျွန်ုပ်ထားခဲ့သော လက်စွပ်ကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် အသက်မသေဘဲ နေနိုင်သော ၎င်းမီးတောက်မီးလျှံကို တွေ့အောင်ရှာပြီးနောက် ဘုရင်မ၏အသက်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကြံစည်၍ သတ်ပစ်ရမည်။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာတို့သည် အမှန်အတိုင်းဖြစ်ကြောင်းကို ကျိန်စာရွတ်ဆိုရမည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဟုတ်မှန်သည်ထက် တစ်ခွန်းတစ်ပါး ပိုမိုရေးသားခဲ့ပါလျှင် အဝီစိငရဲ၌ အစဉ်အမြဲ ခံရပါစေသား။

ကျွန်ုပ်ပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်မှန်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ် ချစ်လှသော ခင်ပွန်း

myjo.com

ကို သတ်ပစ်သည့်အတွက် ဘုရင်မအပေါ်၌ လက်စားချေနိုင်မည့်သူ တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ အဆက်အနွယ်ထဲမှ ပေါ်ပေါက်ပါစေသား။

အာဠဝိပြည်၊ ပက္ကုသာတိ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သမီးတော်။

စိတြဒေဝီမင်းသမီး

အထက်ပါ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော စာကို ဖတ်ပြီးလျှင် ပေါစံသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လှသည်နှင့် ပါးစပ်ကို ဟလျက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ မင်းသမီးသည် လင်သေသည့်အတွက် စိတ်ကတောက်ကတက် ဖြစ်သွား၍ ရေးသားခဲ့လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကိုစောနန်းသည် မယားသေပြီးသည့်နောက် စိတ်နောက်သည့်အတွက် ရေးမိရေးရာ ကြံစည်ရေးသားခဲ့လေသလောဟု မဖြစ်နိုင်သော အဖြစ်အပျက်များကဲ့သို့ အောက်မေ့မိလေ၏။

မောင်စောနိုင်လည်း များစွာတုန်လှုပ်သော လက္ခဏာဖြင့် လက်တွင် ဝတ်ထားသော လက်စွပ်ကို ကြည့်၍ နေရာမှ တစ်ဖန် ဖယောင်းလုံးကြီးကို ကိုင်ကြည့်ရာ ဖယောင်းလုံးသည် အနည်းငယ် အချိန်လေးလံသည်ဖြစ်၍ ဖယောင်းချည်းဖြစ်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အနည်းငယ် ရိပ်မိသဖြင့် အင်္ကျီအိတ်မှ မောင်းချဓားကို ထုတ်၍ လှီးကြည့်ရာ မာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့ရှိရလေ၏။

၎င်းနောက် အတွင်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာပါရှိသည်ကို သိသဖြင့် အပေါ်ယံရှိ ဖယောင်းများကို လှီးဖယ်လိုက်ရာ ဖယောင်းသုတ်၍ထားသော အဝတ်တို့ဖြင့် ရစ်ပတ်လျက်ရှိသော အဝတ်လုံးကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိပြန်လေ၏။

ယင်းအဝတ်၏ အစကို ရှာပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း ဖြေလိုက်ပြီးသည့်သကာလ အဝတ်များအတွင်းမှ ကြေးနီသေတ္တာငယ်တစ်ခု ထွက်လာလေ၏။

၎င်းသေတ္တာမှာလည်း ဖယောင်းများ သုတ်လိမ်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့သဖြင့် ဓားနှင့် ခြစ်၍ ကြည့်သောအခါ သေတ္တာအဖုံး ရှိသည့်နေရာကို တွေ့ရှိရလေ၏။

မောင်စောနိုင်လည်း သိရှိလိုသောဆန္ဒ ကြီးမားလှသည်ဖြစ်၍ သေတ္တာကို ကျွန်ုပ်၏လက်မှ လုယူလိုက်ပြီးလျှင် အဖုံးကို အတင်းဖွင့်၍ ကြည့်ရာ သေတ္တာထဲ၌ ဖယောင်းများဖြင့် သုတ်လိမ်း၍ထားသော ပေစာရွက်တို့သည် ပြည့်လျက်ရှိကုန် ၏။

ယင်းစာရွက်တို့မှာလည်း မာဂဓဘာသာဖြင့် ရေးထားသည်ဖြစ်၏။ အနည်းအကျဉ်းသည်သာ မြန်မာဘာသာဖြင့် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းစာရွက်တို့မှာ စိတြဒေဝီမင်းသမီး၏ အဆက်အနွယ်တို့ မိမိတို့ အဖြစ်အပျက်၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို အတိုကောက်အားဖြင့် ရေးသား၍ ရက်စွဲနှင့်တကွ လက်မှတ်

ထိုးလျက် ပါရှိကြလေသည်။

ဤသို့ အစဉ်အလိုက် အဖမ္မိသားသို့ တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် လက်ကူး၍ လာခဲ့ရာ ၎င်းစာများကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် ကိုစောနန်းမှာလည်း မိမိအမျိုးအနွယ်အား ပြောပြ နိုင်ကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါမှ သိရှိရလေ၏။

နောက်ဆုံးစာရွက်၌လည်း ကိုစောနန်း၏ လက်ရေးဖြင့် ၎င်း၏ အဖြစ်အပျက် ကို အကျဉ်းအားဖြင့် ရေးသားပါရှိလေသည်။

အခြားစာရွက်တို့မှာလည်း ၎င်း၏ အဆက်အနွယ်တို့သည် မည်သည့်အရပ် ၌ နေထိုင်ကြောင်း၊ မည်သည့်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးကြောင်း၊ အညွှန်းအတိုင်းလိုက် ၍ အထမမြောက်ကြောင်း၊ အချို့လည်း မယုံကြည်သဖြင့် မလိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အသီးသီး ပါရှိလေ၏။

ဤကဲ့သို့ စာရွက်များကို ဖယောင်းများဖြင့် သုတ်လိမ်းပြီးလျှင် ကြေးနီသေတ္တာ တွင်ထည့်၍ ဖယောင်းပါသော အဝတ်များနှင့် တစ်ဖန်ရစ်ပတ်ပြီးသကာလ ဖယောင်း လုံးကြီးအတွင်း ထည့်ထားခြင်းသည် ပေစာများ မဆွေးမမြည့်စေရန် ဟူသော လက္ခဏာ ပင်တည်း။

အချို့စာရွက်တို့မှာ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်မှ ရေးသားထား ခဲ့သည်ဖြစ်၍ နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာလှပြီဖြစ်သောကြောင့် ဤကဲ့သို့ ကြာရှည်ခံသောနည်း ဖြင့် မသိမ်းဆည်းခဲ့လျှင် အမှုန်ဖြစ်လုမတတ် ဆွေးမြည့်ခြင်းသို့ ရောက်ပေမည်။

အကယ်၍ မောင်စောနိုင်သည် အညွှန်းအတိုင်း မလိုက်လိုသည်ဖြစ်စေ၊ လိုက် ၍ မအောင်မြင်ရှိခဲ့သည်ဖြစ်စေ မိမိအတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းချုပ်ကို ထိုနည်းအတူ ရေးသား၍ ကြေးသေတ္တာတွင် ထည့်ပြီးလျှင် ရှေးကကဲ့သို့ ဖယောင်းလုံးတွင် ထည့်သွင်းထားခဲ့စေ လိုသည့် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

ပေစာများကို တစ်ခုစီကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က မောင်စောနိုင်အား

“ကဲ... ဒီဟာတွေ မင်း မြင်ပြီမဟုတ်လား၊ မင်း ဘယ်နှယ် သဘောရသလဲ”

မေးရာ မောင်စောနိုင်က

“ဦးလေးကော”ဟု ပြန်မေးလေလျှင် ကျွန်ုပ်က

“ငါထင်တာ ဒီလိုကွဲ့၊ မင်းဟာ ဂေါတမဘုရားလက်ထက်တော်က စိတြဒေဝီ ရဲ့ အမျိုးအနွယ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အင်မတန် အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ။ သို့သော် ဒီပေစာများကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဟုတ်သလိုလို ရှိနေပြန်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီဟာတော့ ဟုတ်တယ်ပဲ ထားလိုက်ပါစို့။ သို့သော် မင်းသမီး တွေ့ကြုံခဲ့တယ်ဆိုတာ များမတော့ ဟုတ်မှန်တယ်လို့ ငါမထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်း စဉ်းစားကြည့် လေ၊ မင်းသမီးဟာ သူ့ယောက်ျား သေဆုံးတော့ စိတ်ကတောက်ကတက်ဖြစ်ပြီး မီးပုံ

တွေ၊ ဘာတွေ ထင်မိထင်ရာ လျှောက်ပြီးရေးထားတဲ့ လက္ခဏာနဲ့ တူတယ်။ ဒီမီးပုံထဲ ဆင်းလို့ မသေတဲ့အပြင် အသက်တောင် ရှည်သေးတယ်ဆိုတာ ငါဖြင့် မယုံကြည်နိုင် ဘူးကွယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်မိဘူး”

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြသောအခါ မောင်စောနိုင်က

“ကောင်းပါပြီ ဦးလေးရယ်။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်အဖေကိုယ်တိုင် ကြားခဲ့၊ မြင် ခဲ့တဲ့ဟာတွေတော့ကော ဦးလေး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ ဟိုစာထဲမှာပါတာနဲ့ ဆီလျော်မနေပေဘူးလား”

“ဟာ... ဒါကတော့ ကံအားလျော်စွာ မတော်တဆ ဆီလျော်တာပါကွယ်။ နောက်ပြီး မင်း တစ်ခုစဉ်းစားကြည့်၊ မင်းအဖေလည်း မင်းအမေ သေဆုံးတဲ့အတွက် စိတ်က ခပ်နောက်နောက်ဖြစ်ပြီး မတွေ့တာကို တွေ့တယ်လို့ ထင်ချင်ထင်ပြီး၊ မကြား တာကိုလည်း ကြားတယ်လို့ ထင်ပြီး ရေးမိရေးရာ ရေးသားခဲ့တယ်လို့ ငါထင်တယ်။ လောကကြီးမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ အရာတွေကတော့ အပုံပေါ့ကွယ်။ သို့ပေမယ့် ငါ့အဖို့တော့ မျက်စိနဲ့ မမြင်ရသမျှ ဘယ်တော့မှ မယုံဘူး။ အလကားဟာ တွေပါ။ ဟုတ်လား မောင်ပေါစံ”

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်က ပေါစံကို လှည့်၍မေးလျှင် ပေါစံက

“မပြောတတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်နေတာ အကောင်းဆုံး မှတ်တာပါပဲ”ဟု ပေါစံက ပြောသောအခါ မောင်စောနိုင်သည် အစဉ်းစားရခက်သော မျက်နှာထားဖြင့်

“ဦးလေးတို့နှစ်ယောက်ပြောတာ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်ပေမယ်။ ကျွန်တော် တော့ ဘယ်လိုဆိုတာ ထင်တောင် မထင်တတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ သို့သော် ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ စိတ်ချလိုက်ပြီ၊ ဒီအကြောင်းအရာများဟာ မှန်တယ်၊ မမှန်ဘူးဆိုတာ သိရအောင် သူ့အညွှန်းအတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်တော့မယ် ဦးလေး။ ဦးလေး လိုက် ချင်လိုက်၊ မလိုက်ချင်နေ၊ မလိုက်ရင်လည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း မောင်စောနိုင်၏ မျက်နှာထားကို ကြည့်လိုက်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ ကို ပြီးစီးအောင် လုပ်တော့မည်ဟူသော အခိုင်အမာ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသည့် မျက်နှာ ထားကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

သို့ဆိုသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားသမှု ပြုရသည်။ ‘ငါသည် မောင်စောနိုင် အား တားမြစ်ရန်လည်း တတ်နိုင်မည်မဟုတ်၊ ငါသည် သူ့အား သားအရင်းပမာ ချစ်ခင်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ သူ့၌ ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခု ကြုံတွေ့ က ငါပါလျှင် ကယ်ဆယ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ငါ့၌ ခင်တွယ်စရာဟူ၍ သားလည်းမရှိ၊

mgyoe.com

မယားလည်း မရှိချေ။ အကယ်တော့ သူနှင့် လိုက်သွား၍ သေဆုံးခဲ့လျှင်လည်း မည်သူ့ အတွက်ကိုမျှ စိုးရိမ်စရာမရှိ၊ သို့ဖြစ်သောကြောင့် လိုက်ရလျှင် တော်ချေမည်လော’ ဟု စဉ်းစားရင်း မောင်စောနိုင်၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တော့ သွားတော့မယ်။ အမှန်ပဲ။ အကယ်၍ သူတို့ပြောတဲ့ မီးပုံကို မတွေ့တော့လည်း ဘာဖြစ်သေးလဲ။ သေနတ်တော့ ကောင်း ကောင်းပစ်ရမှာပေါ့။ ဟိုဆီမှာ အင်မတန် အကောင်အလျှောင်တွေ ပေါများပဲ”

မောင်စောနိုင်က ယင်းသို့ကလို့ ပြောလေလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း သေနတ်ပစ်ရန် ဝါသနာပါသည်နှင့်

“အေး. . . ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ငါလည်း လိုက်မယ်။ သို့ပေမယ့် ယုံကြည်လို့ လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သေနတ်ပစ်ချင်လို့ လိုက်တာ”

“ကျွန်တော်လည်း ဦးလေး လိုက်မယ်ဆိုတာ အသိသားပဲ။ ဩော်. . . ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေများကော လုံလောက်ရဲ့လား”

“ငွေအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်။ မင်းအဖေ လယ်စုကရတဲ့ ငွေတွေက လည်း ဆယ့်ငါးနှစ်တွက်တောင် ရှိတယ်။ ငါကလည်း ငါ့အတွက် အကုန်မသုံးဘဲ တစ်သောင်းကျော်လောက် စုထားတာ ရှိပါသေးတယ်။ နှစ်စုပေါင်းသုံးသောင်းကျော် လောက်ဆိုရင် ကောင်းကောင်းကြီး ဖူလုံရောပေါ့”

“ဒါဖြင့် နေရာကျပြီ။ ကဲ. . . သွားဖို့သာ ကျွန်တော်တို့ စီမံကြစို့ရဲ့။ ဝယ်ခြမ်း ဖို့ကလည်း ရှိသေးတယ်။ ကိုပေါစ်ကော ဘယ့်နှယ်လဲ၊ လိုက်မယ်အောက်မေ့သလား၊ လိုက်ခဲ့ပါလားဗျ။ ဟိုမှာ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းမယ်”

“ကျွန်တော်တော့ ဆရာတို့သွားရင် လိုက်မှာပေါ့လေ။ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် အတူနေလာပြီမှ အခုမှာတော့ ခွဲပြီး မနေရစ်ခဲ့ပါဘူး”

“အေး၊ သည်လိုမှပေါ့”

အခန်း ၄

ကျွန်ုပ်တို့သည် အညွန့်အတိုင်း လိုက်နာရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီးနောက် မိမိတို့ ငွေအင်အား ကိုထောက်၍ ဝယ်ခြမ်းရမည့် ပစ္စည်းများကို တိုင်ပင်လျက် ရှိကြလေသည်။

မောင်စောနိုင်မှာ သွားလိုလှသောဆန္ဒ ကြီးမားပြင်းပြလှသည်ဖြစ်၍ မြန်နိုင် သမျှ မြန်စေအောင် စီမံဝယ်ခြမ်းရန် တိုက်တွန်းလှသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောင်းဆရာ ကြီးထံသွားပြီးလျှင် လစာမဲ့ခွင့် ခြောက်လကို တောင်းခံရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ထမင်းစားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ငွေအပ်၍ထားသော နေရှင်နယ်ဘဏ်တိုက်သို့ သွား၍ လိုသလောက်ငွေများကို ထုတ်ယူပြီးနောက် ဝယ် ခြမ်းကြသော ပစ္စည်းများမှာ

- ၁။ မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းနှင့် ဓာတ်ဆီအမြောက်အမြား၊
- ၂။ သေနတ်နှစ်လက် (ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ သေနတ်လိုင်စင်ရပြီး ဖြစ် လေသည်)
- ၃။ လူငါးယောက်အတွက် ခြောက်လစာ စားရေရိက္ခာ။
- ၄။ ယမ်းတောင့် အမြောက်အမြား။ (၎င်းတို့ကို ဝယ်ခွင့်ရရန် အကြောင်းကို ဖော်ပြရသည့်ပြင် ငွေကြေးအမြောက်အမြား ကုန်ကျရလေသည်)
- ၅။ မြန်မာပြည် မြေပုံကြီးတစ်ခု။
- ၆။ အရပ်လေးမျက်နှာကို အလွယ်တကူ သိရှိနိုင်သော အိမ်မြှောင်တစ်ခု၊ မှန်ပြောင်းတစ်ခု။

၇။ ချမ်းအေးသော ဥတုရာသီ၌ ဝတ်ဆင်ရန် အဝတ်အစားများနှင့် စောင်များ။

၈။ မကျန်းမာသည့်အခါ မှီဝဲသုံးဆောင်ရန် ဆေးပုလင်းများနှင့် အရေးရှိသည့်အခါ ရရှိနိုင်ရန် အရက်ပုလင်း အနည်းငယ်၊ ၎င်းပြင် ပန်းကန်ခွက်ယောက်မှစ၍ လူတို့အသုံးအဆောင်များ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အထက်ပါအရာများကို ဝယ်ခြမ်း၍ ၎င်းတို့ကို မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ပို့နှင့်စေရန် မှာထားစီမံခဲ့ပြီးလျှင် မိတ်ဆွေများကိုလည်း နှုတ်ခွန်းဆက်သ၍ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသည် ရန်ကုန်မြို့မှ မီးရထားဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။

ပစ္စည်းများမှာ မြစ်ကြီးနားသို့မရောက်မီ ရက်အနည်းငယ် ကြန့်ကြာဦးမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြစ်ကြီးနားသို့ တိုက်ရိုက်မသွားသေးဘဲ မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ မြို့များတွင် မြို့၏အခြေအနေကို ကြည့်၍ ထိုက်သည်အားလျော်စွာ ဝင်ရောက်လည်ပတ်ကြပြီးလျှင် ဆယ့်ငါးရက်ခန့် ကြာသောအခါမှ မြစ်ကြီးနားသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

၎င်းနောက် ပစ္စည်းများအကြောင်းကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်း၍ မရောက်သေးကြောင်း ကြားသိရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သွားရန် လူနည်းလှသည်ဟု သဘောရရှိသည်နှင့် ဧရာဝတီမြစ်ညာ၏ အကြောင်းကို သိကျွမ်းနားလည်သည့် လူတစ်ယောက်ကို မေးမြန်းရှာဖွေရာ မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးလျက်ရှိသော လဝလူမျိုးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

၎င်းမုဆိုးမှာ မြစ်ကြီးနားမြို့အထက် မိုင်ပေါင်းများစွာတို့၌ လှည့်လည်သွားလာဖူးသည့်ပြင် သေနတ်ပစ်ခြင်း၌လည်း အလွန် လက်မြောင့်သဖြင့် ၎င်းအား ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူလိုက်ရန် တိုက်တွန်း သွေးဆောင်ကြလေ၏။

ပထမ၌ လဝသည် ဤမျှလောက် ဝေးသောအရပ်ကို မလိုက်လိုကြောင်းနှင့် ပြောလေလျှင် ကျွန်ုပ်တို့က ၎င်းအား မသေမပျောက် ပြန်ရောက်ခဲ့ပါမူ တစ်လလျှင်လခ ငါးဆယ်ကျပ်ကျ ပေးမည့်အကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ယမ်းတောင့်များနှင့် သေနတ်များကို အလိုရှိသည့်အတိုင်း ပစ်ခတ်ရန် အသုံးပြုနိုင်သည်ပြင် တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ အရေ အစွယ်ကိုလည်း ယူနိုင်ကြောင်း၊ ၎င်းအတွက် အစိုးရမင်းထံမှ ရရှိသော ဆုငွေများကိုလည်း ၎င်းအား ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်လည်လာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်နှစ်လက်ကိုလည်း ၎င်းအား လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ပေးမည့်အကြောင်းများကို ပြောပြသကာလ လဝသည် စိတ်တစ်မျိုးပြောင်းလဲ၍ ကျွန်ုပ်တို့သွားလိုသည့်အရပ်ကို လိုက်ရန် သဘောတူညီလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းအား ကျွန်ုပ်တို့ သဘောမတူဘဲ ပြန်ဖို့အကြောင်းကို မပြော

mgyoe.com

ရန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ မသိဘဲ ထွက်၍လည်း မပြေးရန်အကြောင်းများကို အာမဝန္တာခံစေ ပြီးလျှင် အထက်မြစ်ညာ၏ အကြောင်းများကို သိရှိသလောက် ပြန်ကြားပြောဆိုစေ ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း လဝ စကားမတတ်၊ လဝမှာလည်း မြန်မာစကား ကောင်း စွာ မတတ်သဖြင့် နားလည်တစ်ချက် မလည်တစ်ချက်နှင့် သိလိုသောအရာတို့ကို မေးမြန်းစုံစမ်းရင်း မော်တော်ဘုတ်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြရလေ၏။

မော်တော်ဘုတ် ရောက်လာသောအခါ ရောက်ရှိပြီးဖြစ်သော စားရေရိက္ခာ တို့နှင့် ဓာတ်ဆီမှစ၍ အခြားမှာထား ဝယ်ခြမ်းပြီး ပစ္စည်းများကို မော်တော်ဘုတ်ပေါ် သို့ တင်ကြပြီးလျှင် မော်တော်ဘုတ် စက်ကိရိယာကို နားလည်၍ ကောင်းစွာ မောင်း နှင်နိုင်သော လူတစ်ယောက်ကို တစ်လလျှင် ရှစ်ဆယ်ကျပ်နှင့် ငှားရမ်းလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ကူးရရှိသမျှသော အရာတို့ကို ထပ်မံဝယ်ယူကြ ပြီးနောက် ဆောင်းဥတုရာသီ ချမ်းအေးသော နံနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့ ငါးဦးသားတို့သည် မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ဧရာဝတီမြစ်ကို ဆန်တက်၍ သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သွားရသည်မှာ လူမရောက်ဖူးသဖြင့် ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ် ထူထပ် လှသော အရပ်တို့ကို ရမ်းဆ၍ သွားရသည်ဖြစ်သော်လည်း မောင်စောနိုင်မှာ ပျော်ပွဲ စား သွားရမည်ကဲ့သို့သာလျှင် မှတ်ထင်၍ အင်္ဂလိပ်သီချင်း၊ မြန်မာသီချင်း စသည် တို့ကို ဟစ်အော်ဆိုမြည်လျက် ပျော်ရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ အသက်လေးဆယ်ကျော်သဖြင့် ဤကဲ့သို့ ရွှင်မြူးသောစိတ်လည်း နည်းပါးပြီဖြစ်၍ ဆေးတံကို သောက်ပြီးလျှင် မောင်စောနိုင်၏မျက်နှာကို ကြည့်လျက် စဉ်းစားကာ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

ပေါ်မှာမူ မရောက်ဖူးသည့် ဒေသဖြစ်သည့်ပြင် တောကြီးတောင်ကြီးတို့သည် လွန်စွာ ကြည့်ရှုဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့် ပါးစပ်ကိုဟလျက် ထိုမှ ဤမှ ရွှေ့ပြောင်းကြည့်ရှု ကာ လိုက်လေ၏။

မော်တော်ဘုတ်သည် တစ်နာရီလျှင် ရှစ်မိုင်ကျခန့် ခုတ်သွားရာ ဧရာဝတီ မြစ်ကြီးသည်လည်း မြစ်ကြီးနားအထက်တို့၌ကား လွန်စွာ ကျဉ်းမြောင်းလှသည်ဖြစ် ရာ ချောင်းကလေးများသဖွယ် ဖြစ်လေ၏။

အချို့နေရာတို့၌ အထူးသဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသည်ဖြစ်သောကြောင့် မြစ်လယ် တွင် ခုတ်လျက်ရှိသော မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှနေ၍ ပေါ့ပါးသောသူတစ်ယောက်သည် ခုန်၍ချလိုက်ပါမူ ကမ်းကိုပင် ရောက်လုဘနန်း ရှိပေ၏။

မြစ်ရေသည်လည်း လွန်စွာ ကြည်လင်အေးမြလှသည်ဖြစ်၍ ရေသတ္တဝါ အမျိုးမျိုးတို့သည် မိမိတို့ဘာသာဘာဝ ပျော်မြူးလှုပ်ရှားလျက် ရှိကြသည်ကို ထင်ရှား

စွာ မြင်ရပေ၏။

လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တို့၌လည်း ကျောက်တုံးတို့သည် မြောက်မြားစွာ စုပုံလျက်ရှိကြရာ အမြောက်လုံးများကို ဖြန့်ကြဲထားဘိသကဲ့သို့ ရှိပေ၏။

၎င်းတို့ကို မြင်ရလျှင် ပေါစ်သည် ဆေးကြိတ်ရန်အတွက် အလွန်အသုံးကျသည်ဟု ပြောလျက် ပြန်သောအခါကျသကာလ သယ်နိုင်သလောက် သယ်ပို့ယူဆောင်ခဲ့မည်ဟု ကြိမ်းဝါးလျက် ရှိပေ၏။

သုံးနာရီခန့်သွားမိ၍ မိုင်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရောက်သောအခါ မြစ်တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ တောင်ကမ်းပါးတို့တွင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးတို့သည် တဖြည်းဖြည်း သာလွန်ထူထပ်၍ လာလေ၏။

အချို့သောနေရာတို့၌ မျောက်တို့သည် မျောက်ကလေးများကို တွယ်လျက် သစ်တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ခုန်လွှားကူးသန်းလျက် မြူးထူးပျော်ပါးကြသည့် လက္ခဏာနှင့် အော်မြည်ကြသော အသံတို့သည် ကျွန်ကျွန်ဆူမျှ ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိကုန်၏။

ဥဒေါင်းတို့သည်လည်း မော်တော်ဘုတ်သံကို ကြားသဖြင့် အနီးအနားရှိ သစ်ပင်တို့မှ လန်၍ ပျံသွားကြပြီးလျှင် မနီးမဝေးသို့ ရောက်သည့်အခါ တစ်ဖန် နားကြပြန်ကုန်၏။

မော်တော်ဘုတ် ၎င်းတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြန်လျှင် တစ်ဖန်ထ၍ ပျံသွားကြပြီးလျှင် ရှေးကထက် ဝေးဝေးသို့ သွားရောက်နားနေကြပြန်လေ၏။

တောင်ကမ်းပါးသည်လည်း အလွန်တရာ မတ်စောက်သည်နှင့် ရှောင်လွှဲရာမရနိုင်ဘဲ ဥဒေါင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မော်တော်ဘုတ်ရှေ့မှ လမ်းပြသဖွယ် ပျံချည်နားချည်နှင့် သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထွက်မလာမီက ကော်ဖီနှင့် မုန့်များကို ဝမ်းပြည့်အောင် စားသောက်၍ လာခဲ့ကြသော်လည်း အလွန်တရာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော လေကို ရှုလိုက်ရသည့်အတွက် စားခဲ့သော အစာတို့သည် ကြေလွယ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် လေးနာရီခန့် သွားမိလျှင် သည်းမခံနိုင်အောင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကြလေသည်။

ဆိပ်ကမ်းသာယာသော နေရာတစ်ခုကို တွေ့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခေတ္တနားနေရန် မော်တော်ဘုတ်ကို ဆိုက်ပြီးလျှင် လေမီးဖိုနှင့် ထမင်းအိုးတစ်လုံးကို ချက်၍ ငါးသေတ္တာ၊ အမဲသေတ္တာတို့ဖြင့် မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ စားရေရိက္ခာ များစွာပါရှိသော်လည်း ဆန်ကို ဝန်လေးသည့်အတွက် အမြောက်အမြား မယူနိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် မုန့်သေတ္တာကို အားပြုပြီးလျှင် ထမင်းကို ချွေတာ၍ စားသောက်ကြရလေ၏။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးစီး၍ ခေတ္တမျှ စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြပြီးလျှင်

အနည်းငယ် ပူအိုက်သည်နှင့် ရေချိုးကြမည်ဟု အဝတ်များကို လဲလှယ်၍ မြစ်ထဲသို့ ဆင်းကြရာ ပေါ်စံသည် ရေကိုထိလျှင်ထိချင်း

“အောင်မယ်လေးဗျ”ဟု အော်၍ ကုန်းပေါ်သို့ တက်ပြေးလေ၏။

တက်ပြေးခြင်း၏ အကြောင်းမှာ ၎င်းအရပ်ရှိ မြစ်ရေသည် အခြားအရပ်တို့ တွင်ရှိသည့် မြစ်ရေနှင့် မတူ၊ အလွန်အမင်း အေးမြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကိုယ်ကို ရေတွင် လျင်မြန်စွာ နှစ်၍ ဆပ်ပြာစင်ရုံသာ ဆေးနိုင် လေသည်။

ပေါ်စံမှာမူ ထိုနေ့မှစ၍ ရေချိုးရန်အကြောင်းကို စကားစပ်၍ မပြောချေ။

ညနေ နှစ်နာရီထိုးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်လက်၍ ခရီးသွားကြပြန်ရာ ငါးနာရီထိုးသကာလ ဆိပ်ကမ်းကောင်းသည့်အရပ်တွင် ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြ၍ ကမ်းပေါ်တွင် ကော်ဇောများ ခင်းပြီးလျှင် အိပ်ကြလေ၏။

ထိုသို့ အိပ်စဉ်အခါ တောသတ္တဝါတို့၏ရန်ကို ကြောက်ရသည့်အတွက် မုဆိုး ကို တစ်ညလုံး စောင့်စေပြီးလျှင် နေ့အခါတွင် ၎င်းအား မော်တော်ဘုတ်ပေါ်တွင် အိပ်စေ၏။

တစ်နေ့ ခရီးသွားမိ၍ မြစ်ကြီးနားမြို့နှင့် မိုင်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရောက် လေလျှင် ၎င်းအရပ်ဒေသတို့၌ ဆီးနှင်းတွေ အလွန်အားကြီးလှသည့်ပြင် နံနက်စော စောတို့၌ တောင်ခိုး၊ မြစ်ခိုး စသည်တို့သည် တစ်မိုးလုံး ပိတ်မှောင်လျက် ခရီးသွားလာ ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်အောင် ရှိပေ၏။

ရှစ်နာရီကျော် ကိုးနာရီကျသည့်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းနေပါသော်လည်း အာကာသကောင်းကင်သည် တဖြည်းဖြည်း လင်း၍ လာမည့်အစား တောတောင်တို့ သည် နေမင်းကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် မိမိတို့၏ အခိုးများဖြင့် ခေါင်းမြီးခြုံ၍ ထားဘိ သကဲ့သို့ ပိတ်ဆိုင်းဝေမှုိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

ဆယ်နာရီခွဲခန့်တိုင် ရောက်သောအခါမှ နေရောင်ခြည်တို့သည် ခေါင်းမြီး ခြုံကို လှန်၍ ပစ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ မြူခိုးကို စုပ်ယူပပျောက်စေပြီးလျှင် မြစ်ရိုးတစ် လျှောက်သည်လည်း ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိကုန်၏။

ဤကဲ့သို့ ဆီးနှင်းဝေလျက်ရှိသဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေရသည့်အခါတွင် လွန်စွာ အေးချမ်းလှသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ညဉ့်ဦးက ရှာဖွေ၍ ထားသောထင်းကို မီးဖို ၍ အရက်အနည်းငယ်ကို ဝေငှသောက်ကြပြီးလျှင် စောင့်ဆိုင်းနေကြရလေ၏။ မြစ် သည်လည်း ကျဉ်းသည်ထက် ကျဉ်းမြောင်း၍ လာလေလျှင် မြစ်ရေသည် ရှေးကထက် သာ၍ လျင်မြန်စွာ စီးသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မော်တော်ဘုတ်သည် စက်အား ရှိသမျှ ခုတ်နှင်၍ သွားပါသော်လည်း တစ်နာရီလျှင် ငါးမိုင်ကျထက် ပိုမို၍ မရောက်

mgyoe.com

နိုင်အောင် ရှိလေ၏။

နေအနည်းငယ်စောင်း၍ အပူချိသွားပြန်သောအခါ တောင်ခိုးများသည် မြစ်ကြောင်းကို ကြည့်မမြင်နိုင်လောက်အောင် ဆီးကာလျက်ရှိပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ကမ်းသို့ ဆိုက်ကြရပြန်လေ၏။ ညအခါ၌ကား ချမ်းအေးလှသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ တောသည်လည်း အလွန်နက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် တောသတ္တဝါတို့၏ ရန်ကို ကြောက်ရသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးပုံကြီးများကို ဖို၍ မီးပုံကို ဝိုင်းလျက်အိပ်ပြီးနောက် မုဆိုးကို ရှေးကနည်းတူ အစောင့်ထားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးသွားစဉ်အခါ မြန်မာပြည်မြေပုံကို ကြည့်လျက် မည်သည့် နေရာသို့ ရောက်တန်ပြီ စသည်ဖြင့် မှန်းဆ၍ လိုက်ရာ မြစ်ဆုံတစ်ခုကို တွေ့သည့်အခါ ၌ မြေပုံတွင် ကြည့်၍ တွေ့လျှင်လည်းတွေ့၊ မတွေ့လျှင်လည်း ကြီးသည့်မြစ်ကို ရွေးချယ်၍ ဆန်တက်ကြလေ၏။

မောင်စောနိုင်မှာလည်း မှန်ပြောင်းတစ်ခုဖြင့် ကျွန်ုပ်အနီးထိုင်၍ အလွန်အံ့ဩ ဖွယ်ကောင်းသော အရာတို့ကို တွေ့မြင်ရဘိသကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသော မျက်နှာထားဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာကို ကြည့်ရှု၍ လိုက်လေ၏။

ပေါစ်မှာမူ တောတောင် စိမ့်စမ်းတို့၏ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းခြင်းများကို ဝအောင် ပင် ကြည့်ပြီးဖြစ်၍ မကြည့်လိုသည့် လက္ခဏာဖြင့် စက်မောင်းသူအနီးတွင် ထိုင်၍ ငိုက်လျက်လိုက်လေ၏။

ဤသို့ တစ်နေ့လျှင် သုံးနာရီခန့် ခရီးသွား၍ လေးရက်မြောက်သည့်နေ့၌ မြစ်ကြီးနားမြို့မှ မိုင်တစ်ရာခန့် ဝေးကွာသောအရပ်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ ၎င်းမိုင် တစ်ရာအထိမှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်သော အရာ တို့ကို မတွေ့ကြုံရဘဲ စိတ်နှလုံးငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာဖြင့် ရောက်ရှိကြလေ၏။

ငါးရက်မြောက်သည့် ညနေအချိန်၌ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကြလျှင် မုဆိုးသည် တော၏အခြေအနေကို ကြည့်၍ ဦးခေါင်းကို ရမ်းပြီးလျှင် အထူးသဖြင့် သတိဝီရိယ ဖြင့် အိပ်ကြရန် ပြောလေ၏။

တောနက်သည့်အခြေကို ထောက်၍ကြည့်ရလျှင် မုဆိုး သတိပေးလျှင်လည်း ပေးထိုက်ပေ၏။ သစ်ပင်ကြီးတို့သည် ရေစပ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ပေါက်ရောက် လျက် ကမ်းပေါ်၌ ခြေချရန်မျှ မကျန်ရှိသလောက် တောချုံတို့သည် ထူထပ်ကျပ်တည်း စွာ ရှိကုန်၏။

မုဆိုးအား ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ရန် မြေတစ်ကွက်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းစေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာ စားသောက်ပြီး၍ ပက်လက်လှန်လျက် ဆေးတံများကို သောက်

mg yoe . com

နေကြစဉ် နေမင်းသည် တဖြည်းဖြည်း အရောင်ညှိုးမှိန်၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

နေဝင်၍ အတန်ငယ်ကြာလျှင် တောသတ္တဝါတို့သည် မိမိဘာသာဘာဝ ဟိန်းဟောက် အော်မြည်ကြသော အသံတို့သည် တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ဟည်းလျက် အလွန်တရာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း မုဆိုးသတိပေးသည့်အတိုင်း သေနတ်များကို ယမ်းထိုးလျက် မီးပုံအနီးတွင် ထိုင်နေကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပေတစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့်ကွာသည့် မြစ်ညာ အရပ်တွင် စိုင်းကြီးတစ်ကောင်သည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်လျက် ရေ သောက်မည်ပြုဆဲတွင် မီးပုံကြီးကို မြင်သဖြင့် သင်္ကာမကင်းသောအနေနှင့် ရေကို မသောက်သေးဘဲ ဦးခေါင်းမော်လျက်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့သည် လရောင်တွင် မြင် ကြလေ၏။

မုဆိုးသည် ပစ်မည်ဟု သေနတ်ကိုပြင်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်စောနိုင်တို့လည်း ပစ်ခတ်ရန် ဝါသနာပါသည်နှင့် သူပစ်မည်၊ ငါပစ်မည် လု၍ နေကြသည်တွင် ကျွန်ုပ် သည် မောင်စောနိုင်၏ စိတ်အားကြီးသော မျက်နှာကို မြင်သဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်ရလေ ၏။ မောင်စောနိုင်သည် ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်မှ ထိုင်လျက် ပစ်လိုက်ရာ မောင်စောနိုင် မှာ လက်ဖြောင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ချီးမွမ်းခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်သော်လည်း ပစ်ချင်စိတ် အားကြီးလှသည်ဖြစ်၍ ချက်ကောင်းကို မမှန်ဘဲ ရှေ့ကိုသာ မှန်၍ တောထဲသို့ တစ်ဟုန် တည်း ဝင်ပြေးလေ၏။

မောင်စောနိုင်လည်း ကျန်ရှိသော ယမ်းတောင့်နှင့် တစ်ချက်ထပ်၍ ပစ်လိုက် ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မုဆိုးနှစ်ယောက်သားတို့သည် မောင်စောနိုင်၏ ပထမအချက်သည် မထိမှန်ကြောင်းကို သိမြင်ရသဖြင့် မိမိတို့၏ သေနတ်များနှင့် စိုင်းကြီးအပြေးတွင် တစ်ပြိုင်နက် ပစ်လိုက်ကြပြန်ရာ မည်သူ၏ သေနတ်ချက် ထိမှန်သည်မသိ၊ စိုင်းကြီး သည် ကောင်းကင်သို့ တစ်ချက် ပြန်တက်၍ မြေသို့ ပြန်ကျပြီးလျှင် မလှုပ်ရှားဘဲ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားသည် သေနတ်များကို ကိုင်လျက် စိုင်းကြီးကျရာသို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြေးသွားကြရာ မောင်စောနိုင်သည် အပြေး လျင်မြန်သဖြင့် ရှေးဦးစွာ ရောက်လေလျှင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ သို့ ပြန်ပြေးလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း မောင်စောနိုင်အား အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းလျက်ရှိစဉ် စိုင်းကြီးရှိရာမှ အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ဟိန်းသံတစ်ခု ကြားရပေ ၏။ မုဆိုးလည်း အသံကို သိသဖြင့် “ကျား... ကျား”ဟု အော်လျက် သေနတ်ကို ပခုံးတွင် တင်၍ ချိန်မည်ပြုရာ ကျားသည် ရန်သူများကို မြင်သဖြင့် သားကောင်ကို

လွတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်တည်း ခုန်၍လာလေ၏။

မုဆိုးလည်း သေနတ်တွင် ထိုးပြီးသော ယမ်းတောင့်နှင့် ထပ်၍ ပစ်လိုက်ရာ ကျား၏ နောက်ခြေကိုသာ မှန်သဖြင့် ကျားကြီးသည် မုဆိုး၏ သေနတ်ကို မိမိ၏ ရှေ့လက်နှင့် ပုတ်လိုက်သောကြောင့် သေနတ်လည်း မုဆိုး၏လက်မှ လွတ်၍ သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် မုဆိုးမှာလည်း သေနတ်လက်လွတ်လျက် မောင်စောနိုင်မှာလည်း သေနတ်တွင် ယမ်းထိုးပြီးသားမရှိ။ ကျွန်ုပ်၏ သေနတ်၌သာလျှင် ယမ်းထိုးပြီး တစ်တောင့်ရှိတော့သည်ဖြစ်၍ မုဆိုးနှင့် မောင်စောနိုင်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏နောက်မှကပ်လျက် “ပစ်ပါ. . . ပစ်ပါ” ဟု အော်လျက်ရှိကြလေ၏။

ကျားကြီးလည်း မုဆိုးလက်တွင် သေနတ်မရှိ၍ ရန်မမူနိုင်ကြောင်းကို သိသည့် ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လှည့်လာပြန်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ပစ် ဝါသနာပါသည့် အလျောက် လက်ဖြောင့်သည်ဟု ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရဖူးသော်လည်း သမင်၊ ဒရယ် အစရှိသော ရန်မမူတတ်သည့် သတ္တဝါတို့ကိုသာ ပစ်ခတ်ဖူးသည်ဖြစ်၍ ကျားနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့သောအခါ မိမိ၏အစွမ်းကို မိမိ မယုံကြည်နိုင်သဖြင့် ဝါးရုံပင်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးသွားမိလေ၏။ မောင်စောနိုင်နှင့် မုဆိုးတို့မှာ ခုခံရန် လက်နက်မရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုသာ အားကိုး၍ နောက်ကကပ်လျက် လိုက်လေ၏။

ကျားကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ လိုက်လာပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝါးရုံပင်ကို ပတ်လျက် ပြေးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီစကို မောင်စောနိုင်က ကိုင်လျက် မောင်စောနိုင်၏ အင်္ကျီစကို မုဆိုးက တစ်ဖန်ကိုင်ပြန်လျက် သုံးဦးသားတို့သည် ဝါးရုံပင်ကို လှည့်ပတ်၍ လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားသကဲ့သို့ ရှိနေကြလေ၏။

ကျားကြီးမှာ မုဆိုးပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်သည် လက်ယာဘက်ပေါင်တွင် မှန်သဖြင့် လျင်မြန်စွာ မပြေးနိုင်ဘဲ ရှိသောကြောင့်သာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ရုတ်တရက် မိအောင် မဖမ်းနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

ဤကဲ့သို့ ဝါးရုံပင်ကို လှည့်ပတ်ကာ ပြေး၍ ကျားက တစ်ဖက်မှ လှည့်၍ လိုက်ပြန်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျားနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရပြန်သဖြင့် နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ် ပြေးပြန်ရာ မောင်စောနိုင်နှင့် မုဆိုးတို့လည်း ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ တန်းလန်းပါလျက် လိုက်ကြပြန်လေ၏။

ဤကဲ့သို့သောအဖြစ်ကို အခြားသူတစ်ယောက်သည် ဘေးကင်းရာအရပ်မှ မြင်လျှင် အလွန်ပင် ရယ်ဖွယ်ကောင်းမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရယ်နိုင်မည်စိတ်မရှိသည့်ပြင် ချွေးဒီးဒီးကျလျက် ရှိကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျားနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရသည့် အခါတိုင်း ပစ်တော့မည် အောက်မေ့ရာ မတော်တဆ လွဲ၍ သွားချေက အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ချေတော့မည့်အကြောင်းကို သိသဖြင့် မကြည့်ဝံ့ဘဲ ရှိနေလေ၏။

mgycb.com

ဤသို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားမှာလည်း မောပန်းလှသဖြင့် ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျလျက် ရှိနေကြလျှင် ကျား ကြီးသည်လည်း 'ဤအကောင်များနှင့် ကစား၍ ငါမောလှပြီ၊ သည်တစ်ကြိမ် ငါ တစ်မျိုး ကြံ၍ ဖမ်းဦးမည်'ဟု အောက်မေ့ဘိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို မလိုက်ဘဲ ဝါးရုံကွယ်လျက် ထိုင်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျားကို မမြင်သဖြင့် ဝါးရုံပင်နားမှကပ်၍ တဖြည်းဖြည်း လှည့်၍ကြည့်ရာ ကျားနှင့် သုံးတောင်ကွာခန့် ရောက်သောအခါမှ ဘွားခနဲ ဆုံမိကြလေ၏။

ကျားကလည်း မိမိအကြံအောင်သည့် လက္ခဏာဖြင့် တစ်ဟုန်တည်း ထ၍ လိုက်ရာ ကျား၏ အငွေ့အသက်သည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာတွင် ရိုက်သဖြင့် ညီဟောက်သော ခံတွင်းနံ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ရှုရှိုက်မိသောအခါ 'ယခုမှ မိတော့သည်'ဟူသောဟန်ဖြင့် သွားကိုဖြိုလျက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော လက်သည်းတို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ပုတ်မည်အပြုတွင် ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်အဖျားကို ကျား၏ ခံတွင်းတွင် ထည့်၍ မောင်းကို ဖြုတ်လိုက်လေ၏။

သေနတ်သံ ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျားကြီးသည် ကျွမ်းပြန်၍ သွားပြီးလျှင် မြေသို့ကျသွားရာ ကျွန်ုပ်၏ ကျည်ဆန်သည် ဦးနှောက်ကို ထိမှန်သည်ဖြစ်သောကြောင့် မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်ဝပ်စွာ ရှိနေလေ၏။ ၎င်းကျား၏ ဉာဏ်များသည့်အဖြစ်ကို သိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် မချဉ်းကပ်သေးဘဲ တဖြည်းဖြည်း သွား၍ကြည့်ရာ ကျားကြီးမှာ ကျွန်ုပ်၏လက်ချက်ဖြင့် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးကြောင်းကို သိရှိကြရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မောပန်းလှသည်ဖြစ်၍ ကျားသေကောင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် အမောဖြေနေကြရာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ကား ကျားသည် အသက်လုံးဝမရှိကြောင်းကို သိလျက်နှင့်ပင် လှုပ်ရှားလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့၍ တစ်ချက်တစ်ချက် ဦးခေါင်းကို လှမ်း၍ ကြည့်မိလေ၏။

မောင်စောနိုင်မှာလည်း ဟန်ဆောင်၍သာ နေရသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့သောစိတ် ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်လေသည်။

၎င်းနောက် ကျားကို တိုင်းထွာကြည့်ရာ အမြီးအဖျားမှသည် နှာခေါင်းဖျားအထိ ဆယ့်နှစ်တောင်နှင့်တစ်မိုက် ရှိကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေသည်။ မုဆိုးလည်း များစွာ ဝမ်းမြောက်သော လက္ခဏာဖြင့် ဤမျှလောက်ကြီးသော ကျားကို မတွေ့ကြုံဖူးကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် စိုင်းသေကောင်နှင့် ကျားသေကောင်ကို ထိုနေရာတွင် ထားခဲ့၍ မီးပုံရှိရာသို့ ပြန်သွားကြရာ မောင်ပေါစံနှင့် မော်တော်ဘုတ်မောင်းသူကုလားတို့မှာ မီးပုံအနီးတွင် မရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ များစွာ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ကြလေ

mgyoe.com

၏။ မောင်စောနိုင်လည်း ထိတ်လန့်သော မျက်နှာထားဖြင့်

“ကိုပေါစ်”ဟု တစ်ခွန်းခေါ်လိုက်ရာ မည်သူမျှ ပြန်မထူးဘဲ ရှိလေလျှင် တစ်ဖန် ထပ်၍ သုံးဦးတစ်ပြိုင်နက် ဟစ်အော်လိုက်ကြပြန်လေ၏။

ထိုအခါမှ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှ နှစ်ယောက်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာ၍ အနီးသို့ ရောက်သကာလ တစ်ယောက်သောသူက

“ဪ... တကယ်ပါပဲ၊ ဆရာတို့ပါပဲ”ဟု ပြောသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်ရာ မောင်ပေါစ်မှာ ကျားဟိန်းသံကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ကျားကိုက်၍ သေပြီဟု ထင်မှတ်သည်နှင့် မော်တော်ဘုတ်ပေါ်တွင် ပုန်းအောင်းလျက် နေကြကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေါ်သံကို ကြားရသောအခါလည်း တစ္ဆေဖြစ်၍ ခြောက်လှန့်သည် ထင်မှတ်သဖြင့် ရုတ်တရက် မထူးဘဲနေကြောင်းများကို ပြန်ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဤမျှလောက် သူ့ရဲဘောနည်းသော တပည့်ကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်ဆုံးမ၍ မီးပုံအနီးတွင် ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲပြီးလျှင် မုဆိုးကို ရှေးကကဲ့သို့ အစောင့်ထားလျက် အိပ်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိုင်းသေများကို ညှင်း၍ အခြောက်လှန်းခြင်း၊ ကျား၏ သားရေများကိုခွာ၍ ဆေးကြောသုတ်သင်ခြင်း စသော အလုပ်တို့ကို လုပ်ကိုင်၍ နေရသဖြင့် ခရီးဆက်လက်မသွားနိုင်ဘဲ ထိုစခန်းတွင်ပင် တစ်ညထပ်၍ အိပ်ရပြန်၏။

ထိုည နေလုံးပျောက်၍ သွားပြန်လျှင် တောသတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့အပေါင်း အဖော်နှစ်ဦးကို သတ်ပစ်သည့်အတွက် လက်စားချေမည်ဟု ကြိမ်းဝါးညည်းတွားကြသည့်ဟန်ဖြင့် တစ်တောလုံး ဆူညံအောင် ဟိန်းဟောက်လျက်ရှိကြလျှင် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်ထားရလေသည်။

မုဆိုးလည်း ပေါစ်၏ ကြောက်ရွံ့တတ်သော သဘောကို သိသဖြင့် စောင်ခြုံ၍ အနီးသို့ ဖြည်းညင်းစွာ သွားပြီးလျှင် လည်ကုပ်ကို အစ်လိုက်သည်တွင် ပေါစ်သည် မိမိအား ကျားလာ၍ ကိုက်ချေပြီဟု အောက်မေ့သည်နှင့်

“အောင်မလေး... ဆရာရဲ့”ဟု ဟစ်အော်၍ ရုန်းလိုက်ရာ စောင်ရော လူပါ မြစ်ထဲသို့ ကျသွားလေ၏။ ရေထဲသို့ ရောက်ပြန်လျှင် မြစ်ရေသည် အလွန်တရာ အေးမြလှသည်ဖြစ်၍

“သေပါပြီဗျ”ဟု အော်လျက် ကမ်းပေါ်သို့တက်၍ ပြေးပြန်လေ၏။ မီးပုံနားသို့ ရောက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်

“ကျားကောဆရာ၊ ဆရာ မပစ်လိုက်ဘူးလား”ဟု ကျွန်ုပ်အား မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရယ်မောကြပါလျက် ပေါစ်သည် နားမလည်သော မျက်နှာထားဖြင့်

mgyoe.com

မီးပုံအနီးတွင် ထိုင်လျက် မုဆိုးနှင့်အတူ စောင့်နေရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာ စားပြီး၍ နှင်းကွဲလေလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မော်တော်ဘုတ်နှင့် ဆန်တက်ကြပြန်လေ၏။ ၎င်းအရပ်တို့၌ မြစ်သည် အလွန်တရာ ရေစီးသန်လှသည်ပြင် ကျဉ်းမြောင်းကွေ့ကောက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ မော်တော်ဘုတ်၏ ရှေ့သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်ကြီးများ ဆီးကာ၍ နေဘိသကဲ့သို့ ရှိကုန်၏။

ကျောက်ဆောင်ကြီးတို့သည်လည်း မြစ်ထဲသို့ ချွန်၍ ထွက်လျက်ရှိကြသည့်ပြင် အချို့နေရာများ၌ပင် ပေါ်လျက်ရှိကြသောကြောင့် ၎င်းတို့နှင့် တိုက်မိချေက ကျွန်ုပ်တို့၏ မော်တော်ဘုတ်ကလေးသည် ကြေမွ၍ သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသည့်အတွက် ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာလျှင် သွားနိုင်ကုန်၏။

သို့ တစ်နေ့လျှင် ဆယ်မိုင်ကျခန့်နှင့် ငါးရက်ခန့် ဆက်လက်သွားကြပြန်ရာ တစ်နေ့သ၌ ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်လျက်ရှိကြစဉ် မုဆိုးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်သည် သေနတ်တစ်လက်စီ ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းလျက် ဆိပ်ကမ်းသာသည်နှင့် သားငါးရှာဖွေရန် ထွက်သွားကြလေ၏။

၎င်းအရပ်တို့၌ လူအရောက်အပေါက် မရှိကြသဖြင့် သားကောင်တို့သည် လူကို ပမာမပြုသည့် လက္ခဏာဖြင့် မြင်လျက်နှင့် မပြေးဘဲ စိုက်၍သာလျှင် ကြည့်နေကြရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒရယ်နှစ်ကောင်နှင့် ယုန်နှစ်ကောင်ကို အလွယ်တကူ ပစ်ခတ်ရရှိပြီးနောက် မော်တော်ဘုတ်ရှိရာသို့ ပြန်လာကြလေ၏။ မောင်ပေါစံတို့ ရှိရာသို့ ရောက်၍ မော်တော်ဘုတ်ကို မြင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်မျှအံ့ဩကြသည်ကို ပြော၍ မပြနိုင်အောင် ရှိလေတော့သည်။

ပေါစံလည်း မီးသင့်၍ထားသော အဝတ်အစားတို့နှင့် သစ်ပင်အမြစ်ရင်းတွင် ထိုင်၍ မှိုင်လျက်၊ မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမားလည်း ပေါစံနှင့် မနီးမဝေးတွင် ထိုင်၍ ကုလားတို့ဘာဝ ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကုတ်လျက်၊ မော်တော်ဘုတ်သည်လည်း အမိုးအကာ စသည်တို့တွင် မီးလောင်၍ထားသဖြင့် စုတ်ပြတ်ကြေမွလျက်၊ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်ရှိ ပစ္စည်းတို့လည်း တောင်တစ်ကွဲ မြောက်တစ်ကွဲနှင့် ဖရိုဖရဲကြဲလျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် သုံးဦးသားတို့သည် အံ့အားသင့်၍ ရှေ့သို့ တိုးတက်၍ မသွားနိုင်ကြဘဲ ကြက်သေသေလျက် နေကြကုန်၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ပေါစံ၏ နားရွက်ကိုဆွဲ၍ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ပေါစံသည် ရုတ်တရက် ပြန်၍မပြောဘဲ မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမားကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။ မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမားကို မေးပြန်လျှင်လည်း ၎င်းလည်း ပေါစံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စည်းများ ဆုံးပါးပျက်စီးလျက် ရှိနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဒေါသ

mgyoe.com

ထွက်လျက် ရှိရသည်အတွင်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း ကျွန်ုပ်မေးသည်ကို မပြောကြဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လက်ညှိုးဖြင့်သာ ညွှန်ပြ၍ နေကြလျှင် စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်အောင် ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် သေနတ်နှင့် ကျောကို တစ်ယောက်တစ်ချက်စီ ဆောင့်လိုက် သောအခါ နှစ်ဦးစလုံး တစ်ပြိုင်နက် အလုအယက် ပြောကြပြန်လေ၏။

ဤသို့ အလုအယက် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြပြန်လျှင် ပထမ၌ ကျွန်ုပ် မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်၍နေသဖြင့် တစ်ဦးစီ မေးမြန်း၍ ကြည့်ရာ ၎င်းတို့ ပြောလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦးကို အစောင့်ထားခဲ့၍ ထွက် သွားကြသည့်နောက် ပေါ်စံသည် လေမီးဖိုကို ဓာတ်ဆီများ ထည့်ပြီးလျှင် လက်ဖက် ရည်ကြမ်းများ တည်၍ စိုင်းသားကြော်များနှင့် မြည်း၍ နေစဉ် မော်တော်ဘုတ်မောင်း သမားသည် ကျားရေကို ပေါ်စံမသိအောင် ယူသွားပြီးလျှင် ၎င်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ရစ် ပတ်လျက် ပေါ်စံ၏ နောက်မှနေ၍ ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်ရာ ပေါ်စံမှာ အလွန်တရာ ကြောက်တတ်လှသည်ဖြစ်၍ များစွာထိတ်လန့်ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်အိုးနှင့် ကျားကို ပေါက်လိုက်လေ၏။

ကျားယောင်ဆောင်သော မော်တော်ဘုတ်ကုလားလည်း ရေနွေးပူလောင် သဖြင့် ထွန်ထွန်လူးလျက်ရှိစဉ် ပေါ်စံလည်း အကယ်ပင် ကျားလာသည် အောက်မေ့ ၍ ခုန်လွှားကျော်နင်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ပြုလုပ်လေလျှင် ဓာတ်ဆီထည့်ထားလျက် ရှိသော လေမီးဖိုလည်း မှောက်ပြီးလျှင် ဓာတ်ဆီအိုးမှာ အနှံ့အပြား မီးလောင်လျက် ရှိကုန်၏။

ထိုအခါ မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမားလည်း ကျားရေကို ချွတ်လျက် ပစ္စည်း တို့ကို မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှ ဆွဲချ၍ နှစ်ဦးသား တတ်အားသမျှ မီးကို ငြိမ်းကြပါသော် လည်း စက်ကိရိယာ စသည်တို့မှာ များစွာပျက်စီး ချို့ယွင်းခြင်း ရှိပြီးသည့်နောက်မှ မီးကို သတ်နိုင်ကြလေသည်။

ဓာတ်ဆီပုံး အနည်းငယ်တို့မှာလည်း မီးထဲသို့ ပါသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြွင်းကျန်သည့် ဓာတ်ဆီများနှင့် မော်တော်ဘုတ်ကို စမ်းသပ်မောင်းနှင်ကြည့်ရာ စက်ကိရိယာတို့မှာ များစွာချို့ယွင်းခြင်း ရှိနေသည့်အတွက် မောင်းနှင်၍မရဘဲ ရှိနေ လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပစ္စည်းဆုံးသည်ကို များစွာ မနှမြောလှသော်လည်း လာရောက်သည့် ကိစ္စကို ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်အောင် မသွားနိုင်ချေတော့ပြီဟု ၎င်း တို့နှစ်ဦးအပေါ်၌ များစွာအမျက်ထွက်သဖြင့် စိတ်ကို အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်းပြီးလျှင် အောင့်အည်း၍ နေရလေ၏။

မီးလောင်သဖြင့် ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများမှာ အစာရိက္ခာ အနည်းငယ်နှင့်

myoe.com

အဝတ်အစား၊ အိပ်ရာ၊ စောင် အထည်အလိပ် အနည်းငယ်မျှသာလျှင် ကျန်ရစ်လေ တော့သည်။ မောင်စောနိုင်မှာမူ မော်တော်ဘုတ် မီးလောင်၍ သွားသဖြင့် ရုတ်တရက် စိတ်နှလုံးမချမ်းသာ ဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း ၎င်း၏ စိတ်သဘောမှာ အကျပ်အတည်း တို့နှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါ အားကိုးလျှော့လျက် ကြာရှည်စွာ စိတ်ပျက်၍ မနေတတ် သည့်အလျောက် အားလုံးကုန် မီးလောင်၍ သွားလျှင် ယခုထက်ပင် ခက်ချေဦးမည်။ ယခုမှာမူ အစာရိက္ခာနှင့် အထည်အလိပ် အနည်းငယ် ကျန်ရစ်ပေသည့်အတွက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပေဦးမည် စသည်ဖြင့် ရယ်မောပြောဆိုလျက် များစွာ စိတ်ပျက်ဟန် လက္ခဏာမရှိဘဲ နေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မောင်စောနိုင်ကို ခေါ်၍

“ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်စောနိုင်၊ ဒုက္ခဖြင့် တွေ့ကြုံကြပြီ။ ဒီတစ်ခါ ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ” ဟုမေးလျှင် မောင်စောနိုင်က

“မဖြစ်နိုင် ဖြစ်နိုင်အောင် သွားရလိမ့်မယ် ဦးလေးရယ်။ မဖြစ်လို့ ဦးလေး ပြန်သွားချင်သလား၊ ပြန်ရင်ကော ဘယ့်နှယ်ပြန်မလဲ၊ ‘ရှေ့တိုးလည်း ထမ်းပိုး၊ နောက် ဆုတ်လည်း လှည်းတုတ်နဲ့’ ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ။ သည်တော့ သည်လို အတူတူ ကျွန်တော် ဖြင့် ရှေ့ကိုပဲ တိုးသွားချင်တော့တယ်”

“ဘာနဲ့သွားမလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်မေးလျှင် မောင်စောနိုင်သည် အကြံတစ်ခု ရသည့်ဟန်နှင့် မုဆိုးကိုခေါ်၍ တိုင်ပင်ကြည့်ရာ မုဆိုးလည်း ကျွန်ုပ်တို့အကြံကို လိုက် နာရန် သဘောတူရလေ၏။

ထိုအရပ်ဒေသ၌ တောသည်လည်း အလွန်နက်လှသည်ဖြစ်၍ သစ်ပင်တို့ သည် မြစ်ကမ်းပါးသို့တိုင်အောင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ်းခြေ မှ လျှောက်၍ မသွားနိုင်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မောင်စောနိုင် အကြံရသည်မှာ ထိုအရပ်၌ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိသော သစ်ပင်ကြီးတို့အနက် ဖြောင့်တန်းလျက် သင့်လျော်သော အရွယ်ရှိသည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် ပိန်းကောအသွင် ပြုပြင်ခုတ်ထစ်၍ ၎င်းနှင့် ဆန်တက်ခဲ့လျှင် သင့်လျော်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုအကြံအတိုင်း လိုက်နာကြ၍ မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမား နှင့် ကိုပေါစ်ကိုလည်း ဒဏ်ပေးသည့်အနေနှင့် အလုပ်ကြမ်းများကို အထူးသဖြင့် လုပ်ကိုင်စေလျက် သင့်လျော်သော အရွယ်ရှိသည့် ပင်ပျိုတစ်ခုကို ခုတ်လှဲကြလေ ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ငါးဦးသားတို့သည် လွှ၊ ပုဆိန် စသော လက်သမားကိရိယာတို့နှင့် မနားမနေ စိတ်အားထက်သန်စွာ လုပ်ကိုင်ကြရာ ဆယ့်ငါးရက်အတွင်းတွင် သစ်ပင်

myoe.com

ကို ခေါင်းထွင်း၍ ပြီးစီးကြလေ၏။

ဤသို့ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးမလောင်သဖြင့် ကျန်ရစ်သော ငါးသေတ္တာ၊ အမဲသေတ္တာ စသည်တို့ကို ချွေတာစားသောက်ကြလျက် ညနေချမ်းအချိန် ၌လည်း ကျွန်ုပ်တို့ တူဝရိုးနှစ်ယောက်နှင့် မုဆိုးတို့သည် သေနတ်များနှင့် သားကောင် များကို ရှာဖွေပစ်ခတ်ကြရလေ၏။

ခဲယမ်းမီးကျောက်များနှင့် သေနတ်များမှာမူ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ယူဆောင်၍ သွားသည်ဖြစ်သောကြောင့် မီးလောင်ရာ၌ မပါဘဲ ကုသိုလ်ကံအလျောက် ကျန်ရစ် ကြလေ၏။

ပိန်းကောငယ် ပြီးစီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် တက်များကို တစ်ယောက် တစ်ချောင်းကျ ကိုယ်စီကိုယ်င လုပ်ကိုင်ကြပြီးလျှင် မော်တော်ဘုတ် မီးလောင်ပြီး၍ နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်မြောက်သည့်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အစာရိက္ခာများကို ရွှေ့ပြောင်း တင်ဆောင်၍ ထိုအရပ်မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။

ပထမ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပိန်းကောမကို မခုတ်ဘဲ မော်တော်ဘုတ်နှင့်သာလျှင် လှော်တက်မည် ကြံစည်ကြရာ ၎င်းမှာ အလွန်လေးလံလှသဖြင့် များစွာ ခရီးတွင်ကျယ် မည် မဟုတ်သောကြောင့် ချုံငယ်တစ်ခုအောက်တွင် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ရလေ၏။

အခန်း ၅

ကျွန်ုပ်သည် ဧရာဝတီမြစ်ကို ပိန်းကောငယ်ဖြင့် နံနက်ခင်း၊ ညနေခင်း အချိန်တို့တွင် ဆန်တက်ကြပြီးလျှင် နေ့ခင်း၌မူ ဆိပ်ကမ်းသာသည့် နေရာများကို ရွေးချယ်၍ ချက်ပြုတ်စားသောက်၊ တစ်နေ့တစ်မော အိပ်လျက် တစ်နေ့လျှင် ဆယ်မိုင်ခန့် သွားရောက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုထက် ခရီးမရောက်နိုင်ခြင်းအကြောင်းမှာ ထိုအရပ်၌ မြစ်သည် ကျဉ်းမြောင်းလှသဖြင့် ရေစီးအလွန်သန်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အချို့နေရာတို့၌ မျောပါ၍ မသွားစေရန်ကိုပင် အလွန်တရာ ကြိုးစားလျက် ရှိကြရလေသည်။ ဤသို့ ငါးရက်ခန့် မြစ်ကို ဆန်တက်မိကြလျှင် မြစ်ခွဲတစ်ခုသို့ ရောက်ကြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြီးသောမြစ်ကြောင်းကို ရွေးချယ်၍ ဆန်တက်ကြပြန်လေ၏။

၎င်းမြစ်ကြောင်းသည်လည်း တစ်နေ့တခြား ကျဉ်းမြောင်း၍ လာပြန်ရာ ၎င်းအရပ်၌မူ အမှိုက်သရိုက်မှစ၍ ဒိုက်များထူထပ်လျက် ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တက်များဖြင့် ခတ်လှော်၍ မသွားနိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့် မုဆိုးသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တွဲ၍ ပေါစ်နှင့် မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမား ကုလားကို တစ်တွဲ တွဲပြီးလျှင် အလှည့်ကျ နွယ်ကြိုးတို့ဖြင့် ကမ်းမှ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်၍ လှေကို ဆွဲတင်ကြလေ၏။ ဤသို့နှစ်ယောက်က ဆွဲသည့်အခါ အခြားနှစ်ယောက်မှာ လှေပေါ်၌ အမောဖြေ၍ လိုက်ကြရလေ၏။

မောင်စောနိုင်မှာမူ လှေကိုဆင်း၍ မဆွဲရဘဲ လှေဦးမှထိုင်လျက် ဒိုက်သရော

တို့ကို ဖယ်ရှား၍ လိုက်ရလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ လှေကို ဆွဲတင်ရသော အလုပ်သည် အလွန်တရာ ပင်ပန်းသော အလုပ်မျိုးဖြစ်သည်ပြင် ကမ်းခြေ၌လည်း သစ်ပင် ဝါးပင် စသည်တို့ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသဖြင့် ခြေချရန်ကိုပင် ခဲယဉ်းစွာ ရှာကြံ ရွေးချယ်လျက် ရှိရသည့်အတွင်း မြစ်ရေသည်လည်း ပြင်းထန်စွာ စီးဆင်းလျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်နေ့လျှင် ငါးမိုင်ခရီးမျှ ရောက်ရန်ကိုပင် လွန်စွာ ကြိုးစားအားထုတ်ကြရကုန်၏။

ဤကဲ့သို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ဆန်တက်ကြ၍ ဆယ်ရက်ခန့် သွားမိကြလျှင် ကျွန်ုပ် တို့သည် လွန်စွာ မောပန်းလှသည်ဖြစ်၍ ဆွဲရန် အလှည့်ရောက်သဖြင့် ကြိုးကို ဆွဲ၍ သော်လည်း ခြေကိုမျှ အနိုင်နိုင် သယ်ကြရကုန်၏။

ယင်းကဲ့သို့ နေ့အခါ၌ အပင်ပန်းခံ၍ လုပ်ကိုင်ပြီးနောက် ညဉ့်အခါသို့ ရောက် ၍ အိပ်မည်ပြုကြပါသော်လည်း ခြင်တို့သည် ၎င်းအရပ်ဒေသ၌ အလွန်ထူထပ်ပေါများ လှသည်ဖြစ်၍ နေဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရက်ပေါင်းများစွာ အစာမစားသဖြင့် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးလျက်ရှိကြသော ခြင်တို့သည် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့မှစ၍ ချုံကြီးချုံကြား တို့မှ ထွက်လာကြပြီးလျှင် အလွန်ရှည်လျားသော အစွယ်တို့ဖြင့် အရိုးသို့တိုင်အောင် ထိုးဖောက်၍ သွေးသားကို စုပ်ယူကြရာ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ခဲ့ဖူးသော ဆားမလောက်၊ ခတ္တိယ စသည့် ခြင်ပေါသော အရပ်ဒေသတို့သည် ထိုအရပ်နှင့် နှိုင်းစာခဲ့လျှင် သာမည အရပ်များမျှသာ ဖြစ်ကြလေကုန်ရာသည်။

ခေါင်းကို ခြောက်လျှင် ခြေကိုကိုက်၊ ခြေကို ခြောက်ပြန်လျှင် ခြောက်သည့် လက်ကိုကိုက်၊ စောင်ခြံပြန်လျှင်လည်း သာမည စောင်ကို ၎င်းတို့၏အစွယ်သည် ပမာမပြု။ ထူထူခြံပြန်လျှင်လည်း ညဉ့်ဦးယံ၌ အိုက်၊ ခေါင်းမြီးခြံပြန်လျှင်လည်း မွန်း၊ လူအားလုံးတို့သည် ငြောင်းဆန်လျက် ရှိနေကြရာ သန်းခေါင်ကျော်သဖြင့် အိပ်ချင် လွန်းအားကြီးသည့်အခါသာလျှင် နေ့ခင်း၌လည်း ပင်ပန်းလွန်းလှသဖြင့် ခြင်ကို သတိ မရနိုင်ဘဲ ဇွတ်နှစ်၍ အိပ်ပျော်ကြရလေ၏။

နံနက်လင်း၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြလေလျှင် မျက်နှာဖော်၍ အိပ် သောသူမှာလည်း တစ်မျက်နှာလုံး ရဲရဲနီ၍ လူသေကောင်ကဲ့သို့ ရောင်ရမ်းလျက် လက်ဖော်၍ အိပ်သူမှာလည်း တစ်စုံတစ်ခုမျှ မကိုင်တွယ်နိုင်အောင် တစ်လက်လုံး ရောင်ရမ်းလျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့မြင်ရပြန်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒုက္ခရောက်သည် ကို မေ့လျော့ကြပြီးလျှင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်၍ ရယ်မောမိကြလေ၏။

ဤကဲ့သို့ ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းမှစ၍ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့ကို တွေ့ကြုံကြရလေရာ မောင်စောနိုင်မှာမူ ၎င်းတို့ကို ဒုက္ခဟူ၍ မှတ်ထင်ဟန်လက္ခဏာ မရှိဘဲ တောင်မြောက်လေးပါးတို့ကိုသာ ကြည့်ရှု၍ လိုက်လေ၏။ မော်တော်ဘုတ်

မောင်းသမားမှာမူ ဤမျှလောက် ဒုက္ခရှာသော လူမျိုးကို ဘယ်သောအခါမျှ မတွေ့စဖူး။ တွေ့လည်း မတွေ့ကြုံလိုသော မျက်နှာထားဖြင့် မြန်မာလူမျိုး တစ်မျိုးလုံးကို ကျိန်ဆဲ၍ လိုက်လေ၏။

ပေါစ်မှာမူ အသက်ဘေးကို ရန်ရှာတတ်သော တောသတ္တဝါတို့ကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ၌ ကြောက်တတ်သော သဘောရှိသည့်အလျောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့သော ဒုက္ခမျိုးကိုမူ စိတ်ညစ်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟူ၍မျှ မထင်မှတ်ဘဲ မိမိအလှည့်ကျသဖြင့် လှေဆွဲရသည့်အခါ သီချင်းတအေးအေးနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆွဲ၍သွားလေ၏။

မုဆိုးမှာမူ ဒုက္ခတွေ့ကြုံသည့်နေ့မှစ၍ စကားများစွာ ပြောခြင်းမရှိဘဲ အလှည့်အတိုင်း ကြိုးကိုဆွဲပြီးလျှင် ညနေတိုင် ရောက်သည့်အခါတိုင်း သေနတ်ကိုထမ်းလျက် သားကောင်ရှာဖွေရန် ထွက်လေ့ရှိကုန်၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ သေနတ်ပစ်ခတ်လိုသည်စိတ်ရှိမည်ဝေးစွာ အချိန်တန်၍ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်လျှင်ဆိုက်ချင်း ပက်လက်လှန်၍ မောလျက်ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးကကဲ့သို့ နှစ်ယောက်တွဲ အလှည့်ကျ မြစ်ကို ဆန်တက်လျက်ရှိကြစဉ် ဒိုက် စသော အမှိုက်သရိုက်တို့သည် မြစ်ညာမှ အမြောက်အမြား ဖောင်ဖွဲ့လျက် မျောလာကြလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အထက်သို့ ဆန်တက်နိုင်မည်ဝေးစွာ အောက်သို့ မျောပါ၍ မသွားစေရန်ကိုပင် ကြိုးစားအားထုတ်လျက် နွယ်များဖြင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်ထားကြရလေ၏။

ဤသို့ အထက်သို့ ဆန်တက်ရန် မတတ်နိုင်ကြဘဲ ၎င်းစခန်း၌သာလျှင် အစားအစာတို့ကို ချက်ပြုတ် စားသောက်လျက်ရှိနေကြရာ ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ယောက်တည်း လှေပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် 'ငါတို့သည် ဤမျှလောက် ပင်ပန်းခဲ၍ လာကြသည်မှာ နောက်ဆုံး၌ မည်သို့ရှိကြမည် မသိ၊ စာတွင်ပါရှိသော အကြောင်းအရာတို့မှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာဆိုစေကာမူ ငါတို့သည် တွေ့နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ အကယ်၍ တွေ့ခဲ့သည့်တိုင်အောင် ငါတို့၌ ကျေးဇူးမြောက်မြားစွာ ရှိမည် မဟုတ်ဘဲ အထူးအဆန်း တွေ့ကြုံရရုံမျှနှင့် ဤမျှလောက် ဒုက္ခခံရခြင်းသည် မိုက်မဲလေ၏'ဟု မိမိကိုယ်ကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်လျက် အိပ်မက်မြင်မက်သည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုသည် ဤကဲ့သို့ ရက်ရှည်လများ သွားရောက်ကြ၍ အစာရိက္ခာတို့မှာလည်း ကုန်ခန်း၊ ခဲယမ်း၊ မီးကျောက်တို့မှာလည်း တစ်ခုမကျန် ပစ်ခတ်၍ ကုန်လေသဖြင့် အစာငတ်မွတ်သည်နှင့် တစ်ယောက်ပြီးလျှင်တစ်ယောက် သေပျောက်ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပိန်းကောငယ်သည်လည်း ရေတွင် နစ်မြုပ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့၏ အရိုးတို့မှာလည်း လှေအနီးတွင် စုပုံလျက် လှိုင်းပုတ်ခတ်သဖြင့် ထိုမှဤမှ လှုပ်ရှားလျက်ရှိစဉ် မော်တော်

ဘုတ်မောင်းသမား၏ အရိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ အရိုးနှင့် တိုက်မိလျှင် ပြင်းထန်စွာ အမှက် ထွက်သဖြင့် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ပြီးလျှင် “အသက်ရှိစဉ်အခါက မိမိအား ဖြားယောင်း သွေးဆောင်၍ ခေါ်ရုံမျှနှင့် အားမရသေးဘဲ အရိုးအဖြစ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ပင် အငြိမ်မနေရအောင် လိုက်၍ နှောင့်ယှက်လေသည်တကား”ဟု ကျွန်ုပ်အား ကြိမ်း မောင်းရာ အိပ်ရာမှ လန့်နိုး၍ မျက်စိနှစ်လုံးကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဤကဲ့သို့ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလျှင်နိုးချင်း အိပ်မက်၏အကြောင်းကို သတိရသဖြင့် ကြက်သီးမွေး ညင်း ထအောင် တုန်လှုပ်လျက်ရှိစဉ် မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌လည်း စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်အကြောင်းကို တွေ့မြင်ရပြန်လေ၏။

နေလည်း ဝင်လုဆဲဆဲရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းသည်လည်း တောင်ရိပ်ကမ်း ရိပ် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ မှောင်မည့်ဆဲဆဲရှိရာ အရပ်အမောင်း ထွားထွားကျိုင်း ကျိုင်းရှိလျက် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးတို့ဖြင့် တစ်မျက်နှာလုံး ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် လေးဖက်ထောက်လျက် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်း ထိလုမတတ် ရှိသည့်တိုင်အောင် ချဉ်းကပ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် များစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍ အိပ်ရာမှ ရုတ် တရက် ထပြီးလျှင် ပေါစ်နှင့် မောင်စောနိုင်တို့ကို ဟစ်အော်၍ ခေါ်လိုက်ရာ လှံသွား တစ်ချောင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ လည်မျိုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လာသဖြင့် မအော်ဝံ့ဘဲရှိနေ လျှင် ကျွန်ုပ်အနီး၌ အိပ်လျက်ရှိသော မောင်စောနိုင်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုး၍ ကယောင် ကတမ်း ထလေ၏။ ထိုအခါ လှံသွားတို့လည်း မမှောင့်တမှောင့် ရှိသည့်အခါ တပြောင် ပြောင် တောက်ပလျက် ကျွန်ုပ်တို့၏ လည်မျိုအနီးသို့ ထိလုမတတ်ရှိအောင် ဝဲလျက် ရှိကြလေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လျက် ကြက်သေသေ၍ နေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အလွန်အမင်း အံ့ဩလျက်ရှိရာမှ သတိရသဖြင့် မျက်လုံးများ ကို ပွတ်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မော်တော်ဘုတ်မောင်းသည့် ကုလားနှင့် ပေါစ်တို့ အနီး၌လည်း ထိုနည်းအတူ လှံထမ်းလျက်ရှိသော သူတို့ဖြင့် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည် ကို တွေ့မြင်ရ၍ ကျွန်ုပ်သည် မကြံတတ်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် တစ်ဦးသောလူသည် မာဂစေကားဖြင့်

“ငြိမ်ငြိမ်နေကြနော်၊ မလှုပ်ကြနဲ့”ဟု ပြော၍ လှံသွားကို ကျွန်ုပ်၏ လည်မျို၌ ထောက်ပြီးလျှင်

“ငါတို့နယ်အတွင်းသို့ ကျူးလွန်၍လာသော သင်တို့သည် အဘယ်သူများ နည်း”ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ‘ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးသည်များဖြစ်ကြောင်း၊ မျက်စိလည်

သဖြင့် ကံအားလျော်စွာ ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြကြောင်းကို မာဂဓဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောလေလျှင် ထိုသူတို့သည် နားလည်ဟန်လက္ခဏာနှင့် ၎င်းတို့အထဲတွင် အကြီးအမှူးနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အား လှည့်၍

“ဘယ့်နှယ်လဲ အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ သတ်လိုက်ရမလား” ဟု မေးလေ၏။

ထိုသူက

“မသတ်နဲ့၊ နေ လေးကြိမ်ထွက်မိအခါက ဘုရင်မက ငါ့အား ပြောဖူးသည်။ ဤအရပ်သို့ လူမျိုးကွဲများ လာရောက်လိမ့်မည်၊ လာရောက်လျှင် မသတ်နှင့်ဟု မှာကြားဖူးသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရင်မရှိရာသို့ ယူဆောင်သွားကြရမည်။ သူတို့၏ ပစ္စည်းများကိုလည်း မမေ့မလျော့ကြစေနှင့်” ဟု မာဂဓဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်အနီး၌ ရှိသောသူသည် ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲခေါ်၍ လှေပေါ်မှ ချလေလျှင် အခြားသူတို့မှာလည်း ထိုကဲ့သို့ အသီးသီး တစ်ယောက်စီ စောင့်ထိန်းလျက်ရှိ၏။ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လေလျှင် မှောင်လည်း မှောင်မိုက်လျက်ရှိရာ ငါးဆယ်ကျော်ခန့်မျှရှိသော သူတို့သည် ထွားကျိုင်းကြံ့ခိုင်၍ သန်မာစွာ ရှိကြသည်ကို မှောင်ရိပ်တွင် မြင်ရလျှင် လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။ ၎င်းတို့မှာ အဝတ်အစားများကို ဝတ်လျက်မရှိဘဲ ခါး၌ တောသတ္တဝါတို့၏ သားရေအမျိုးမျိုးကိုသာလျှင် ရစ်ပတ်လျက် ရှိကြကုန်၏။

၎င်းနောက် ပေါစံနှင့် မောင်စောနိုင်တို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ခေါ်လာသဖြင့် ပေါစံက

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ၊ သည်တစ်ခါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စတုံးပြီထင်တယ်” ဟု ပြောလျက်ရှိစဉ် မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမား ကုလားသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ပျာယံးပျာယာ ပြေး၍လာလျှင် လူတစ်ယောက်သည် ၎င်း၏နောက်မှ လှံကိုထမ်းလျက် ထက်ကြပ်လိုက်၍ လာလေ၏။ မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမားလည်း မိမိအား လူမကယ်နိုင်ကြောင်းကို သိသဖြင့်

“ဘုရား ကယ်ပါ၊ ဘုရား ကယ်ပါ” ဟု ဟစ်အော်လျက်ရှိလျှင် လှံထမ်းလျက် ရှိသောလူလည်း အကြီးအမှူးလုပ်သူအား ခေါ်၍

“အဖေ၊ သည်အကောင်က လူတစ်မျိုးပဲ။ သူ့ကို ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမယ်လို့ ဘုရင်မက မှာလိုက်သလဲ။ သတ်ရမယ် ဟုတ်လား” ဟု မေး၍ ရင်ဝကို လှံဖြင့် ရွယ်လျက် ရှိလျှင် အကြီးအမှူးလုပ်သူက

“သူ့အကြောင်းကို ဘာမှ မမှာလိုက်ဘူး။ သို့သော် သူ့ကိုလည်း ခေါ်သာခေါ်ခဲ့ပါ ငါ့သားရယ်၊ မသတ်ပါနဲ့” ဟုပြောလျှင် ထိုသူသည် လှံကို အနိုင်နိုင်ချ၍ သတ်လိုသော မျက်နှာထားနှင့် ကုလားကို ကြည့်လျက်နေလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးလုပ်သူလည်း

ထိုသူ၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ နားအနီးသို့ တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ ထိုသူသည် ကုလားကို ကြည့်လျက် ကြက်သီးမွေးညင်းထဖွယ် ကောင်းသော အသံတို့ဖြင့် ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မုဆိုးကို မမြင်သဖြင့် ပေါစံအား မေးရာ မုဆိုးမှာ သေနတ်ကို ထမ်းလျက် သားငါးရှာဖွေရန် ထွက်သွားရာမှ ပြန်၍မလာ မရောက်သေးကြောင်းကို ကြားသိရလေ၏။

အကြီးအမှူးလုပ်သူလည်း ငယ်သားကို ခေါ်၍

“သုံးယောက်လုံး ဖမ်းပြီးပြီလား” ဟု မေး၏။ ပြီးကြောင်း ပြောလျှင် “ကဲ သူတို့ အဖို့ ပြင်ထားတဲ့ဟာများ ယူခဲ့၊ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ မင်းတို့ ကြည့်ရှုပြီး ယူခဲ့ပေတော့” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အသက်ကိုမျှ မရှုရှိုက်ဝံ့ဘဲ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ ထမ်းစင်တစ်ခုကို လူလေးယောက်ထမ်းလျက် ထမ်းစင်လေးခုကို ယူလာကြ၏။ အကြီးအမှူးလုပ်သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်အား ထမ်းစင်တစ်ခုစီ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ ထမ်းစင်တစ်ခုပေါ်သို့တက်သွားရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထမ်းစင်ထဲသို့ အသီးသီး ဝင်မိကြလျှင် လူရိုင်းတို့သည် ထမ်းစင်များကို လေးယောက်စီထမ်းလျက် အနောက်စူးစူးသို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

ဤသို့သွားစဉ် ထမ်းစင်သမားတို့သည် သီချင်းများကို သီဆိုလျက် သွားကြလေရာ ၎င်းတို့၏ သီချင်းသံမှာ ညည်းညူဘိသကဲ့သို့ရှိ၍ များစွာမသာယာလှသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ညောင်းညာလျက်ရှိသည့်ပြင် ထမ်းစင်စီးရသည်မှာ အလွန်ပင် ငြိမ့်လေသဖြင့် အိပ်ပျော်၍ သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှေပေါ်၌ လိုက်ခဲ့ရသည့်အခါ အလွန်တရာ ပင်ပန်းလှသည့်ပြင် ညဉ့်အချိန်၌လည်း ကောင်းစွာ မအိပ်ကြရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထမ်းစင်ပေါ်၌ အလွန်တရာ အိပ်၍ကောင်းလေရာ အိပ်ရာမှနိုး၍ မျက်စိဖွင့်လိုက်သည့်အခါ နေမင်းသည် အထက်ကောင်းကင်၌ ကြည်လင်စွာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်ကို မြင်သဖြင့် နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် ရှစ်နာရီ ထိုးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရေးဝသဖြင့် တောင်မြောက်လေးပါး စသည်တို့ကို ကြည့်ရှုလိုက်လေလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ် စသည်တို့သည် ရွံ့နွံအတိပြီးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကိုစောနန်း ပြောခဲ့သော အရပ်သည် ထိုအရပ်ပင် ဖြစ်လေသလောဟု တွေးတောလျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဆယ်မိုင်ခရီးခန့် ကွာဝေးသောအရပ်၌ ဘီလူးဦးခေါင်းနှင့်တူသော တောင်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

၎င်းတောင်ကြီးကို မြင်လျှင် ထိုတောင်သည် ကိုစောနန်း ရေးသား၍ ထားခဲ့သော တောင်ကြီးပင် ဖြစ်မည်ဟု စိတ်တွင် အောက်မေ့သဖြင့် မောင်စောနိုင်ကိုလှမ်း

၍ ကြည့်လိုက်ရာ မောင်စောနိုင်မှာလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် တွေးလျက် ရှိသည့်လက္ခဏာနှင့် တောင်ကြီးကိုပင် စိုက်၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း တောင်ကြီးကို ကြည့်၍ စဉ်းစားရာမှ ထမ်းစင်ကို ထမ်းလျက်ရှိသော သူတို့ကို ကြည့်လိုက်ပြန်လျှင် ထိုသူတို့မှာ အလွန်ပင် အားအင်သန်စွမ်းသော သူများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် တစ်ညလုံး မနားမနေ ထမ်းလျက်ရှိကြသော်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် လက္ခဏာမရှိဘဲ သီချင်းများကို ခပ်တိုးတိုး ဆိုမြည်လျက် လိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မည်သည့်အရပ်သို့ သွားမည်၊ မည်သို့ပြုမည်ကို သိလိုလှသဖြင့် တစ်ဦးသော အထမ်းသမားအား မေးမြန်းမည်ပြုရာ ထိုသူသည် အလွန်ခက်ထန်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ထပ်၍ မမေးဝံ့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေရလေ၏။

ထိုသူတို့မှာ စင်စစ်အားဖြင့် အရုပ်ဆိုးသောသူများ မဟုတ်ကြသော်လည်း ၎င်းတို့၏ မျက်နှာထားမှာ အလွန်တရာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဟန် လက္ခဏာ ရှိသည့်ပြင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောဆိုခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာသာလျှင် သွားကြလေ၏။

ဤသို့ ခရီးသွားစဉ် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏မျက်နှာကို အကဲခတ်လျက်ရှိရာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရယ်မောမည်ကို ဝေးစွာ ပြုံးရုံကိုမျှ ပြုံးဖူးသည်ကို မတွေ့မြင်ရချေ။ ပြုံးရယ်ခြင်းသည် လူ၏ဂုဏ်သရေကို ယုတ်ညံ့စေသည်ဟု သဘောထားဘိသကဲ့သို့ မျက်နှာထား တင်းနိုင်သမျှ တင်းအောင် ထားကြသည်ကိုသာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုသူတို့သည် ရွံ့နွံ့တို့တွင် တစ်နာရီလျှင် သုံးမိုင်မျှ ပေါက်ရောက်အောင် သွားလျက်ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်လည်း ထမ်းစင်ပေါ်မှ မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လှန်စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အကယ်၍ ထိုသူတို့၏ လက်တွင်းမှ မသေမပျောက် ပြန်ရောက်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်နှင့် နီးစပ်လျက်ရှိသော အရပ်တွင် မာဂဗာသာစကားကို ပြောဆိုနားလည်သော လူရိုင်းတို့ နေထိုင်ကြသည့် အကြောင်းများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတို့ကို သူတစ်ပါးအား ပြောကြားရပါသော် ယုံတမ်းစကားမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု တွေးထင်ကြမည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် လိုက်ခဲ့လေ၏။

ဤသို့ အစဉ်သဖြင့် သွားကြ၍ ဆယ့်တစ်နာရီခန့် ရှိလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘီလူးဦးခေါင်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော တောင်ကြီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြလေရာ လူကြီးလုပ်သူ အဘိုးအိုကြီးသည် မိမိ၏ တပည့်များအား စခန်းချရန် ပြောပြီးလျှင် စားဖွယ်

mgyoe.com

သောက်ဖွယ်တို့ကို ပြင်ဆင်စေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထမ်းစင်မှ ဆင်းသက်၍ တောင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်လျက်ရှိကြစဉ် မောင်စောနိုင်သည် ကျွန်ုပ်အား တောင်ကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဦးလေး”ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မောင်စောနိုင် လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဘာကိုမျှ ရုတ်တရက် ပြန်၍ မပြောနိုင်ဘဲ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

ဤကဲ့သို့ အံ့အားသင့်ခြင်းအကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘီလူးဦးခေါင်းနှင့် တူသော တောင်ကြီးကို အဝေးက မြင်မိသဖြင့် ဘီလူးဦးခေါင်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူကြောင်းကို သိရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကြည့်ရှုရသည့်အခါ ထိုတောင်ကြီးမှာ မန္တလေးတောင်၏ ပမာဏရှိသော်လည်း ဘီလူး၏ ဦးခေါင်းကဲ့သို့ နားရွက်၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ မျက်လုံး စသည်တို့သည် ပီသ သေချာစွာ ပါရှိသည့်ပြင် အချိုးအစားမှာလည်း လူတို့ ထုလုပ်၍ ထားဘိသကဲ့သို့ အလွန်တရာ ညီညွတ်ခြင်းရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဤမျှလောက် ကြီးမားသော တောင်ကြီးကို လူတို့၏လက်ဖြင့် တမင်ထုလုပ်၍ ထားလေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ပကတိ အလိုအလျောက် အကြောင်းအားလျော်စွာဖြစ်၍ နေသလော၊ အကယ်၍ လူတို့ လုပ်ကိုင်ထုလုပ်၍ ထားသည်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ဤမျှလောက် ကြီးမားသော တောင်ကြီးကို ဘီလူးဦးခေါင်းနှင့်တူအောင် ထုလုပ်ရမည်မှာ အလွန်တရာပင် ခဲယဉ်းခြင်းရှိသည်ပြင် အကျိုးကျေးဇူးလည်း ရှိမည်မဟုတ်သောကြောင့် လူတို့ လုပ်ကိုင်၍ ထားခဲ့သည် မဟုတ်တန်ရာ။ အကယ်၍ ပကတိအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိခဲ့ပါလျှင်လည်း ဤကဲ့သို့ သေသေချာချာ ဘီလူးဦးခေါင်းနှင့် တူနိုင်မည် မဟုတ်တန်ရာ စသည်ဖြင့် စဉ်းစားမိသောကြောင့် မဝေခွဲနိုင်အောင် ရှိလေ၏။

မောင်စောနိုင်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် အံ့ဩသော မျက်နှာထားဖြင့်

“ကျွန်တော်ဖြင့် ကျွန်တော့်အဖေ ရေးခဲ့တဲ့အတိုင်း အမှန်ပဲလို့ ကောင်းကောင်း သဘောကျမိပြီ။ ဦးလေးကော ဘယ့်နှယ်သဘောရသလဲ”ဟု မေးလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ လာပင်လာရသော်လည်း မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် လာခဲ့ရာ ယခုမှာမူ မာဂဓ ဘာသာစကားကို ပြောဆိုသော သူတို့နှင့် တွေ့ရသည်လည်း တစ်ရပ်၊ လာခဲ့သည့် ခရီးမှာလည်း အညွှန်းအတိုင်း ကိုက်၍ နေသည်လည်း တစ်ရပ်၊ ထိုအရပ်ရပ်သော အကြောင်းတို့ကို တွေးဆဆင်ခြင်မိသဖြင့် ဟုတ်တန်ရာ၏ဟု အောက်မေ့မိသော်လည်း မောင်စောနိုင်ကိုမူ ဖွင့်၍ ဝန်မခံလိုသေးသောကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်စောနိုင်၊ ပေါ်စံတို့သည် ဤသို့ တောင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်လျက် ရှိကြစဉ် မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမားမှာမူ ထမ်းစင်ဖြင့် မလာရဘဲ ခြေကျင်သာလျှင်

လျှောက်လာရသည် ဖြစ်သောကြောင့် အလွန် မောပန်းရှာသဖြင့် မြေပေါ်တွင် အိပ်မော ကျလျက်ရှိ၏။ မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမား ကုလား၌ ထမ်းစင်မရခြင်းအကြောင်း မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမား ကုလားနှင့် အဝတ်အစား ကွဲလွဲလျက် ရှိသဖြင့် ထိုသူမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျေးကျွန်အစေခံမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု လူရိုင်းတို့၏ စိတ်၌ ထင်မြင်ဟန် လက္ခဏာရှိသောကြောင့် ၎င်းကိုကား အရေးတယူမပြုဘဲ သူတို့နှင့် အတူ ခြေကျင်သာလျှင် လိုက်စေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုကဲ့သို့ တောင်ကြီးကို ကြည့်ရှု အံ့ဩလျက်ရှိကြစဉ် အကြီး အမှူးလုပ်သူ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့လာ၍ ကျွန်ုပ်အား စေ့စေ့ကြည့်လျက် ရှိရာ ထိုလူကြီးမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ၍ အရပ်အမောင်းမှာလည်း ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းရှိလျက် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော မုတ်ဆိတ်တို့သည်လည်း ရင်ဘတ် သို့ ဝဲလျက်ရှိသည့်တိုင်အောင် ပေါက်ရောက်လျက် ရှိ၏။

၎င်း၏ ငယ်သားတို့မှာမူ သားရေတို့ဖြင့်သာလျှင် ရစ်ပတ်လျက်ရှိရာ ထိုလူ ကြီးမှာ ဝါကြန့်ကြန့်ရှိသော အဝတ်တစ်မျိုးဖြင့်သာလျှင် ကိုယ်အင်္ဂါအထက်ပိုင်း၌ ဝတ်ရုံလျက် ရှိကုန်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ၎င်းအဘိုးကြီး၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်မှာ မွန်ရည် သန့်ရှင်းလျက် အဆစ်အမြစ်ကျန ပြေပြစ်ခြင်းရှိသော်လည်း ၎င်း၏ မျက်နှာထားမှာ မူ အလွန်တရာ ဣန္ဒြေကြီးသဖြင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အမူအရာလည်း ရှိလေ ၏။

အဘိုးကြီးလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား အတန်ငယ် စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် မုတ်ဆိတ် မွေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပ်လျက်

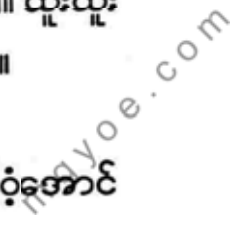
“ဧည့်သည် မောင်တို့၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကြပါသလော”ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ် တို့လည်း အစာနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ အတန်ကြာလေပြီဖြစ်၍

“ဆာပါသည် ဖခင်”ဟု ပြန်ပြောလျှင် ထိုလူကြီးသည် မိမိအား ‘ဖခင်’ဟု ခေါ်သည်ကို သဘောကျဟန် လက္ခဏာဖြင့်

“အမောင်တို့ အဘယ်အရပ်မှ လာကြပါသနည်း၊ အမောင်တို့အရပ်၌လည်း အပြောအဆို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောဆိုဟန် လက္ခဏာရှိသည်။ ငါ့သားများသည် နေရင်းအရပ်၌ မနေလိုဘဲ သူတစ်ပါးအရပ်သို့ ထူးချွန်၍ လာခဲ့ကြသည်မှာ လူပြည် ၌ ငြီးငွေ့ဟန်ရှိသည်”ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က

“ဖခင်၏ သားများသည် လူပြည်၌ နေရသည်မှာ ငြီးငွေ့၍ မဟုတ်ပါ။ ထူးထူး ဆန်းဆန်း မြင်လိုသဖြင့် လာရောက်ရှာဖွေကြပါသည်”ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးသည် မသိမသာ ပြုံးရယ်လျက် “အမောင်တို့သည် ဘုရင်မထံသို့ ရောက်သည့်အခါ မျက်စိဖြင့် မမြင်ဝံ့အောင်

ထူးဆန်းခြင်း၊ နားဖြင့် မကြားဝံ့အောင် ထူးဆန်းခြင်း စသည်တို့ကို မြင်ရ ကြားရပါ လိမ့်မည်”ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တရာ သိလိုလှသည်ဖြစ်၍

“ဘုရင်မ ဆိုသည်မှာ အဘယ်သူ ဖြစ်ပါသနည်း”ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးက

“ငါ့သား မေးသည်ကို ဖခင် ယခုမပြောနိုင်၊ အကယ်၍ ဘုရင်မသည် သင်တို့ အား အရှင်လတ်လတ် တွေ့မြင်လိုခဲ့လျှင် သင်တို့ကိုယ်တိုင် ဘုရင်မကို မြင်ကြရ လတ္တံ့”ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်သည်

“အရှင်လတ်လတ်ဆိုသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်မှာ မည်သို့ပါနည်း”ဟု မေးပြန် လျှင် အဘိုးကြီးလည်း ငယ်သားတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ကြောက် မက်ဖွယ် ဟစ်အော် ရယ်မောလေ၏။

ပေါစံလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ပြောဆိုသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သော် လည်း အဘိုးကြီး၏ ရယ်မောပုံကို မနှစ်သက်သဖြင့် မောင်စောနိုင်ကို လက်ကုပ်၍ စကားတီးတိုး မေးမြန်းလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်လည်း အဘိုးကြီးအား ဆက်လက်၍

“ဖခင်၊ ဖခင်တို့ လူမျိုးအမည်မှာ မည်သို့ခေါ်ပါသနည်း”ဟု မေးလျှင် အဘိုး ကြီးက

“ဖခင်တို့လူမျိုးမှာ သက္ကရလူမျိုး သို့မဟုတ် ကျောက်လူမျိုး ခေါ်သည်” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဖခင်၏အမည်ကို မည်သို့ခေါ်ပါသနည်း”ဟု မေးပြန်လျှင်

“ဖခင်၏ အမည်မှာ ဇနေတ္တိဟု ခေါ်ကြသည်”ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့ သွားရမည့်အရပ်ကို မေးမြန်းပြန်သည့်အခါ

“ရောက်တော့ သိလိမ့်မည်”ဟု ပြန်ပြောပြီးလျှင် အဘိုးကြီးသည် ငယ်သား များ ရှိရာသို့ သွား၍ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကို ပြင်ဆင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း လူရိုင်းတို့ ကျွေးမွေးသော သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ ပြောင်းဖူး၊ အမဲ ခြောက် စသည်တို့ကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကြသည့်အလျောက် မြိန်ရှက်စွာ စားသောက် ကြပြီးလျှင် လူရိုင်းတို့မှာ မအိပ်ကြရသဖြင့် လှံရိုးများကို ဖက်လျက် အိပ်ပျော်ကြကုန် ၏။ အဘိုးကြီးမှာမူ မနီးမဝေး၌ ထိုင်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေလေ ၏။ သုံးနာရီခန့်ရှိသဖြင့် နေရိုန်ချိုလတ်သော် အဘိုးကြီးသည် မိမိ၏ တပည့်ငယ်သား များကို အိပ်ရာမှနှိုး၍ ခရီးသွားရန် ပြင်ဆင်စေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အနောက် အရပ်သို့ ထမ်းစင်များဖြင့် ဆက်လက်၍ သွားကြပြန်လေ၏။

ထိုအရပ်တို့၌မူ ရွံ့နွံ့တို့သည် ကွယ်ပျောက်၍ တောင်တို့သည် တစ်လုံးပြီးလျှင် တစ်လုံး ဆက်လက် သွယ်တန်းလျက်ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်တို့ သွားရသောလမ်းမှာ တောင်

ကြီးနှစ်လုံးတို့၏ စပ်ကြားတွင်ရှိလျက် ခြောက်ပေ၊ ခုနစ်ပေခန့်မျှသာ အကျယ်ရှိကုန်၏။ နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌လည်း တောင်တို့သည် ကောင်းကင်သို့ ထိလုမတတ် မြင့်မားလျက်ရှိကြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် အထက်ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ လမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်းလှသည်ဖြစ်၍ တောင်နှစ်လုံးတို့သည် ထိလုမတတ် ရှိကြရကား မိုးကောင်းကင်သည် ချည်မျှင်ကဲ့သို့ရှိသော မျဉ်းကြောင်းငယ်ကဲ့သို့သာ လျှင် တွေ့မြင်ကြရကုန်၏။

နေ၏အလင်းသည်လည်း ထိုတောင်ကြားလမ်းသို့ အနည်းငယ်မျှသာလျှင် ကျရောက်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ နေမဝင်မီပင် လမ်းကိုမျှ ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်လောက်အောင် မှောင်မိုက်လျက်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် အဘိုးကြီးသည် လူရိုင်းများအား ရပ်တန့်ရန် အချက်ပေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ထမ်းစင်ပေါ်မှ ဆင်း၍ မီးပုံတစ်ခုအနီးတွင် ထိုင်လျက် ရှိကြရာ လူရိုင်းတို့လည်း အခြားမီးပုံတစ်ခုအနီးတွင် ထိုင်၏။ အချို့ကား ထိုင်ရင်း ငိုက်လျက်၊ အချို့ကား မီးပုံထဲသို့ ထင်းတုံးကြီးများကို ထည့်လျက် ရှိနေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ရလျှင် တောင်ကြားလမ်းသည် အလွန်တရာ ကျဉ်းမြောင်းသည့်ပြင် တောင်တို့မှာလည်း မိုးသို့ထိအောင် မတ်စောက်စွာရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အပေါ်သို့ လဲပြိုမတတ်ရှိလျက် အလွန်တရာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ရှိသည့်အတွင်း လူရိုင်းတို့၏ ထွားကျိုင်းသန်စွမ်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တို့နှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာသော မျက်နှာထားတို့ကို မီးရောင်တွင် မြင်ရပြန်သည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လွန်မင်းစွာ တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိကြကုန်၏။

မောင်စောနိုင်မှာမူ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အကျပ်အတည်း တွေ့ကြုံရသည့်အခါ ဝမ်းတွင်း၌ စိတ်ညစ်ညူးခြင်းရှိသော်လည်း မျက်နှာထားမှာမူ ပျော်ရွှင်ဘိသကဲ့သို့ ထားတတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် များစွာတုန်လှုပ်ဟန် လက္ခဏာ မရှိဘဲ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးလျှင်

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဦးလေး”ဟု မေးလိုက်ရာ တောင်ကြားလမ်း ဖြစ်သဖြင့် ပဲ့တင်တို့သည် ကြိမ်ဖန်များစွာ ရိုက်ခတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် သရဲသဘက်တို့သည် မောင်စောနိုင် ပြောသည်ကို လိုက်၍ ပြောင်လှောင်ဘိသကဲ့သို့

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဦးလေး၊ ဦးလေး၊ ဦးလေး လေး လေး လေး လေး လေး” စသည်ဖြင့် တောင်ကြားတစ်ဝန်းလုံး ဆူညံအောင် ဟိန်းဟောက်လျက်ရှိကုန်၏။

ပေါစ်လည်း ပဲ့တင်သံတို့ကို ကြားရလျှင် အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ဖက်ပြီးလျှင်

“အောင်မယ်လေး ကယ်ပါဦး ဆရာရဲ့”ဟု အော်လိုက်ရာ ပဲ့တင်သံသည်လည်း

mgyoe.com

“အောင်မယ်လေး ကယ်ပါဦးဆရာရဲ့၊ ကယ်ပါဦးဆရာရဲ့ ရဲ့ ရဲ့ ရဲ့ ရဲ့”ဟု အလွန် နက်ကျယ် ကြောက်မက်ဖွယ်သော အသံတို့ဖြင့် သရဲပေါင်းတစ်ထောင်တို့သည် အော် မြည် ငိုကြွေးဘိသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ပေါစ်လည်း ကြောက်အားကြီးလှသဖြင့် စကား မပြောဝံ့ဘဲ ရှိနေလျှင် မောင်စောနိုင်က

“လွန်လွန်းလှချေကလား ဦးလေးရယ် ရယ် ရယ် ရယ်”ဟု ကျွန်ုပ်ကို အထပ် ထပ် ခေါ်ဘိသကဲ့သို့ အသံတို့ကို ကြားရပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပဲ့တင်သံများကို ကြားဖူးသော်လည်း ဤမျှလောက် နက်ကျယ် ၍ အထပ်ထပ်ရိုက်ဟိန်းသော ပဲ့တင်သံမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားဖူးလေသော ကြောင့် တစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တစ်ယောက် ငေးလျက် ကြည့်နေလျှင် အကြီးအမှူး လုပ်သူ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်၍ စကားမပြောကြနှင့်ဟူသော ဟန်နှင့် ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်၍ ပြပြီးလျှင်

“မကောင်းဆိုးဝါးတောင်”ဟု ပြောရာ ပဲ့တင်သံလည်း

“မကောင်းဆိုးဝါးတောင် ဆိုးဝါးတောင် ဆိုးဝါးတောင် တောင် တောင် တောင်”ဟု အော်မြည်ကြပြန်လေ၏။

ပေါစ်လည်း အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့လှသဖြင့် ချွေးဒီးဒီးကျလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ် သည် ၎င်းကို ကြောက်ရွံ့ဖွယ်မရှိကြောင်းကို ပြောဆိုလိုပါသော်လည်း စကားဖြင့် ပြောလျှင် ပဲ့တင်သံရိုက်ဦးမည် ဖြစ်၏။ ပေါစ်မှာ အကြောက်မပြေသည်ပြင် ထပ်၍ ခြောက်ဘိသကဲ့သို့ပင် ရှိမည်ကို သိသဖြင့် စကားဖြင့် မပြောဝံ့ဘဲ ခြေပြု လက်ပြုဖြင့် သာလျှင် အားပေးရလေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာအိပ်၍ မပျော်နိုင်ဘဲ မီးပုံအနီးတွင် လဲလျောင်းလျက် ရှိနေကြစဉ် ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခုအခါ၌ လူရိုင်းတို့၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်လျက် ရှိနေလေပြီ။ နောင်ထိုထက်ပင် ဆိုးသော အဖြစ်မျိုးကို မကြုံဟု မပြောနိုင်။ လူရိုင်းတို့၏ တိုင်းပြည်သို့ ရောက်သည့်အခါ မိမိ တို့အား မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်မည်ကိုလည်း မသိနိုင်သေး။ ထို့ပြင် ‘အရှင်လတ်လတ်’ ဆိုသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာလည်း လေးနက်လှသည်ဖြစ်၍ ၎င်းစကားကို စဉ်းစား မိသည့်အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုး၍ ကယောင်ကတမ်း ထထိုင်လေ၏။

နံနက်လင်းလတ်သော် အကြီးအမှူးလုပ်သူ ဇနေတ္တိလည်း ငယ်သားတို့ကို နှိုးပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ခရီးသွားကြပြန်ရာ ကိုးနာရီအချိန်ခန့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ကြီးတစ်တောင်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ လူရိုင်းတို့လည်း တောင်ခြေရင်းတွင် နာရီတစ်ဝက်ခန့် အမောအပန်းဖြေပြီးလျှင် ထမ်းစင်များကို တစ်ဖန်ထမ်း၍ တောင်

ကြီးကို တက်ကြပ်ရာ ဆယ်နာရီခွဲအချိန်ခန့်တွင် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လေ၏။

၎င်းတောင်ထိပ်၌ကား မြေပြင်သည် အလွန်တရာ ညီညာလျက်ရှိရာ ၎င်း၏ အဝန်းမှာ ဆယ်မိုင်ခန့်ရှိ၍ သစ်ပင်ပန်းပင်မှစ၍ အသီးအပွင့်နှင့် ပြည့်စုံသော အပင် အမျိုးမျိုးတို့သည် တောင်ထိပ်နံဘေးအရပ်တို့၌ ကြီးမားသန်စွမ်းစွာ ပေါက်ရောက် လျက်ရှိ၏။ အလယ်၌မူ စိမ်းစိုလျက်ရှိသော မြက်ခင်းပြင်တို့တွင် အမွေးရှည်လျက် နွားနှင့်တူသော တိရစ္ဆာန်တို့သည် ငြိမ်သက်စွာ ကျက်စားလျက် ရှိကြကုန်၏။

အဘိုးကြီးလည်း ထမ်းစင်ပေါ်မှ ဆင်း၍ ကျွန်ုပ်တို့အား လက်ပြလေလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထမ်းစင်ပေါ်မှ အသီးသီး သက်ဆင်း၍ အဘိုးကြီး၏ နောက်သို့ လိုက်ကြလေ၏။ အတန်ငယ်သွားမိလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အလွန်ကြီးသော ဂူကြီးတစ်ခု ၏ အဝသို့ ရောက်လေရာ ဂူဝ၌ကား ယောက်ျား၊ မိန်းမမှစ၍ လူရိုင်းအပေါင်းတို့သည် စုရုံးလျက် ရှိနေကြလေ၏။

လူစုတို့အနီးသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့၏ အဝတ်အစားကို ကြည့်ရှု ရာ ယောက်ျားတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လာသူတို့ကဲ့သို့ သားရေများကို ဝတ်ဆင်လျက် မိန်းမတို့မှာမူ ဖျင်နှင့်တူသော အဝတ်တစ်မျိုးကို မိမိတို့ကိုယ်တွင် ရစ်ပတ်ဝတ်ဆင် လျက် ရှိကြလေ၏။

ယောက်ျားတို့မှာ ရုပ်ရည်သင့်လျော်သောသူများ ဖြစ်ကြသော်လည်း မျက်နှာ ထား တင်းသည့်အတွက် အဆင်းပျက်လျက်ရှိရာ မိန်းမတို့မှာမူ ယောက်ျားတို့ကဲ့သို့ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာထားမရှိသည့်ပြင် မျက်နှာချိုခြင်း၏ တန်ခိုးကိုလည်း ကောင်းစွာ နားလည်ပြီးသည့် လက္ခဏာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာထား တို့ဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ အတော်အတန်ပင် ရုပ်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသော သူငယ်မ ကလေးများဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

မောင်စောနိုင်မှာ မိန်းမတို့နှင့် တွေ့သည့်အခါ ချိုသာသော မျက်နှာထားကို ထားတတ်သည့်အလျောက် ၎င်းမိန်းမတို့အား မျက်နှာချိုသွေးလျက် အကျွမ်းတဝင် ခေါ်ငင်နှုတ်ဆက်လေလျှင် မိန်းမတို့မှာလည်း မောင်စောနိုင်၏ အလွန်အမင်းလှပ သော အဆင်းကို မြင်သဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လျက် ပြုံးရယ်ကာ နေကြလေ ၏။

မောင်စောနိုင်မှာ ဤသို့ မိန်းမပျိုအပေါင်းတို့ဖြင့် ဝိုင်းရံလျက်ရှိနေရာမှ ၎င်း တို့အနက် အထူးသဖြင့် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် ပြည့်စုံသော သူငယ်မတစ်ယောက် သည် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေရာမှ မောင်စောနိုင်၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မောင်စောနိုင် ၏ ပခုံးကိုကိုင်လျက် နမ်းရှုပ်ခြင်းကို ပြုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေး၏ ထူးဆန်းသော အမူအရာကို မြင်သဖြင့် အလွန်

mg yoe . com

အံ့ဩလျက် လူရိုင်းတို့သည် မောင်စောနိုင်အား လှံတို့ဖြင့် ထိုးသတ်ချေတော့မည်ဟု အောက်မေ့မိရာ လူရိုင်းတို့နှင့် အခြားသော မိန်းမပျိုတို့မှာ အနည်းငယ် ပြုံးရယ်လျက် သာလျှင် ရှိကြလေ၏။

မောင်စောနိုင်လည်း ၎င်းတို့၏ အမူအရာကို မြင်သဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်း သည် ၎င်းပြည်၏ ဓလေ့ထုံးစံမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့ဟန်လက္ခဏာနှင့် မိန်းကလေးသည် မိမိအား ဤကဲ့သို့ ချစ်ကြိုက်သည့် အမူအရာဖြင့် ပြုလုပ်သည်ကို အညံ့မခံမူ၍ ပြန်လှန်လက်စားချေခြင်းကို ပြုလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မောင်စောနိုင်၏ ရဲတင်းသော အမူအရာကို မြင်ရပြန်လျှင် အလွန်တရာ တုန်လှုပ်လှသည်နှင့် မောင်စောနိုင်သည် လူရိုင်းတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် သေချေတော့မည်ဟု အောက်မေ့မိပြန်ရာ လူရိုင်းယောက်ျားတို့နှင့် မိန်းမပျိုတို့မှာ ပြုံးမြဲတိုင်းသာလျှင် ပြုံးရယ်လျက် ရှိကြလေ၏။

၎င်းအကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်တို့သည် နောင်အခွင့်သာသည့်အခါ၌ မေးမြန်းကြည့်ရာ ၎င်းပြည်၏ ထုံးစံဓလေ့မှာ ယောက်ျားတို့သည် မိန်းမများအား လူပျိုလှည့်ရခြင်းမရှိဘဲ မိန်းမတို့ကသာလျှင် စတင်၍ လှည့်ရကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ ပြုခြင်းကို ခံရသူ ယောက်ျားကလေးမှာ မိန်းကလေးအား ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်း မရှိခဲ့ပါလျှင် ပြန်လှန်နမ်းရှုပ်ခြင်းကို မပြုဘဲနေရကြောင်း၊ အကယ်၍ ယောက်ျားကလေးက အလိုတူခဲ့လျှင် မောင်စောနိုင် ပြုဘိသကဲ့သို့ ပြုပြီးလျှင် လင်မယားအဖြစ်နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရကြောင်းများကို သိရှိရလေ၏။ ထို့ပြင် ၎င်းပြည်၌ အကြင်လင်မယားတို့မှာ တစ်သက်ပတ်လုံး အတူတကွ ပေါင်းရသည်မဟုတ်၊ မိန်းကလေးက သဘောရှိသည့်အတိုင်းသာလျှင် ဖြစ်ရလေသည်။

ပမာဆိုသော် ယောက်ျားပျိုနှင့် မိန်းမတို့သည် အတူတကွ နေထိုင်ကြပြီးနောက် မိန်းကလေးသည် လင်ယောက်ျားအပေါ်၌ ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်း မရှိခဲ့ပါလျှင် အခြားလူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် အတင့်အတယ် လင်မယားအဖြစ် နေထိုင်ခွင့်ကို ရရှိလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ မိမိအား မချစ်ခင်၊ မစုံမက်သဖြင့် စွန့်ပစ်ခြင်းခံရသူ ယောက်ျားမှာလည်း မနာလိုဝန်တိုသောစိတ်ဖြင့် ရန်ငြိုးထားပြီးလျှင် ဒေါသအလျောက် ပြုလုပ်သည် မရှိဘဲ မလွဲမကင်းသာ၍ ဖြစ်ရဘိသကဲ့သို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြောင်းကုန် သိသဖြင့် ကွဲကြရဘိသည်ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် လူပျိုလုပ်၍ နေလေ့ရှိကုန်၏။

ထို့ပြင် ၎င်းပြည်၌ နေထိုင်ကြပုံမှာ ဆွေသားမျိုးသား တစ်စုတို့သည် အတူတကွ စုပေါင်းနေထိုင်ကြပြီးလျှင် ၎င်းအစုတွင် အကြီးဥက္ကဋ္ဌ ပြုလုပ်သူကိုသာလျှင် ဖခင်

ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြလျက် ငယ်သားတို့မှ ပေါက်ဖွားသော သားသမီးတစ်စုတို့မှာ ဖခင် အရင်းအား ဖခင်ဟုမခေါ်ဘဲ အကြီးဥက္ကဋ္ဌ လုပ်သူကိုသာလျှင် ဖခင်ဟု ခေါ်ကြရ လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖမ်းဆီးလာခဲ့သော ဇနေတ္တိမှာလည်း မိမိအစုတွင် အကြီးအမှူး ဖြစ်၍ ၎င်း၏လက်အောက်ရှိ တစ်ထောင်ကျော်ခန့်ရှိသော ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး သူငယ်အပေါင်းတို့သည် ၎င်းအား ဖခင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြလျက် အရာရာတိုင်း၌ ထိုသူ၏ ဩဇာကို နာခံကြရလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ အစုများ ဖွဲ့စည်းလျက် နေထိုင်ကြရာ အစုပေါင်း အမြောက်အမြား ရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်စုနှင့် တစ်စုတို့မှာလည်း မကြာခဏ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းကို ပြုသော ကြောင့် ယောက်ျားလုပ်သူတို့သည် တိုက်ခိုက်ခြင်းအလုပ်၌ ငယ်စဉ်ကပင် ကျွမ်းကျင် အောင် လေ့လာသင်ကြားခဲ့ရလေသည်။ ထိုအစုတို့သည် တစ်စုနှင့်တစ်စု ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားသဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ပြုကြသောအခါ ဘုရင်မသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်ရောက် ဖျန်ဖြေရလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဖျန်ဖြေရသည့်အခါ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်တို့သည် ဘုရင်မစကားကို ဖိဆန်ခြင်းငှာ မဝံ့ဘဲ နာယူကြရမြဲ ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဘုရင်မ၏ အကြောင်း ကို ရှေ့တွင် ဖော်ပြရဦးမည်ဖြစ်၍ ဤနေရာ၌ အကျယ်အားဖြင့် ရေးသားဖော်ပြရန် မလိုချေ။

အခန်း ၆

ကျွန်ုပ်မှာမူ ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း အရပ်အမောင်း ညံ့ဖျင်းသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတွက် မိန်းမပျိုတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုဘဲ ချမ်းသာ ပေးလျက်ရှိရာ ပေါ်မှာမူ အလွန်တရာ ရှက်ကြောက်တတ်သော သူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၍ အခြား မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် အကြံအစည်ရှိသည့်အဟန်နှင့် ပေါ် အနီး သို့ ချဉ်းကပ်၍လာလျှင် ပေါ်သည် ရှက်လှသည့် အမူအရာနှင့် ဂူတွင်းသို့ ဝင်ပြေး လေ၏။

ဇနောတ္တိသည် မိန်းမတို့အား ဖယ်ရှားရန် လက်ပြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကို ဂူတွင်းသို့ ခေါ်သွားရာ မောင်စောနိုင်၏မိန်းမမှာ ထက်ကြပ်လိုက်လျက် ပါလာ လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်ခဲ့သည့် ဂူကြီးမှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းသည်ဖြစ်၍ အလျားပေ တစ်ရာကျော်၊ အနံပေ ငါးဆယ်ခန့်မျှ ရှိသည်ပြင် ဂူ၏အမိုးတို့မှာလည်း လွန်စွာ မြင့် ကုန်၏။

ဂူဝှံနှင့် မနီးမဝေးတွင် မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို ဖိုလျက်ရှိရာ ဇနောတ္တိသည် ကျွန်ုပ် တို့ကို မီးပုံအနီး၌ ထိုင်စေလျက် အစာရိက္ခာများကို ယူခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အလွန်တရာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှသည်ဖြစ်၍ လူရိုင်းတို့ ယူခဲ့သော နွားနို့တို့နှင့် အမဲသားများ၊ သစ်ဥ သစ်ဖုများကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။

စားသောက်၍ပြီးလျှင် ဇနောတ္တိသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လာ၍ ပြောသည် မှာ

“မောင်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ အရပ်သို့ လာရောက်ကြသည်မှာ အလွန် ထူးဆန်းလှပေ၏။ ရှေးအခါက တစ်ယောက်တလေ လာရောက်သူတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သတ်ဖြတ်၍ ပစ်လိုက်မြီသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ အမောင်တို့မှာမူ ဘုရင်မထံမှ အထူးအမိန့်တော် ရရှိသဖြင့် သတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုဘဲ ချန်လှပ်၍ ထားခဲ့ ချေသည်”ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း

“ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်မည့်အကြောင်းကို မည်ကဲ့သို့ သိရှိပြီး ဖြစ်လေသနည်း”ဟု မေးမြန်းရာ ဇနေတ္တိက ပြီးရယ်ပြီး ဦးခေါင်းကို ယမ်းလျက်

“ဤအရပ်၌ မျက်စိနှင့်မှ မြင်နိုင်သည်၊ နားနှင့်မှ ကြားနိုင်သည် မမှတ်နှင့်” ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း မည်သို့အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ကို ကောင်းစွာ နားမလည်ငြား သော်လည်း ထပ်လောင်း၍ မမေးဝံ့သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေရလေ၏။

ထိုအခါ အဘိုးကြီးက ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ

“ငါတို့အရပ်၌ ဘုရင်မ အလိုတော်ကို အားလုံး လိုက်နာကြရသည်၊ ဘုရင်မ သည် အလုံးစုံ သိပါသည်။ ငါလည်း ယခု အမောင်တို့အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမိန့်တော်ခံယူရန် ဘုရင်မထံ သွားရမည်”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ရက်ပေါင်း မည်မျှကြာသောအခါ ပြန်ရောက်ပါမည်နည်း”ဟု မေးလျှင်

“သွားရမည်ဖြစ်သော လမ်းသည် ရွံ့နွံ့တို့ဖြင့် အလွန်ထူထပ်သည်ဖြစ်၍ ငါးရက်ခန့် ကြာလိမ့်မည်။ ထိုအတွင်း ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ရစ်လေ၊ အမောင်တို့ အလိုရှိသည့် အရာများရှိခဲ့လျှင် ငါ၏ ငယ်သားများအား ပြောကြားလေ၊ အမောင် တို့အား ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုရန် ငါ မှာထားခဲ့သည်။ ဘုရင်မထံမှလည်း အမောင်တို့အကြောင်း ကောင်းသောသတင်းများပါရန် ဖခင် မျှော်လင့်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကောင်းကောင်းကြီး စိတ်ချရမည်မဟုတ်သေး။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖခင်၏ မိခင်၏လက်ထက်၊ အဘွား၏လက်ထက် စသည့်အခါက ဖခင်တို့၏ ပြည်သို့ အခြားလူများ လာရောက်ကြသည့်အခါ ဘုရင်မသည် သေစေဟု အမိန့်ချမှတ်တော် မူဖူးသည်”ဟု အဘိုးကြီးက ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဖခင် ခင်ဗျား၊ ဖခင်မှာလည်း အဘိုးကြီးဖြစ်သည်။ ဖခင်၏ အဘွားလက်ထက်၌ ဘုရင်မက အမိန့်ချမှတ်ရန်မှာ ထိုအခါက ဘုရင်မသည် မမွေး သေးသည် မဟုတ်ပါလော”ဟု မေးလျှင် အဘိုးကြီးသည် ရှေးကနည်းတူ မိမိသာလျှင် နားလည်သည်၊ အမောင်တို့မှာ နောက်မှ နားလည်ကြလိမ့်မည်ဟူသော မျက်နှာထား ဖြင့် ပြီးရယ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေ၏။

အဘိုးကြီး ထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ပြောသွားသည့် စကားများကို

mgyoe.com

ပြန်လှန်စဉ်းစားမိရာ ရှေးအထက်ကျော်ကာရိက ဤအရပ်သို့ လာရောက်ဖူးသော အခြားပြည်သားများကို ဘုရင်မသည် သတ်၍ပစ်သည်ဟု ပြောသွားသည်ကို သတိ ရသဖြင့် များစွာ စိတ်နှလုံးမချမ်းသာဘဲရှိစဉ် မောင်စောနိုင်က

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ ဘုရင်မ မဟုတ်လား၊ နေရာကျလိုက်တာ ဦးလေးရယ်” ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအကြောင်းအရာတို့သည် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ယုံကြည်ပြီးသော်လည်း မောင်စောနိုင်နှင့် ငြင်းခုံရန် အလိုမရှိ သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူရိုင်းတို့၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ ရေချိုးရသည်မရှိသဖြင့် ရေချိုးလိုကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့၏ အစောင့်ဖြစ်သူ လူရိုင်းတစ်ယောက်အား ပြောရာ ထိုလူရိုင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို လက်ယပ်၍ ခေါ်ပြီး လျှင် ဂူပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ၎င်းလူရိုင်းနောက်သို့ လိုက်သွားကြရာတွင် ဂူပြင်သို့ရောက် လျှင် ယောက်ျား၊ မိန်းမအပေါင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်လာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ပေါစံလည်း မိမိအား နမ်းရှုပ်မည်ပြုသော မိန်းမပျိုကိုမြင်လျှင် အလွန်တရာ ရှက်ကြောက်လှသည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏အနားမှ ကွယ်လျက်နေရာ မိန်းမပျိုမှာမူ မိမိအား မနှစ်သက်ကြောင်းကို သိရှိသဖြင့် အကြံကိုလျှော့သည့် လက္ခဏာဖြင့် ထပ်မံနှောင့် ယှက်ခြင်းကို မပြုဘဲ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း အလွန် ကြည်လင်အေးမြသော ချောင်းငယ်တစ်ခုသို့ရောက် လျှင် ရေမိုးချိုးပြီးနောက် အရိပ်အောက်တွင် စကားစမြည် ပြောလျက်နေကြရာ အစောင့်လုပ်သူ လူရိုင်းမှာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ အနီးတွင် ထိုင်လျက်ရှိနေ လေ၏။

နေဝင်ချိန်နီးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြန်လာကြရာ ဂူသို့ရောက်လျှင် မီးထွန်း ချိန်ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဂူအတွင်း၌ မီးများကို ထိန်ထိန်လင်းအောင် ထွန်းညှိလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအရပ်၌ ရေနံမီးခွက်တို့မှာ အမဲဆိတ်တို့နှင့်သာလျှင် ထွန်း ညှိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း မီးပုံကြီးအနီးတွင် ထိုင်ပြီးလျှင် လူရိုင်းတို့ ကျွေးမွေးသော အစာတို့ကို စားသောက်ကြပြီးနောက် အစောင့်ဖြစ်သူအား အိပ်လိုကြောင်းနှင့် ပြော ပြရာ အစောင့်လုပ်သူ လူရိုင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကိုဆွဲပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ခန်း ရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ဂူကြီးမှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အနံ့ပေငါးဆယ်၊ အလျားပေ

mgyoe.com

တစ်ရာကျော်ရှိ၍ သုံးမျက်နှာသော အရပ်တို့၌လည်း ခြောက်ပေခန့် မြင့်၍ လေးပေခန့်ကျယ်သော အပေါက်ငယ်များ ရှိလေ၏။

အစောင့်ဖြစ်သူလည်း ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍ အပေါက်ငယ်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားရာ ပေနှစ်ဆယ်ခန့် သွားမိလျှင် ရှစ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော အခန်းငယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခန်းငယ်၌လည်း မီးခွက်ထွန်းညှိပြီး ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အခန်း၏ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းအခန်းတွင်း၌ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ စသည်တို့သည် တစ်စုံတစ်ခုမျှမရှိဘဲ အခန်း၏ တစ်ဖက်၌ သုံးပေခန့်မြင့်သော ကျောက်ခုတင်တစ်ခုကိုသာလျှင် တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်မှ ထွင်း၍ထားသော ၎င်းခုတင်ကို ကြည့်ရာ ခုတင်မှာ လူအိပ်ရန်အတွက်မဟုတ်၊ လူ၏ အလောင်းထားရန်အတွက် ရည်ရွယ်၍ ထုလုပ်ထားသည်ကို သိရှိရလေသောကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းထအောင် တုန်လှုပ်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုနေရာ၌ပင် အိပ်ရချေတော့မည်ဖြစ်၍ ကြောက်စိတ်ကို ပယ်ဖျောက်ပြီး မလွဲမကင်းသာသည့်အရာကို မတတ်နိုင်ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် လှေမှပါလာသော စောင်များကို ယူငင်ရန် ထွက်လာလေ၏။

မီးပုံနားသို့ ဆိုက်ရောက်၍ ပေါစံနှင့်တွေ့ရာ ပေါစံမှာ အလွန်ကြောက်တတ်သူဖြစ်သောကြောင့် 'မိမိအိပ်ရန်အတွက် ပေးထားသော အခန်းသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်ဖြစ်၍ မအိပ်ဝံ့ကြောင်း၊ ထိုအခန်း၌ အိပ်ရမည်ဖြစ်လျှင် ယခုပင်သေ၍ သွားစေ၊ အိပ်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း' ပြောပြီးလျှင် 'ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်အိပ်ရန် ခွင့်ပြုပါ'ဟု တောင်းပန်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရမည်ကို ကြောက်လျက်ရှိသည်နှင့် ဝမ်းမြောက်စွာ ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် ပေါစံသည် ခုတင်အနီးတွင် အိပ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်ရာ ၎င်းခုတင်မှာ အလောင်းစင်ဖြစ်သည်ဟု စိတ်၌ ထင်မှတ်ရင်းစွဲရှိသောကြောင့်လား မသိ၊ အရှင်လတ်လတ် မြေမြုပ်ခံရခြင်း၊ မသေမီ ခေါင်းထဲသို့ သွင်းလိုက်သဖြင့် အသက်ရှူကျပ်ခြင်း စသည်ဖြင့် ကတောက်ကဆတ် အိပ်မက်များကို မြင်မက်မိလေ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးလေလျှင် ခရာမှုတ်သံကို ကြားရသဖြင့် မိုးလင်းကြောင်းကို သိရှိရ၍ ဂူပြင်သို့ထွက်ပြီးလျှင် ယမန်နေ့က ချောင်းငယ်ရှိရာသို့ ရေချိုးရန် သွားကြလေ၏။

ရေချိုးပြီးနောက် ဂူတွင်းသို့ ပြန်လာ၍ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးကြသော် စကားစမြည် ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ မိန်းမတစ်ယောက်သည် အမှတ်တမဲ့ ခြေသံမကြားအောင် လာရောက်ပြီးလျှင် ပေါစံကို ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်လေရာ ပေါစံမှာ မိန်းမတို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အလွန်ရှက်တတ်သောသဘော ရှိသည်

mg yoe . com

ဖြစ်၍ လူများကို ရှေ့တွင်မျှမက မိမိ၏ ဆရာသမားရှေ့တွင်ပင် ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းများကို ခံရသဖြင့် လွန်စွာ ရှက်လှသည်ဖြစ်၍

“အမယ်လေး... လုပ်ပါဦးဗျာ။ ဟဲ့... ကောင်မကြီး၊ နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကန်တော့ပါရဲ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က စရတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ကို တမင်လာလုပ်တာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ဒါမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးပါဘူး ဆရာရယ်” စသည်ဖြင့် ပြောလျက် ရုန်းဖယ် ထွက်ပြေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုကဲ့သို့ မိန်းမက စတင်၍ လူတို့ရှေ့တွင် ပြုလုပ်ခြင်းမှာ မသင့်လျော်သဖြင့် မျက်စိရှက်လှသော်လည်း ပေါ်စံ၏ အမူအရာကို မြင်ရသဖြင့် ရယ်မောမိလေ၏။ အနီးတွင်ရှိသော အခြားမိန်းမပျိုတို့မှာလည်း ဝိုင်းဝန်း၍ ရယ်မောကြရာ ကာယကံရှင် မိန်းမကြီးမှာ မိမိအား ရှက်လောက်အောင် ဤကဲ့သို့ ငြင်းဆန်သည့် အတွက် လူအများတို့ ရယ်ဖွယ်ဖြစ်ရသည်ကို အလွန်တရာ ဒေါသထွက်လျက် စိတ်မကျေချမ်းနိုင်ဘဲ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ရှိနေရစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမိန်းမကြီး၏ အမျက်ကြီးသော အမူအရာကို မြင်ရသည့်အခါ ပေါ်စံသည် ဤမျှလောက် ရှက်တတ်သောသဘော မရှိခဲ့လျှင် တော်လေစွဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်တို့၏အသက်ကို ရန်ရှာတော့မည်ဟု တွေးထင်မိလေ၏။ ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် တွေးထင်သည့်အတိုင်းလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို ရှေ့တွင် တွေ့ရမည်ဖြစ်လေသည်။

မိန်းမကြီးလည်း အလွန်တရာ အမျက်ထွက်သော အမူအရာဖြင့် ဂူပြင်သို့ ထွက်သွားလျှင် ပေါ်စံသည် ပြန်လာလေ၏။ ပေါ်စံ ပြန်လာသည့်အခါ ကျွန်ုပ်သည် အစောင့်လုပ်သူ လူရိုင်းတို့အား ပေါ်စံမှာ သားမယားရဖူးကြောင်း၊ ရဖူးသည့် သားမယားနှင့်လည်း မသင့်မတင့် ရှိသည်အတွက် မိန်းမဆိုလျှင် အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိကြောင်းများကို ကြံစည်ပြောဆိုပြီး မိန်းမပျိုတို့သည် ယခင်က အဖြစ်ကို သတိရသဖြင့် ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြသော်လည်း ယောက်ျားလုပ်သူတို့မှာ ပေါ်စံ၏ အမူအရာသည် ၎င်းတို့တစ်မျိုးလုံးကို မလေးမစားပြုခြင်းဖြစ်သည်ဟု သဘောရရှိရန် လက္ခဏာဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍မပြောဘဲ ဣန္ဒြေနှင့်သာ နေကြကုန်၏။ ပေါ်စံမှာမူ အနီးသို့ မိန်းမတစ်ယောက်လာလျှင်ပင် ယခင်ကကဲ့သို့ ပြုချေတော့မည်ဟု အောက်မေ့လျက် နေမထိ ထိုင်မထိ ရှိရှာလေ၏။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြို့နေမြို့ခင်း စသည်တို့ကို ကြည့်ရှုလိုသည်နှင့် ထွက်လာခဲ့ကြရာ ထိုအရပ်၌ ယောက်ျားတို့သည် ထွန်ယက်လုပ်ကိုင်ခြင်းကို ပြုကြလျက် မိန်းမတို့မှာ အလုပ်အကိုင်မလုပ်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေလေ့ရှိကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအရပ်၌ မွေးမြူသော တိရစ္ဆာန်မှာ အထက်တွင်

mgcye.com

ဖော်ပြပြီးသော နွားမွေးရှည်များသာလျှင်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့မှာ ဝန်တင်ရန်အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ လယ်ယာလုပ်ကိုင်ရန်သော်လည်းကောင်း အသုံးကျ၍ ၎င်း၏အသားနှင့် နို့တို့မှာလည်း အမဲသား၊ နွားနို့တို့ကဲ့သို့ပင် စားသောက်ရလေသည်။ ၎င်းတိရစ္ဆာန်တို့မှာ အလွန်တရာ ပေါများသဖြင့် စားကျက်တို့တွင် အမြောက်အမြား ကျက်စားလျက်ရှိကြလေ၏။

မောင်စောနိုင်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူလည်း မောင်စောနိုင်အနီးမှ မခွဲမခွာဘဲ ထက်ကြပ်လိုက်ပါလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုပြည်၏ ဓလေ့ထုံးစံများကို မေးမြန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။ ၎င်း၏အမည်မှာ မယ်သာမာဟု ခေါ်တွင်လျက် အဓိပ္ပာယ်မှာ 'ရွှေသောအဆင်းရှိသောသူ'ဟု ရရှိလေသည်။

ထိုပြည်၌ တရားဥပဒေဟူ၍ ရေးသားလျက်မရှိ။ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်းသာလျှင် စီစဉ်ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိလေသည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်စုတစ်စုလျှင် ဖခင်အခေါ်ခံရသူ တစ်ယောက်ရှိလျက် ၎င်းမှာ မိမိအစုတွင် တရားသူကြီးပင်ဖြစ်၍ အပြစ်ရှိသောသူတို့ကို အသက်ဆုံးရှုံးအောင် စီရင်တတ်လေသည်။

“အပြစ်ရှိသောသူကို အသေသတ်သည့်အခါ မည်ကဲ့သို့ သတ်ပါသနည်း” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးမြန်းသောအခါ မယ်သာမာက

“ရှင်တို့ တစ်နေ့တော့ မြင်ရပါလိမ့်မယ်”ဟု ပြောလေ၏။

အဆိုပါအစုမှာ ရွံ့နွံတို့၏ အလယ်တွင် တောင်ကြီးများရှိသည့်အရပ်၌ ဂူများဖောက်ထွင်းလျက် တောင်တစ်တောင်လျှင် အစုတစ်စုကျ နေထိုင်လေ့ရှိကြောင်း၊ အစုအပေါင်းတို့ကိုလည်း ဘုရင်မက ပိုင်ကြောင်း၊ ဘုရင်မ၏ အာဏာကိုလည်း မည်သည့်အစုကဖြစ်စေ ပယ်ဝံ့သည်မရှိကြောင်း၊ ပယ်လှန်သောသူတို့လည်း အသက်ဆုံးရှုံးရမြဲဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကြားသိရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းဘုရင်မ၏အကြောင်းကို မယ်သာမာအား မေးမြန်းပြန်သည့်အခါ 'ဘုရင်မမှာ နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ်၊ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်သာလျှင် အခြားအစုများသို့ သွားရောက်တော်မူကြောင်း၊ ဆိုခဲ့သော အစုတို့သည် ဆယ်စုမျှရှိ၍ တစ်စုလျှင် လူဦးရေ တစ်ထောင်မျှရှိကြောင်း၊ ဘုရင်မနေထိုင်သောအစုသို့လည်း သာမညလူတို့ မသွားဝံ့ကြောင်း၊ သွားရောက်ရသည့် လမ်းခရီးတို့မှာလည်း အလွန် ခဲယဉ်းလှသည်ဖြစ်၍ လူတိုင်းတို့ မသိရှိနိုင်ကြောင်း၊ ဘုရင်မ၌လည်း သက်တော်စောင့်မှစ၍ အခြေအရံအမြောက်အမြားရှိရာ ၎င်းတို့မှာ စကားလည်းမပြောတတ်၊ နားလည်းမကြားသူများဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရင်မသည် အခြားအစုများသို့ ထွက်တော်မူသည့်အခါ မျက်နှာမှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံးကို အဝတ်တို့ဖြင့် ပတ်ခြုံ၍ ထားသည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အခြားဆင်းရဲသားတို့ မမြင်ရကြောင်း၊ မြင်ဖူးသူတို့ကလည်း ဘုရင်မသည် နတ်သမီးသဖွယ် အလွန်တရာ

mgyoe.com

အဆင်းလှသည်ဟု ပြောဆိုကြကြောင်း၊ အချို့သူတို့ကလည်း ဘုရင်မသည် ဆင်းရဲသား တို့အနက်မှ လင်တစ်ယောက်ကို ရွေးကောက်ပြီးလျှင် သမီးမိန်းကလေး မွေးသည့်အခါ လင်ယောက်ျားကို သတ်ပစ်လိုက်ကြောင်း၊ ထိုသမီးကလေး ကြီးပြင်း၍ မိခင် နတ်ရွာစံ သည့်အခါ မိခင်၏အရာကို ဆက်ခံသည်ဟု ပြောဆိုကြကြောင်း၊ မိမိမှာမူ မည်သူပြော သည်ကို ယုံကြည်ရမည်မသိဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် မယ်သာမာသည် ထိုတိုင်းပြည် ၏ အဖြစ်အပျက် ရာဇဝင်တို့ကို ပြန်ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ များစွာ အံ့ဩလျက် နားထောင်ကြရလေ၏။

ဤကဲ့သို့ အကြောင်းအရာတို့ကို ကြားသိရသည်ရှိသော် ကျွန်ုပ်သည် မစဉ်း စားတတ်အောင် ဖြစ်ပြီးလျှင် ပေစာတွင် ပါရှိသော အကြောင်းအရာတို့သည် အမှန် ပင် ဖြစ်လေသလောဟု ယုံမှားသံသယမကင်းအောင် ရှိနေလေ၏။ မောင်စောနိုင် မှာမူ ပထမလာစဉ်အခါကပင် ထိုအကြောင်းအရာများကို ကောင်းစွာ ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သည်ပြင် ယခုတစ်ဖန် တွေ့မြင် ကြားသိရပြန်သော အကြောင်းအရာတို့မှာလည်း ထပ်တူထပ်မျှပင် ဖြစ်သဖြင့် ဤတိုင်းပြည်ကား ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ရှာနေသော တိုင်းပြည် ဖြစ်၍ ထိုပြည်ရှင် ဘုရင်မသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့လိုသော ဘုရင်မပင် ဖြစ်သည် ဟု ယုံကြည်လျက်ရှိလေ၏။

ပေါ်မှာမူ မကြုံဖူး၊ မတွေ့ဖူးသော အရာများကို တွေ့ကြုံရသဖြင့် အပင်ပန်း ခံ၍ စဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟူသော သဘောထားနှင့် နေလေ၏။ မော်တော်ဘုတ်မောင်းကုလားမှာမူ လူရိုင်းတို့ကလည်း မျက်နှာသာမပေးသဖြင့် တစ် နေ့လုံး ဂူတွင်းတွင်ကုပ်လျက် ထိုပြည်သည် ငရဲပြည်ဖြစ်သည်၊ ထိုပြည်၌ နေထိုင်သော သူတို့မှာလည်း လူစင်စစ်မဟုတ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးများသာ ဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့မိ ရှာ၏။

ဤသို့နေထိုင်ကြ၍ လေးရက်မျှ ကုန်လွန်ခဲ့လျှင် နက်ဖြန်သည် ဘုရင်မ၏ ထံမှ အဘိုးကြီးပြန်လာမည် ဖြစ်သောနေ့ ဖြစ်လေ၏။ ထိုည၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်သက်တွင် မမေ့နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက် တို့ကို တွေ့ကြုံရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာ စားသောက်ကြပြီးနောက် မီးပုံအနီး၌ ထိုင်လျက် စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောကြဘဲ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြန်လှန်စဉ်းစားလျက်ရှိကြစဉ် မောင်စောနိုင်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မယ်သာမာမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့အနီးတွင် ထိုင်လျက် ရှိလေ၏။ မယ်သာမာလည်း မီးပုံကို စိုက်လျက် ကြည့်နေရာမှ မိမိကိုယ်ကို တဖြည်း ဖြည်း ယိမ်းယိုင်ပြီးလျှင် မောင်စောနိုင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် မာဂဓဘာသာ ဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုလေ၏။

mgcye.com

၎င်းသီချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ

‘ကျွန်မသည် ရှင့်အား စောင့်ဆိုင်း၍ နေရသည်မှာ ကြာလှလေပြီ။ ကျွန်မသည် ရှင့်အား မြင်လျှင်မြင်ခြင်းပင် အသက်မျှမက ချစ်ခင်ပါသည်။ ရှင်၏ ရုပ်အဆင်းမှာလည်း လူနှင့်မတူ၊ နတ်သားတမျှပင် ကြည့်၍ မငြီးအောင် ချောလှပါပေသည်။ ယခုအခါ၌ကား ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး အထူးပင် မေတ္တာသက်ဝင်ကြချေမည်။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့သောအခါ၌ ရှင်သည် ကျွန်မထက် အဆတစ်ရာမက ချောလှသောသူကို မြင်ရသည့် အခါ ကျွန်မကို စွန့်ပစ်၍ သူနှင့်နေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မစိတ်၌ ထင်မြင်မိပါသည်။ ထိုအခါ၌ ရှင်သည် ကျွန်မအား ချစ်ရင်းစွဲဖြစ်သဖြင့် မခွဲခွာလိုသော်လည်း အခြားမိန်းမ၏ အဆင်းသည် အလွန်တရာ ချောလှသည်ဖြစ်၍ အဆင်း ရှိရာသို့ ပါချေတော့မည်’

စသည်ဖြင့် သီဆိုလျက်ရှိရာ သီချင်းကို ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြီးလျှင် မှောင်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဟောဟိုမှာ ရှင်တို့ မမြင်ကြဘူးလား” မေးရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် မယ်သာမာ လှည့်ရာသို့ ကြည့်ကြသော်လည်း ဘာကိုမျှ မမြင်ရတော့ဘဲ မှောင်အတိပြီးလျက် ရှိသည်ကိုသာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘာမျှပင် မတွေ့မမြင်ရသော်လည်း ညဉ့်အခါဖြစ်သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ထိုအရပ်သည် အလွန်ထူးဆန်းသော အရပ်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်မှာလည်း နှလုံးမခိုင်စေလောက်အောင် ရှိနေသည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ မယ်သာမာ၏ အမူအရာမှာလည်း အခါတိုင်းနှင့်မတူ အမူအရာ ကွဲပြားလျက် ရှိသည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ သီချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာလည်း ထူးဆန်းလှသည့်ပြင် သီဆိုသည့်အသံမှာလည်း ညည်းညည်းတွားတွား ရှိသဖြင့် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ်ရှိသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မှောင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မမြင်ကြသော်လည်း ကြက်သီးမွေးညင်းထလျက် ရှိကြရာ ပေါစ်လည်း ကျွန်ုပ်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုး၍ လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည်ကို ကြောက်ရွံ့သည် မသိဘဲလျက် ကြက်သီးမွေးညင်းထအောင် တုန်လှုပ်သည်နှင့် မယ်သာမာအား

“ဘာကိုမြင်သလဲ”ဟု မေးရာ မယ်သာမာသည် မှောင်ဘက်သို့ စိုက်၍ ကြည့်နေရာမှ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ပြီးလျှင် မိန်းမောမေ့လျော့ လဲသွားလေ၏။

မောင်စောနိုင်မှာ မယ်သာမာအား အကယ်ပင် ချစ်ခင်လျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ယုယပိုက်ထွေး မေးမြန်းခြင်းကို ပြုပါသော်လည်း မယ်သာမာမှာ ငါးမိနစ်ခန့် သတိ

မရဘဲ ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် သတိရ၍လာသဖြင့် မောင်စောနိုင်က အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းရာ မယ်သာမာသည် ဆံပင်များကို ပြင်၍ထုံးပြီးလျှင်

“မမေးပါနဲ့ ကိုစောနိုင်ရယ်၊ ကျွန်မ မြင်တာကို မပြောပါရစေနဲ့။ ကျွန်မပြောရင်လည်း ရှင်တို့ ကြောက်ရုံသာရှိမှာပါပဲ” ဟု ပြောပြီးနောက် တစ်ဖန် မောင်စောနိုင်၏ မျက်နှာကို အလွန်ကြင်နာလှသော မျက်နှာထားနှင့် စေ့စေ့ကြည့်လျက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ပြီးလျှင် မိခင်သည် အလွန်ချစ်ခင်လှသော သားငယ်အား နမ်းရှုပ်ဘိသကဲ့သို့ မယ်သာမာသည် မောင်စောနိုင်၏ နဖူးကို နမ်းရှုပ်၏။

၎င်းနောက် မယ်သာမာက ပြောသည်မှာ

“ကိုစောနိုင်ရယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ အင်မတန် ချစ်ခင်ပါတယ်နော်။ ရှင်လည်း အသိသားမဟုတ်လား။ ကျွန်မ ကွယ်လွန်သွားတဲ့နောက် တစ်ခါတလေ ညများ တစ်ရေးနိုးလို့ ရှင်အနား စမ်းကြည့်လိုက်လို့ ကျွန်မကို မတွေ့တဲ့အခါကျတော့ ဒင်းကလေးတော့ဖြင့် သွားရှာပြီလို့ အောက်မေ့ရစ်ပါနော်၊ ဟယ် . . . သို့သော်လည်း နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးတဲ့။ နောင်ရေးကို မတွေ့ပါဘူး။ အခုတော့ အတူတကွ နေကြရတဲ့အခါ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြဖို့ရှိတာ မဟုတ်လားရှင် ကိုစောနိုင်”

အခန်း ၇

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းလတ်သော် ထိုနေ့သည် အဘိုးကြီး ပြန်လာမည်နေ့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အထူးသဖြင့် မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေသည်။ ထိုနေ့၌ လူရိုင်းတို့သည် ဂူတွင်း၌ ပွဲလမ်းသဘင် ကျင်းပမည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ကြရ၍ အကြောင်းကို မေးမြန်းရာ လူရိုင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်သည်ကို အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နှင့် ပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဒုက္ခရှာသည်ကို မလိုလားသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြရာ လူရိုင်းတို့သည် သဘောမကျသည့် လက္ခဏာရှိသည်ကို မြင်သဖြင့် သူတို့သဘောရှိရာ ပြုပါစေတော့ဟု ထပ်မံ၍ မပြောဆိုဘဲ နေလေ၏။

မောင်စောနိုင်နှင့် မယ်သာမာတို့မှာမူ တစ်နေ့လုံး လည်ပတ်၍ နေကြသဖြင့် ဤကဲ့သို့သော အကျိုးအကြောင်းကို မသိရှိကြဘဲရှိရာ ညနေ နေဝင်ခါနီးအချိန်တွင် လူရိုင်းတစ်ယောက်သည် ပေါ်စံနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ အခန်းသို့ဝင်လာ၍ အလုံးစုံ ပြင်ဆင်ပြီးကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း စိတ်လေးလေးနှင့် မီးပုံရှိရာ ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လာကြရာ မီးပုံကြီးမှ မီးတောက်မီးလျှံတို့ဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းအောင် တောက်လောင်လျက် အနီး၌ကား လူရိုင်း သုံးဆယ်ခန့်တို့သည် မီးပုံကို ဝိုင်းရံလျက် လှံများကို မိမိအနီးတွင် အသီးသီးချပြီးလျှင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ထိုင်နေကြလေ၏။

mgyoe.com

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားလျှင် မောင်စောနိုင်နှင့် မယ်သာမာတို့လည်း လည်ရာမှ ပြန်ရောက်လာရာ မယ်သာမာသည် ထိုကဲ့သို့ ပြင်ဆင်ထားသော အခမ်းအနားကို မြင်လျှင် အလွန်တရာ ထိတ်လန့်သည့်လက္ခဏာနှင့် လူရိုင်းတစ်ယောက်အား မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့ ပြောဆိုသည့်စကားများကို မကြားရသော်လည်း အမူအရာကို မြင်ခြင်းအားဖြင့် အကဲခတ်ချက်ရှိရာ မယ်သာမာသည် ထိုသူပြောဆိုသည်ကို ကြားရသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်ကျေနပ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် တစ်ဖန် မယ်သာမာသည် အကြီးအမှူးလုပ်သူ လူရိုင်းတစ်ယောက်အား မေးမြန်းပြန်ရာ ထိုသူသည် မယ်သာမာ မေးသည်ကို ပြန်၍ မဖြေဆိုဘဲ တွန်းဖယ်၍ပစ်သည်ကို မြင်ရလေ၏။

ဤကဲ့သို့ တွန်းဖယ်သော်လည်း မသိလျှင် မနေဟူ၍ ချိုသာသော မျက်နှာထားဖြင့် ၎င်းလူ၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မေးပြန်ရာ ထိုလူသည် စိတ်သဘော ပြောင်းလဲသည့် အမူအရာဖြင့် မယ်သာမာ၏ လက်ကို ကိုင်ပြီးလျှင် မိမိအနီးတွင် ထိုင်စေသည် ဖြစ်ရာ မယ်သာမာသည် ထိုသူ၏ အလိုကိုလိုက်သော် မိမိ၏အလိုလည်း ပြည့်စုံမည်ဟု အောက်မေ့လက္ခဏာဖြင့် မငြင်းဆန်ဘဲ ငြိမ်ဝပ်စွာ ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

ဂူ၏ အခြားသော တစ်ထောင့်၌လည်း မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမား ကုလားသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့သည့် အမူအရာဖြင့် ဝပ်လျက်ရှိနေရာ ပေါ်စံအား ဖက်ယမ်းနမ်းရှုပ်ခြင်းကို ပြုလုပ်ဖူးသော မိန်းမသည် ကုလားအား ချော့မော့ဖြားယောင်းလျက် မီးပုံအနီးသို့ လာ၍ထိုင်ရန် ခေါ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ပေါ်စံလည်း ထိုမိန်းမကို မြင်လျှင်

“ကောင်းပါလေ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်ကိုဖြင့် မနှောင့်ယှက်ပေတော့ဘူး။ ကုလားဆီ ရောက်သွားပြီ”ဟု ပြောလေ၏။ မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမား ကာစင်လည်း အလွန်ထိတ်လန့်လှသည်ဖြစ်၍ မိန်းမက မည်သို့ပင် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ ခေါ်ပါသော်လည်း မလိုက်လိုကြောင်းနှင့် ငြင်းဆန်မည်ပြုရာ ထိုမိန်းမ၏အနီး၌ လှံကို ထမ်းလျက်ရှိသော လူရိုင်းတစ်ယောက်ကို မြင်သဖြင့် မငြင်းဆန်ဝံ့ဘဲ ချောင်ထဲမှထ၍ လိုက်လာရလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လူရိုင်း၏ အမူအရာနှင့် မီးပုံကြီးကို မြင်ရသဖြင့် စိုးရိမ်မကင်း ရှိသောကြောင့် ပေါ်စံအား

“ခြောက်လုံးပြု အသင့်ရှိရဲ့လား”ဟုမေးရာ ပေါ်စံက
“ကျွန်တော်ရောက်ကတည်းက ခြောက်လုံးပြုသေနတ်ကို ဘယ်အခါမှ မချဘူး။ ကိုစောနိုင်မှာ သေနတ်မပါဘူး။ ဓားမြှောင်သာ ပါတယ်”ဟု ပြောလေ၏။

mgyoe.com

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်မှာ 'မရဲသော်လည်း ပြေးခဲစေ'ဆိုသည့် စကားပုံအတိုင်း ကြောက်ပင် ကြောက်လှသော်လည်း ရဲရင့်သည့် အမူအရာဖြင့် ခြေလှမ်းမှန်မှန် လှမ်း ပြီးလျှင် ဂူနံရံကို ကျောခိုင်း၍ စိတန်းလျက် ထိုင်နေကြလေ၏။

ဤသို့ ထိုင်မိကြလျှင် လူရိုင်းတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့တွင် အိုးကြီး တစ်လုံးကို လာရောက်ချထားရာ ၎င်းအိုး၌ကား အလွန်တရာ မွှေးကြိုင်လှသည်ပြင် မူးယစ်စေတတ်သော အရက်တစ်မျိုး ပါရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း မလှုပ်ရှားဘဲ စိတန်းလျက် ထိုင်နေကြရာ လူရိုင်းတို့မှာလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ မီးကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်လျက် ငြိမ်ဝပ်စွာ ထိုင်နေကြလေ ၏။ အချိန်သည်လည်း ညဉ့်အခါဖြစ်၍ အလွန်တရာ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိရာ မီးပုံကြီး သည်လည်း အလွန်တရာ ကြီးမားလှသဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းအောင် တောက်လောင် သည်ဖြစ်၍ လူရိုင်းတို့၏ အရိပ်တို့သည် ဂူနံရံတို့၌ ထင်ရှားစွာ မြင်ရကုန်၏။ မီးပုံကြီး ၏ အနီး၌လည်း သံဒယ်အိုးကြီးတစ်ခုရှိရာ ၎င်းဒယ်အိုးအနီး၌လည်း ညှပ်ကြီးနှစ်ခု ရှိကုန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒယ်အိုးနှင့် ညှပ်ကြီးကို မြင်ရလျှင် ငါတို့၏အတွက် ပွဲသဘင် ကျင်းပသည်ဆိုသော်လည်း စားဖွယ်ဟူ၍ မမြင်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဒယ်အိုးကြီးနှင့် ညှပ်ကြီးတို့ကိုသာ မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အလွန်တရာ တုန်လှုပ်လျက် ရှိသည့်အတွင်း 'ငါတို့သည် တစ်တိုင်းတစ်ပြည်သို့ လာရောက်ကြပြီးလျှင် ကြောက် မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော လူရိုင်းတို့၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ပြုသမျှကို ခံရချေတော့မည်တကား'ဟု အောက်မေ့မိပြန်လျှင် အလွန် အားငယ် လှကုန်၏။

ကျွန်ုပ်မှာကား စင်စစ်အားဖြင့် သူတစ်ပါးတို့ထက် ကြောက်တတ်သည် မဟုတ် ပါ။ ကျောင်းသားအရွယ်မှစ၍ မိမဲ့ဖမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ကြောက်တတ်ခြင်းသည် ကင်းသည်ဟု အများပြောဆိုခြင်းကို ခံရဖူးသည် မှန်ပါ၏။ သို့ပင်မှန်သော်လည်း အကာလ ညအခါဖြစ်၍ လွန်စွာတိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ လူရိုင်းတို့၏ မလှုပ်မရှား အရုပ်များကဲ့သို့သော အမူအရာတို့နှင့် ဒယ်အိုး ကြီး၊ ညှပ်ကြီးတို့ကို မြင်ရပြန်သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ လူရိုင်းတို့၏ လက်တွင်းမှ ဘယ်သောအခါမျှ လွတ်ကင်းနိုင်ရန် နည်းလမ်းကို ကြည့်၍ မမြင်သည်လည်းတစ် ကြောင်း၊ အကယ်၍ လက်လွတ်ထွက်ပြေးခဲ့ပါလျှင်လည်း ပြန်လမ်းကို မသိသည်ဖြစ် ၍ ရွံ့နွံတို့တွင် အစာငတ်မွတ်ခြင်းဖြင့်သာ မုချသေရမည်သာ ဖြစ်သည့်အကြောင်း များကို စဉ်းစားမိသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သီးမွေးညှင်း ထအောင်ပင် တုန်လှုပ်ခဲ့သည် မှန်ပါ၏။

ဤကဲ့သို့ မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်ဝပ်စွာ နေထိုင်ကြသဖြင့် တစ်နာရီခန့်ကြာလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှုပ်ရှားလိုသော စိတ်လည်းမရှိဘဲ မီးပုံကြီးနှင့် ဒယ်အိုးကြီးကိုသာ စိုက်၍ကြည့်လျက် စပါးကြီးညှို့သကဲ့သို့ ရှိနေရာ လူရိုင်းတို့အနက် တစ်ယောက်သော လူရိုင်းသည် ထိုနေရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ နက်ကျယ်လှစွာသော အသံဖြင့်

“ကျွန်ုပ်တို့စားရန် အသားများသည် ဘယ်မှာရှိသနည်း”ဟု အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်ရာ အခြားသော လူရိုင်းတို့က

“လာလိမ့်မယ်၊ လာလိမ့်မယ်”ဟု သံချပ်ထိုးသကဲ့သို့ ညီညာစွာ သံပြိုင်ဟစ်အော်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရှေးဦးစွာ အသံတိုင်လုပ်သူက

“ထိုအသားသည် ဆိတ်သားလော”ဟု မေးပြန်ရာ

“ထိုအသားသည် ဦးချိုမပါသော ဆိတ်မှရ၍ ဆိတ်သားထက်လည်း ကောင်းသည်”ဟု တစ်ပြိုင်နက် ပြန်၍ အော်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ညီညာစွာ အော်ကြပြီးနောက် လူရိုင်းတို့သည် အနီးတွင်ရှိသော လှံများကို ဆွဲကိုင်ကြပြီးလျှင် ညီညာစွာ ပြန်၍ ချထားလိုက်ကြပြန်၏။

ထိုအခါ ပထမ အသံတိုင်သူက

“ထိုအသားသည် နွားသားလော”ဟု မေးပြန်ရာ

“ထိုအသားသည် ဦးချိုမပါသော နွားမှရ၍ နွားသားထက်လည်း ကောင်းသည်”ဟု တစ်ပြိုင်တည်း ဖြေဆိုကြပြန်လေ၏။ ထိုသို့ ဟစ်အော်ပြီးနောက် ရှေးကကဲ့သို့ လှံများကို ကိုင်ပြီးလျှင် တစ်ဖန်ပြန်၍ ချထားကြလေ၏။

ဤသံချပ်ကို ထိုးပြီးလျှင် မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမား ကာစင်၏အနီးတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော မိန်းမသည် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်သော အမူအရာဖြင့် ကာစင်၏ ပါးတို့ကို ကိုင်ခြင်း၊ ဆံပင်တို့ကို လက်ဖြင့် သပ်ပေးခြင်း စသည်ဖြင့် ပြုလုပ်လျက် ‘အသက်ရဲ့၊ အသည်းရဲ့၊ အချစ်တုံးကြီးရဲ့’ အစရှိသော စကားတို့ဖြင့် မရပ်မနား ခေါ်ငင်လျက်ရှိသည်များကို မြင်ရပြန်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးကထက်ပင် ပိုမိုတုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။

ထိုမိန်းမသည် ကာစင်အား ဤသို့ ချော့မော့လျက်ရှိစဉ် ကာစင်မှာမူ အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့ရှာလှသည်ဖြစ်၍ သွားတို့သည် ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိကုန်၏။ ထိုအခါ လူရိုင်းတစ်ယောက်သည် ရှေးကနည်းတူ နက်ကျယ်စွာသော အသံဖြင့်-

“ကျွန်ုပ်တို့စားရန် အသားသည် ချက်ရန် အဆင်သင့်ရှိပြီလော”ဟု မေးပြန်ရာ အများတို့သည် ဝိုင်းဝန်း၍-

“ရှိပါပြီ”ဟု ညီညီညာညာ လိုက်ကြကုန်၏။

“အသားများချက်ရန် အိုးသည် ပူပြီလော”ဟု ပထမလူရိုင်းက မေးပြန်ရာ
“ပူပါပြီ ပူပါပြီ”ဟု ဝိုင်း၍ အော်ကြပြန်လေ၏။

ထိုအခါ လူနှစ်ယောက်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ဝင်လာ၍ ညှပ်ကြီးများ
ကို တစ်ခုစီ ဆွဲကိုင်ပြီးလျှင် မီးခဲများကို ထိုမှဤမှ ယက်ဖယ်ကြလေရာ မီးပုံကြီး၏
အလယ်တွင် ရဲရဲနီသော အိုးတစ်လုံးသည် ပေါ်၍လာလေ၏။ ဤသို့ရှိစဉ်အတွင်း
ထိုမိန်းမသည် မိမိ၏အဝတ်တွင်းမှ ကျော့ကွင်းတစ်ခုကို လျင်မြန်စွာ ထုတ်ပြီးလျှင်
ကာစင်၏ ဦးခေါင်းမှစွပ်၍ လက်နှစ်ဖက်လုံး မိအောင် ချည်လိုက်ရာ ကာစင်မှာ
ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ဖြစ်နေလေ၏။

ကာစင်လည်း မိမိအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ချေတော့မည်ကို သိရှိသဖြင့်
အတင်းဖယ်ရှားလေရာ လူရိုင်းတစ်ယောက်သည် ကြီးကိုကိုင်လျက် အခြားတစ်ယောက်
သည် ကာစင်၏ ခြေထောက်များကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်၍ ထားလေ၏။ မီးခဲများကို
ယက်ဖယ်လျက်ရှိသောသူတို့လည်း မီးပုံမှ ရဲရဲနီသော အိုးကြီးကို ညှပ်ကြီးတို့ဖြင့်ညှပ်
၍ ကာစင်၏အနီးသို့ ယူလာကာ အတင်းဖယ်ရုန်းလျက်ရှိသော ကာစင်၏ ဦးခေါင်း
ပေါ်သို့ အိုးကြီးကို တင်မည်ပြုဆဲတွင် ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩလှသဖြင့် ကြက်သေ သေ
လျက်ရှိရာမှ သတိရပြီးလျှင် ရုတ်တရက် ထ၍ ကာစင်အား အတင်းဖက်လျက်ရှိသော
မိန်းမကို ခြောက်လုံးပြုသေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်ရာ မိန်းမလည်း မြေပေါ်သို့ လဲကျသွား
လေ၏။

ကာစင်လည်း လွတ်ပြီဟု အောက်မေ့၍ ထွက်ပြေးမည်ဟု တောင်မြောက်
လေးပါးကို ကြည့်လျက်ရှိစဉ် လက်များကို အပေါ်သို့မြှောက်ပြီးလျှင် မြေသို့ လဲကျသွား
လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ သေနတ်ကျည်ဆန်သည် မိန်းမကို ထိမှန်ပြီးနောက် မိန်းမကိုယ်မှ
ဖောက်ထွက်၍ ကာစင်ကို မှန်သောကြောင့် ကာစင်လည်း မိန်းမနှင့်အတူပင် အလောင်း
ချင်းထပ်၍ သေရရှာလေ၏။

လူရိုင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူမှာ လျင်မြန်လှသည့်ပြင် သေနတ်သံကို
လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိကြရာမှ မောင်စောနိုင်
အနီး၌ရှိသူ လူရိုင်းတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် သတိရ၍ လှံကိုကိုင်ပြီးလျှင်
မောင်စောနိုင်၏ ရင်ဝကို ထိုးမည်အပြုတွင် ကျွန်ုပ်လည်း

“ပြေးပေတော့ မောင်စောနိုင်ရေ”ဟု အော်လျက် စတင်၍ပြေးရာ ဂူပြင်သို့
ပြေးမည်ကြံသော်လည်း ဂူပြင်၌ လူရိုင်းတို့သည် အမြောက်အမြား ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည်
ကို မြင်သဖြင့် ဂူ၏ အတွင်းဘက်ကိုသာလျှင် ပြေးရလေ၏။ မောင်စောနိုင်နှင့် ပေါစံ
တို့လည်း ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ ကပ်လျက်လိုက်လာကြရာ ကာစင်၏ အလောင်းအနီးသို့
ရောက်လျှင် ရဲရဲနီသောအိုး၏ အလင်းရောင်တွင် ကာစင်၏လက်တို့သည် လှုပ်လျက်

ရှိနေသေးသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဟုန်တည်း ပြေးသွား၍ ဂူအဆုံးသို့ရောက်လျှင် သုံးပေခန့်မြင့်၍ ရှစ်ပေခန့် အကျယ်ရှိသော ကျောက်ခုတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြလေ၏။ သုံးဦးသားတို့သည် ၎င်းခုတ်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာတက်ပြီးသော် သေရပင်သေရသော်လည်း တတ်အားသမျှ ခုခံပြီးမှ သေမည်ဟု အောက်မေ့လျက် ထက်ကြပ်လိုက်လာသူ လူရိုင်းတို့ရှိရာသို့ မျက်နှာမူလိုက်ရာ လူရိုင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့က လှည့်၍ ခုခံမည်ပြုသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ရပ်တန့်လျက်ရှိကြလေ၏။

ကျောက်ခုတ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားသည် မောင်စောနိုင်ကို အလယ်တွင်ထား၍ စိတန်းရပြီးလျှင် ပေါ်စံနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် တစ်လက်စီနှင့် နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရပ်လျက်ရှိရာ မောင်စောနိုင်လည်း ဓားမြှောင်ကို မြဲစွာ ဆုပ်ပြီးလျှင်

“ကဲ ကျွန်တော်တို့ဖြင့် လွတ်နိုင်ဖို့မရှိတော့ဘူး ဦးလေးရေ သို့သော် မသေခင်တော့ နိုင်သမျှ သတ်ရဦးမှာပဲ၊ ကဲ လာခဲ့ကြစမ်းကွာ”ဟု အံ့ကိုခဲပြီးလျှင် ဓားမြှောင်ကို ဝင့်လျက်နေ၏။

ပေါ်စံလည်း ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို မြှောက်ပြီးလျှင် စုရုံးလျက်ရှိသော လူရိုင်းတို့ရှိရာသို့ ပစ်လိုက်ရာ လူရိုင်းတစ်ယောက်လည်း သေနတ်ထိမှန်သဖြင့် မြေသို့ လဲကျသွားလေ၏။ လူရိုင်းတို့လည်း ရပ်တန့်လျက်နေရာမှ မိမိတို့၏ အဖော်တစ်ယောက် ကျဆုံးသည်ကို မြင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လှံများနှင့်ချိန်လျက် အတင်းပြေးဝင်လာကြရာ ပေါ်စံနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျန်ရှိသော ယမ်းတောင့်များနှင့် ပစ်ခတ်သဖြင့် လူငါးယောက်တို့သည် ထပ်မံကျဆုံးလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်၌လည်း ထပ်မံပစ်ခတ်ရန် ကျည်ဆန်မရှိသဖြင့် ခါးတွင်လွယ်ထားသော ဓားမြှောင်တို့ကို ထုတ်၍ ခုခံမည်ပြုသည်တွင် တစ်ယောက်သော လူရိုင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်လျက်ရှိသော ခုတ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ရာ မောင်စောနိုင်သည် ထိုလူ၏ရင်ဝကို ဓားမြှောင်နှင့် တအားထိုး၍ နှစ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်အနီးသို့ရောက်လာသူ လူရိုင်းတစ်ယောက်ကို ထိုနည်းအတူ ဓားမြှောင်နှင့် စီရင်လိုက်ရာ ပေါ်စံမှာမူ မိမိအား တိုက်ခိုက်လာသူကို မခုခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ တိုက်ခိုက်သူ လူရိုင်းသည် ပေါ်စံ၏ခါးကို ဖက်ပြီးလျှင် ခုတ်ပေါ်မှ ဆွဲချလေ၏။ ပေါ်စံ၏လက်မှ ဓားမြှောင်လည်း လွတ်ကျ၍ မြေတွင် လက်ကိုင်ဖြင့် ရှေးဦးစွာကျသဖြင့် ထောင်လျက်ရှိစဉ် လူရိုင်းနှင့် ပေါ်စံသည် နှစ်ယောက်သား ထွေးလုံးလျက် ဓားမြှောင်ပေါ်သို့ ကျလေရာ လူရိုင်းမှာ အောက်ကကျသဖြင့် ဓားမြှောင်စိုက်လျက် သေလေ၏။

m e . c o m

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ပေါစံအား ကြည့်ရှုရန် အချိန်မရှိသဖြင့် မည်သို့ရှိ နေသည်ကို သတိမပြုနိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား တိုက်ခိုက်သူ လူရိုင်းတို့အား ခုခံလျက်ရှိလေ ရာ ကျွန်ုပ်သည် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ဘားကစားခြင်း၊ ဘောလုံး ကန်ခြင်းတို့၌ ဝါသနာပါရှိသည့်အလျောက် အလွန်တရာ အားခွန်ဗလကြီးသည်ဟု ကျော်စောခဲ့ဖူးရကား မိမိ၏ခွန်အားကို ထိုနေရာ၌ များစွာအသုံးပြုရလေ၏။

လူရိုင်းတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ အတင်းခုန်တက်ပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ် သည် ဓားမြှောင်နှင့် ဦးခေါင်းကို ထိုးလိုက်ရာ ဓားမြှောင်မှာ မျက်စိမှ လည်ကုပ်သို့ တိုင်အောင် စူးဝင်၍ သွားသဖြင့် ထိုလူရိုင်းလည်း လဲကျသွားရာ ဓားမြှောင်မှာမူ ရုတ် တရက် နုတ်၍ မရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏လက်မှ လွတ်၍ ပါသွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ အခြားလူရိုင်းနှစ်ယောက်တို့သည် ခုတင်ပေါ်သို့ တစ်ပြိုင်နက် ခုန် တက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ကြရာ ကျွန်ုပ်မှာ ခုခံရန် လက်နက်မကျန်ရှိသည်ဖြစ် ၍ ကြိရာမရသည်နှင့် နှစ်ဦးလုံးကို လက်ဖြင့်ပွေ့ဖက်ပြီးလျှင် ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက် လေ၏။

မြေသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦးကို မလွတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်၌ ရှိသမျှ ခွန်အားကို ထုတ်၍ အတင်းညှစ်လေရာ ထိုသူတို့၏ နံရိုးတို့မှ တကျွတ်ကျွတ်မြည် သည့်အသံတို့ကို ကြားရကုန်၏။ လူရိုင်းနှစ်ယောက်မှာလည်း အသက်မရှူနိုင်၊ အရိုး များလည်း ကျိုးကြေကုန်သည်ဖြစ်၍ နာကျင်လှသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏လက်မှလွတ် ရန် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ဆိတ်ဖဲ့ခြင်း၊ လက်သီးများဖြင့် ထိုးပုတ်ခြင်း၊ အသားများကို လိမ်ဆွဲခြင်း စသည်ဖြင့် အနည်းနည်း အဖုံဖုံ ပြုလုပ်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မလွတ်ဘဲ အားကုန်ညှစ်၍ ထားရာ ထိုသူတို့သည် တဖြည်းဖြည်းပျော့လျက် မရုန်းနိုင် ဘဲ ရှိကြလေ၏။

ဤသို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်မှာ မြေပေါ်၌ ပက်လက်လန်လျက် လူရိုင်းနှစ်ယောက် သည် ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်မှစီးလျက်ရှိကြသဖြင့် အပေါ်မှလာမည်ဖြစ်သော ဘေးရန် တို့မှာလည်း ၎င်းတို့၏ကိုယ်သည် ကွယ်ကာဘိသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်လက်တွင်းရှိ လူရိုင်းနှစ်ယောက်လည်း မရုန်းနိုင်၊ မဖယ်နိုင်ဘဲ နှမ်းခွေ လျက်ရှိကြသော်လည်း ၎င်းတို့ကို လွတ်လိုက်က တစ်ဖန်ပြန်၍ ရှင်မည်ကို စိုးသော ကြောင့် အသက်ပျောက်သည့်တိုင်အောင် အတင်းဖက်၍ထားရာ အခြားလူရိုင်းတို့ သည် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးလုံးပင် သေပြီဟု အောက်မေ့သဖြင့် မနှောင့်ယှက်ဘဲ ရှိနေကြ လေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် ပျော့ခွေလျက်ရှိသော နှစ်ယောက်ကို ဖက်မြဲတိုင်း ဖက်လျက် မောင်စောနိုင်မှာလည်း အလွန်တရာ ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်၍

ခွေးတို့သည် သမင်အား ဝိုင်း၍ တွယ်သည့်အခါ သမင်သည် ဦးချိုဖြင့် တတ်အားသမျှ ခုခံဘိသကဲ့သို့ မိမိအား အတင်းတွယ်ဖက်လျက်ရှိသော လူရိုင်းတို့ကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ခုခံလျက်ရှိလေ၏။

လူရိုင်းတို့မှာလည်း လှံများဖြင့် မောင်စောနိုင်ကို ထိုးသတ်မည် ကြံကြသော် လည်း လူအမြောက်အမြား လုံးထွေးလျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိတို့အချင်းချင်း ထိုးမိမည် စိုးရိမ်သဖြင့် လက်ရဖမ်းမိရန်ကိုသာလျှင် ကြိုးစားလျက် ရှိကုန်၏။

မောင်စောနိုင်လည်း လူရိုင်းတစ်ယောက်၏ ရင်ဝကို ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးသတ် ပြန်ရာ အထိုးခံရသူ လူရိုင်းသည် မိမိရင်တွင် စိုက်လျက်ရှိသော ဓားမြှောင်ကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ သေသည့်တိုင်အောင် မလွတ်ဘဲရှိသဖြင့် ဓားမြှောင်သည် မောင်စောနိုင် ၏ လက်မှ လွတ်၍ ကျသွားလေ၏။ မောင်စောနိုင်လည်း ခုခံရန် လက်နက်မရှိသဖြင့် လက်သီးဖြင့်သာလျှင် အတန်ကြာအောင် ခုခံသေးသည်ဖြစ်ရာ လူရိုင်းတို့သည် မြောက် မြားလှသည်ဖြစ်၍ ခွေးတို့၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သော သမင်ကဲ့သို့ ဝိုင်းဝန်း ဆွဲငင်ကြလေ၏။

ဤသို့ဖြစ်သည်တိုင်အောင် မောင်စောနိုင်မှာ အားကို မလျှော့သေးဘဲ တစ်ယောက်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလှဲပြီးလျှင် အခြားတစ်ယောက်ကို ကိုင်ဖမ်း၍ ခုတင် ပေါ်မှ ပစ်ချလိုက်ရာ နှစ်ယောက်သုံးယောက်တို့သည် လိမ့်လျက်ကျသွားကြကုန်၏။ နောက်ဆုံးကား မောင်စောနိုင်သည် မောပန်းလှသည်ဖြစ်၍ လူရိုင်းတို့လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ရရှာလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မောင်စောနိုင်အား ကူညီခြင်းမပြုဘဲ စိတ်တွင် ချီးမွမ်းလျက်သာလျှင် ကြည့်နေရလေ၏။

လူရိုင်းတို့လည်း မောင်စောနိုင်ကို ခုတင်ပေါ်မှ ဆွဲ၍ချပြီးလျှင် ယခင်က 'အသံတိုင်'လုပ်သူ လူရိုင်းက

“ဒင့်လည်ပင်း ထိုးရအောင် လှံယူခဲ့၊ ဒင့်သွေးခံရအောင် ခွက်လည်း ပါပစေ” ဟု ပြောပြီးလျှင် တစ်ယောက်သော လူရိုင်းသည် လှံနှင့်ခွက်ကို ယူလာသည်ကို မြင်ရ သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မကြည့်ဝံ့သောကြောင့် မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်၏။ ဤသို့ မျက်စိ ကို မှိတ်ထားစဉ် ရုန်းရုန်းရင်းရင်း အသံကြားသဖြင့် မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ မယ်သာမာသည် လဲလျက်ရှိသော မောင်စောနိုင်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲပြီးလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ဖက်လျက်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

လူရိုင်းတို့လည်း မောင်စောနိုင်ကို လှံဖြင့်ထိုးရန် နေရာမတွေ့နိုင်ဘဲ ရှိကြ သဖြင့် မိန်းကလေးကို အတင်းဖယ်ကြရာ မယ်သာမာသည် ခြေလက်တို့ဖြင့် လိမ်လျက် အတင်းဖက်ထားသောကြောင့် ဖယ်၍မရနိုင်ဘဲ ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက် သောသူက